VICTORIA GRANT

Căile destinului

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

Soarele arzător de afară făcea ca, imediat ce intrai în vechea clădire, totul să apară neclar, întunecat. Pășind pe poarta cea înaltă și arcuită, Peta avu nevoie de ceva timp pentru a-și obișnui ochii. Apoi, începu să urce treptele bătute de atâtea și atâtea generații de vizitatori.

Făcu o grimasă, deoarece scara era din lemn de stejar și, mai ales, părea foarte veche.

Aerul grav pe care i-l impuneau locul și momentul dispăru în momentul în care se gândi la cât de bine se potrivea cu această atmosferă domnul Speight de la agenția Speight, Culkin & Speight.

Începu să urce treptele. Acestea scârțâiau sub greutatea pașilor săi, fapt care aducea parcă viață scării.

Undeva sus, auzi o ușă trântindu-se și cineva mergând grăbit. Pe la jumătatea drumului, un tânăr trecu pe lângă ea și o dezechilibră. Îl auzi cum îngaimă o scuză și trece mai departe.

Aproape că îi veni să strige după el : " O, domnule Tregenna ! " dar se opri la timp. Nu era un lucru prea înțelept să abordezi un asemenea om într-un asemenea moment. Părea că își pierduse mințile. Mai ales, dacă se întâmpla să fii dușmanul lui de moarte.

Nici nu se uitase la ea, deși fusese cât pe ce s-o zdrobească asemenea unei insecte. Cu toate acestea, îl recunoscuse imediat, figura încruntată nereprezentând un impediment.

Îl văzuse zâmbind fermecător într-o fotografie așezată pe unul din rafturile căminului, în casa doamnei Moreton. Sub înfrățișarea încruntată, îi recunoscu imediat trăsăturile fine și părul.

Spre surprinderea ei, acesta era roșcat, nu negru, așa cum crezuse.

Urca în continuare treptele gânditoare, felicitându-se că nu-și declinase identitatea. Se întrebă dacă venise în Cornwall special pentru a se întâlni cu avocatul. Domnul Speight îi spusese că fusese stabilită o întâlnire cu John Tregenna, în timpul căreia urma să-i aducă la cunoștință dorința ei și că în acea după-amiază putea să-i dea unele vești, dacă îl va contacta.

Deveni brusc temătoare. Ieșirea intempestivă a bărbatului nu prevestea nimic bun.

Bătu la ușă și, după ce fu poftită înăuntru, se duse la recepție. O secretară între două vârste schimba foaia la mașina de scris, dar în clipa în care o văzu, se ridică.

– Domnișoara Charlotte P.Smith, nu-i așa ?

De fiecare dată când cineva i se adresa cu numele oficial, adică Charlotte Pepita Smith, era surprinsă.

Secretara nu păru foarte interesată de persoana ei. Într-un birou în care dramele erau la ordinea zilei, nici măcar o fată care moștenea o sumă atât de mare de bani, chiar și după achitarea tuturor datoriilor, nu mai era privită ca o curiozitate.

Peste câteva minute, intră în biroul domnului Speight, care-i strânse mâna cu afecțiune.

– Un telefon care a picat la țanc, zise el. Te rog, așază-te, o pofti el, arătând spre un scaun. Domnul Tregenna tocmai a plecat.

– Da, l-am văzut. A fost cât pe ce să mă dea jos, zise ea pe un ton trist, dar replica ei nu avu ecoul scontat la interlocutor.

Domnul Speight își aranjă ochelarii pe nas și o privi cu gravitate.

– Din păcate, întrevederea cu domnul Tregenna a fost nefructuoasă. Refuză să se atingă de vreun ban care ar veni din moștenirea mătușii sale.

– O ! exclamă Peta cu disperare și dezamăgire. Dar e ridicol !

– V-am avertizat că e foarte încăpățânat.

– Dar nu e numai încăpățânat, se comportă prostește.

Domnul Speight schiță un gest prin care-și exprima dezaprobarea.

– Dar sub ce pretext ? Sunt convinsă că a împărți averea pe jumătate e un mod echitabil de a rezolva problema, nu-i așa ?

– Nu s-a exprimat în vreun fel în această privință, îi răspunse domnul Speight. Mă tem că e vorba de mândrie. Acea mândrie care e o caracteristică a familiei. Cunosc linia maternă a familiei, așa încât vorbesc în cunoștință de cauză. Sunt niște încăpățânați, o țin pe-a lor. Până și domnișoara Moreton a trecut prin momente dificile, zise el schițând un zâmbet.

Peta încuviință și simți cum i se pune un nod în gât.

Momente dificile ! De parcă ea n-ar ști ? Domnișoara Jane Moreton îi fusese alături când trecuse prin momente grele. Deși era micuță de statură, tot personalul de la hotelul Gilroy Court o știa de frică. Peta era singura care reușea s-o îmblânzească. Chiar și acum, când se gândea la ea, avea o strângere de inimă.

Le cunoscuse pe surorile Moreton în urmă cu aproape un an, pe când stăteau la Gilroy Court, un " hotel mic, dar select ". Peta era nou-venită. Era prima ei slujbă adevărată.

Cele două erau tare pisăloage, dar Peta făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru confortul lor, în pofida avertismentelor pe care le primise de la membrii mai vechi ai personalului. Poate că erau cam pisăloage, dar erau în vârstă și-i erau dragi. Aveau dreptul la puțin răsfăț, la puțină atenție.

Supraviețuiseră celor din generația lor. Fuseseră obișnuite să nu facă nimic și să trăiască pe picior mare, iar vremurile de acum li se păreau foarte vitrege.

Doamna Hubert Warren – proprietăreasa – care avea un fler deosebit când era vorba de bani, le ceruse foarte mult pentru felul în care le trata.

Peta nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a-și da seama că starea lor materială le permitea asta.

Dar nici în visele ei cele mai îndrăznețe nu-i trecuse prin minte că atașamentul pe care-l simțise față de domnișoara Jane îi va aduce într-o bună zi averea acesteia. Exista o singură persoană îndreptățită să primească acea moștenire : fermecătorul nepot, a cărui fotografie era așezată pe polița căminului.

Fotografia își păstrase locul de onoare până în ziua în care domnișoara Jane primi vestea îngrozitoare a morții surorii sale, Gladys.

Gladys se afla în vizită la niște rude mai tinere, în Polfillin, când avusese loc un accident. John Tregenna se afla la volan.

Peta era în aceeași încăpere cu Jane Moreton când aceasta îi luă portretul și-l aruncă în foc.

Întâmplările din acea cumplită după-amiază îi reveniră în minte în momentul în care vorbea din nou cu avocatul.

– O, dar e totul atât de nedrept ! John, adică domnul Tregenna a fost achitat de orice vină la finalizarea anchetei, nu-i așa ? Numai pentru că se afla la volan ? Am văzut niște articole de ziar trimise domnișoarei Moreton, spuse ea cu sinceritate. Oamenii din autobuz implicați în coliziune mărturisiseră că șoferul se afla în întârziere și încerca să recupereze timpul pierdut. Așa încât, se angajase în depășire și se afla pe banda cealaltă. Mașina nu avusese nici o șansă. Dacă ar mai fi trăit ceva timp pentru a-și reveni după șoc, poate și-ar fi schimbat modul de a vedea lucrurile și n-ar mai fi lăsat un testament atât de nedrept.

Domnișoara Jane Moreton supraviețuise surorii sale o lună. Cele două fete bătrâne fuseseră toată viața inseparabile.

– Da, da. Așa e, îi întări spusele domnul Speight, desfăcându-și mâinile. Pentru prima dată, văzu o sclipire în ochii lui. De obicei, executorii testamentari nu reacționau în acest fel.

Domnișoara Smith părea o tânără de mare sensibilitate. Nu exista nici o îndoială că-i era devotată trup și suflet domnișoarei Moreton.

– Nu se mai poate face nimic ? întrebă Peta pe un ton insistent.

Știți, mă gândeam că oamenii aflați în situații de acest gen reacționează disproporționat. Poate că există o modalitate prin care testamentul să fie anulat.

– E mai mult ca sigur că rudele îl pot ataca. Dar cum domnul Tregenna refuză să se atingă de acești bani, nu prea cred c-o va face.

– Ce persoană ciudată! murmură ea. Dar cum de poate rămâne în picioare un testament atât de nedrept ?

– Nu văd nici o dificultate în obținerea validării acestuia, spuse el ridicând din sprâncene.

– O, Doamne ! Și dacă refuz moștenirea ? întrebă ea, cu disperare în glas.

Spunând acestea, fixă cu privirea pendula de pe perete.

– Evident că nimeni nu vă poate obliga să acceptați ceva, dacă nu vreți, zise el zâmbind. Cred că atitudinea dumitale a fost mai mult decât lăudabilă. Gestul de a împărți în mod egal moștenirea cu domnul Tregenna e meritoriu, însă el refuză categoric oferta. Nu vă rămâne decât să vă bucurați de avere, având conștiința împăcată.

***

" Conștiința împăcată ? "

Când ajunse din nou afară, își pierdu vremea, neștiind exact ce să facă. Zumzetul de pe stradă contrasta cu liniștea din curte.

Cum nu se simțea pregătită să înfrunte lumea, se așeză pe o bancă, sub un platan.

Era mânioasă. Furia devenise mai puternică decât simpatia pe care o avusese pentru tânărul dezmoștenit. Dacă acesta ar fi fost rezonabil, s-ar fi putut bucura cu inima împăcată de darul acesta care-i picase parcă din cer. Jumătate din banii aceștia i-ar fi fost mai mult decât suficienți, dacă nu i-ar fi stricat toate planurile acest John Tregenna cu

mândria lui ridicolă. Nu considera că atitudinea lui ar fi admirabilă. I se părea mai degrabă supărătoare și de neiertat. I s-ar fi părut firesc ca el să conteste testamentul, cu atât mai mult cu cât dacă ar fi reușit să treacă peste moartea lui Gladys, sentimentele mătușii față de nepotul ei s-ar fi schimbat.

Dar el înțelegea să răspundă la ură prin ură și probabil că jubila gândindu-se la neplăcerea pe care i-o provocase, refuzându-i oferta. Atitudinea lui era cu atât mai deplorabilă cu cât nu se pedepsea numai pe el însuși. Domnișoara Moreton îi vorbise foarte mult despre familie.

– Am să las totul în seama lui John, îi mărturisise ea cândva Petei, deoarece va face tot ce se cuvine pentru ceilalți.

Peta știa că va avea întotdeauna o piatră pe inimă datorită acestui fapt. John avea o soră văduvă, care avea de crescut doi copii. Mai exista și o adolescentă căreia trebuia să-i fie create niște condiții pentru a porni în viață. Iar din ceea ce aflase de la domnișoara Moreton, casa în care locuiau stătea să se prăbușească peste ei. John avea mare nevoie de bani pentru a o repara. După câte se părea, trăiau de azi pe mâine, așa încât le era practic imposibil să pună vreun ban deoparte. Casa avea nevoie de reparații capitale, iar acestea necesitau foarte mulți bani.

– Dar mai pot aștepta puțin.

Evident, ard cu toții de nerăbdare să dau ortul popii, îi mărturisise Jane într-o bună zi, fără nici o urmă de ranchiună. Totul ar trebui să se producă într-un mod cât se poate de plăcut, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că da, îi răspunsese Peta, zâmbind la rândul ei. Nu ți-ar fi teamă să mănânci ciocolata pe care ți-o trimit.

– O, deloc.

Această discuție avusese loc în timp ce domnișoara Gladys le făcea o vizită nepoților săi la Cornwall. Era în continuare o persoană activă. Domnișoara Jane avea o constituție prea fragilă pentru a mai putea umbla prin țară, așa încât în timpul absenței surorii ei, Peta îi acordase întreaga ei atenție. După lovitura pe care o primise prin moartea

fulgerătoare a lui Gladys, Peta era singura persoană care mai putea face ceva pentru ea.

Fiind ea însăși singură pe lume, Peta știa să aprecieze cum se cuvine o asemenea prietenie. Afecțiunea pe care le-o purtase surorilor Moreton fusese adevărată și profundă. Dar în clipa în care domnul Speight o sunase pentru a-i spune că e unica moștenitoare a domnișoarei Jane și că John Tregenna fusese scos din testament, nu putuse să-și ascundă uluiala.

Dacă ar fi existat dovezi care să susțină vinovăția lui John, poate că acțiunea mătușii ar fi fost de înțeles. Era evident că atunci când schimbase testamentul, acționase sub impulsul momentului.

La vreo săptămână după accident, John venise special în oraș pentru a vorbi cu mătușa lui, însă aceasta refuzase să-l primească. Peta regretase foarte mult că toate acestea se întâmplaseră chiar în ziua ei liberă. Era pe deplin încredințată că ar fi putut s-o convingă să-l primească. Cine știe, poate că afecțiunea pe care i-o purta, ar fi adus-o la sentimente mai bune. În clipa aceea, Peta se ridică în picioare. Bunele ei intenții nu serveau la nimic. Răul fusese făcut. De n-ar fi fost încăpățânarea prostească a lui John Tregenna, nedreptatea ar mai fi putut fi diminuată.

Era conștientă că furia nu-i servea la nimic. Dar ce să facă ?

În timpul lungii călătorii spre West Kensington, întrebările nu-i dădură pace. Însă singurul rezultat palpabil fu o durere de cap.

Când ajunse la Gilroy Court, luă liftul până la etajul trei, după care începu să urce treptele încă un etaj. Acolo se afla dormitorul ei, care-i oferea o priveliște splendidă asupra coșurilor fumegânde din Londra.

Se întinse imediat pe pat, promițându-și s-o caute pe Joyce imediat ce se va scula.

Joyce Morris era recepționeră și locuia în camera alăturată. Cele două se împrieteniseră.

Nici nu apucă bine să-și pună capul pe pernă, că se și auzi o ușoară bătaie în ușă, iar după aceea se ivi fața rotundă și zâmbitoare a lui Joyce.

– Bună ! Te-am auzit când ai intrat. Ia spune, ce ai făcut în privința banilor acelora de care ții morțiș să scapi ?

Un zâmbet larg i se ivi pe față.

Joyce nu era o mare frumusețe. Avea trăsături obișnuite, dar era cu adevărat drăguță.

Se așeză la piciorul patului și o privi cu imenșii ei ochi căprui, așteptând un răspuns. Peta oftă, dându-și seama că trebuie să spună adio dorinței ei de a se culca.

– A refuzat. În mod categoric, din câte am putut să-mi dau seama. Nu vrea nici un bănuț.

– Ca să vezi ! exclamă Joyce, cu ochii măriți de uimire. Există o mulțime de nebuni pe lumea asta, dar omul ăsta îi întrece pe toți. Ce-ai să faci acum ? O să donezi banii Societății de Împletit Ciorapi ?

Petei îi tremurară ușor buzele.

– O, termină ! Nu te mai prosti, spuse ea cu asprime. E o problemă serioasă. Pur și simplu, nu pot să iau banii. Dacă ar fi acceptat jumătate din moștenire, totul ar fi părut mai drept.

Joyce păru a reveni cu picioarele pe pământ.

– Doar nu vorbești serios. Îmi pare rău, draga mea. N-am vrut să te supăr.

Peta își acoperi fața cu mâinile, iar Joyce o privi uluită, nereușind să înțeleagă ce se întâmplă cu ea.

– Ascultă! Nu cred că trebuie să pui toate astea la suflet.

Încercă să-i atingă ușor brațul. Era îngrijorată, mai ales pentru că nu-i înțelegea comportamentul.

– Nu e vina ta, continuă ea. Ai făcut tot ce-a depins de tine. Pot să pun prinsoare că foarte puțini oameni ar fi fost în stare de așa ceva. Gestul tău e admirabil, iar dacă el refuză banii, nu mai poți face nimic. Poate doar să te căsătorești cu el.

Peta schiță un zâmbet trist.

– Cred că singurul lucru pe care l-ar dori, ar fi să mă strângă de gât.

– Probabil că ai dreptate. E oricum un om de nimic.

Hai, înveselește-te !

În timp ce se ridica, izbucni în râs.

– Știi care e partea nostimă ? Majoritatea fetelor ar sta și-n cap să aibă norocul tău, iar tu suspini că ți-au picat din cer niște bani pe care nu-i vrei. Știi, chiar ești o figură!

Când ajunse la ușă și puse mâna pe clanță, se întoarse și o întrebă:

– Chiar nu ți-ai făcut nici un plan ? Pentru început, ce ai zice de o vacanță ?

– Unde să mă duc? întrebă Peta.

Tonul nostalgic din vocea ei o emoționă pe Joyce. Peta nu avea rude. În afară de un frate vitreg care trăia undeva prin nord, însă acesta era prea ocupat cu problemele propriei familii pentru a se gândi la sora lui. N-avea la cine să-și petreacă vacanța. Lui Joyce, care făcea parte dintr-o familie numeroasă și foarte unită, îi păru rău pentru Peta.

– Sunt o mulțime de locuri unde ai putea merge. Te-ai putea duce oriunde în lumea asta. Ai putea să călătorești pe mare. Dar dacă nu vrei să pleci în străinătate, în vest e grozav în această perioadă a anului.

Se opri brusc, de parcă ar fi avut o revelație.

– Asta e ! exclamă ea. De ce nu pleci în vacanță în Cornwall, ca să vezi ce e cu familia Tregenna ? Poate vei avea ocazia să-i cunoști și să-i convingi să-ți accepte banii aceia de care ții morțiș să scapi.

Peta se uită la ea și zâmbi.

– O, Joy, ce idee prostească !

***

Trenul străbădea distanțele cu mare rapiditate. Peta privea cu nesaț vegetația luxuriantă care se perinda prin fața ochilor ei. Se simțea aidoma unei păsări aflate într-o colivie a cărei ușă a fost deschisă pe neașteptate, permițând aerului proaspăt și libertății să circule în voie.

Nici ea nu știa cum plecase la drum spre Cornwall, deși ideea lui Joyce de a afla câte ceva despre familia Tregenna i se păruse de la bun început de-a dreptul ridicolă. Cu toate acestea, iat-o în drum spre Cornwall, iar lucrul acesta se datora numai și numai puterii de convingere a prietenei sale.

Se scutură de praful care i se pusese pe picioare și se gândi că, după terminarea vacanței, nu avea nimic planificat. Aflase de existența unui mic han în Polfillin dintr-un ghid turistic și își rezervase o cameră.

Cum în clipa aceea peisajul care se înfățișa ochilor ei își pierduse din exotism, privirea îi poposi asupra celorlalți călători. Privi amuzată câteva clipe spectacolul înduioșător pe care-l ofereau membrii unei familii, după care atenția îi fu atrasă de eticheta inscripționată pe o valiză. Citind cuvântul Polfillin, interesul îi crescu. Se întrebă cui aparținea valiza aceea care părea foarte scumpă. După toate aparențele, vecinilor ei. Îi aruncă o privire tinerei de lângă ea și văzu că geanta ei, așezată pe masă, seamănă cu valiza.

Abia în clipa aceea, Peta se întrebă oarecum nedumerită cum de n-o remarcase până atunci. Avea părul negru ca smoala și tăiat foarte scurt. Profilul părea scos din mâna unui pictor celebru. Nu părea a fi în dispoziția cea mai bună, iar cel care o însoțea, încerca s-o înveselească. Totuși, nu păreau a se fi certat.

Brusc, fata își întoarse fața spre el și-l privi furioasă. Peta fu șocată de reacția ei și întoarse imediat capul, chiar dacă tânăra nu se uita la ea. Se simți cuprinsă de simpatie pentru această fată de o frumusețe răpitoare. Ca pentru a scăpa de senzația ciudată pe care o încerca, Peta își pironi privirile asupra însoțitorului acesteia. La un moment dat, văzu cum ochii îi sclipesc a interes în timp ce se uită la ea.

Trenul își continuă drumul neabătut, iar ea se tot gândea la cei doi. Își dădu seama că nu sunt în vacanță. Cum îi era foarte foame, fu printre primele persoane care se duse la vagonul restaurant. Chelnerul o îndrumă spre o masă de două persoane și-i aduse meniul pentru a face comanda.

Tocmai se pregătea să consulte meniul gândindu-se la cei doi tineri ciudaţi, când auzi pe cineva spunând în spatele ei :

– Pot să mă aşez pe scaunul ăsta? Evident, dacă nu e rezervat altcuiva. Se pare că nu mai sunt locuri libere.

Peta îşi ridică privirea şi-l recunoscu pe însoţitorul tinerei, după care îşi aruncă ochii prin vagonul restaurant şi văzu că mai erau o mulţime de locuri libere.

– Nu cred că e rezervat, spuse ea zâmbind.

Îi dădu meniul şi începu să privească din nou pe fereastră imaginile care se perindau cu rapiditate prin faţa ochilor ei.

Îl auzi comandând nişte cafea pentru doamna din vagon. Îi spuse totodată chelnerului că vrea să fie servit cât mai repede cu putinţă. Peta fu surprinsă de reacţia celor care serveau. Aceştia se grăbiră să facă aşa cum le ceruse. Părea genul de om care ştie să se facă ascultat şi respectat. Impunea celorlalţi.

Tânărul o privi zâmbind şi spuse, ca pentru a se scuza :

– Iartă-mă, te rog, dar trebuie să mă întorc repede la sora mea. Nu se simte suficient de bine pentru a veni aici să ia masa, iar eu nu vreau s-o las prea mult timp singură.

– Desigur, îi răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. E o călătorie lungă pentru o persoană invalidă, remarcă ea după câteva momente de tăcere.

Apoi, cum el o privi cu asprime, se grăbi să adauge:

– Am văzut inscripţionat cuvântul Polfillin pe valiză. Tot acolo merg şi eu. După alte câteva momente, chelnerul aduse comanda şi începură amândoi să mănânce. Deşi el o tot privea, încercând s-o încurajeze să vorbească, Peta prefera să tacă.

După ce terminară de mâncat, el fu cel care vorbi primul.

– Aşadar, mergi la Polfillin ?

Peta îşi înălţă ochii şi văzu că bărbatul din faţa ei are o privire foarte luminoasă. Părea inteligent, dar avea o figură prea blajină, mult prea blajină pentru gustul Petei.

– În vacanță? o întrebă el, neslăbind-o din ochi.

Peta încuviință.

– Singură?

– Da. De ce mă privești așa?

El se încruntă, după care începu să râdă.

– O, nimic! Stai liniștită. Numai că nu prea e un loc unde să vii să-ți petreci vacanța. E foarte multă liniște. Dar poate că ai venit în vizită la niște prieteni.

– Nu. Mi-am rezervat cameră la Hanul cel Nou.

Vorbeau în continuare. El își termină înghețata și comandă cafea. Părea a nu se grăbi, în pofida faptului că mai devreme spusese că se grăbește să se întoarcă la sora lui.

Din vorbele lui, Peta putu să-și dea seama că locuiesc în zona aceea. Așa încât, ardea de nerăbdare să-i pună întrebări despre familia Tregenna. Era convinsă că într-un asemenea ținut toată lumea cunoștea pe toată lumea. Dar cum dorea să nu-și dezvăluie identitatea, iar eventualele întrebări ar fi putut trezi suspiciuni, preferă să tacă.

– Cred că ne vom mai întâlni, dacă vei sta ceva mai mult pe aici, spuse el în timp ce se ridica pentru a se întoarce, în sfârșit, la sora lui.

Felul în care o privi, o făcu să-și dea seama că va avea grijă ca drumurile lor să se mai intersecteze.

Își declinară fiecare identitatea. Pe el îl chema Darwin. Simon Darwin. Pe sora lui o chema Irene. Peta se gândi că e un nume care i se potrivește, sugerând parcă frumusețea acesteia.

La Exeter, schimbară trenul și-i pierdu din vedere pe cei doi, dar îi zări din nou când ajunseră la Polfillin și așteptau cu toții autobuzul.

Peste o oră, Peta răsuflă ușurată, deoarece ajunsese la destinație. Primul lucru pe care-l făcu după ce-și duse geamantanul în cameră, fu să se plimbe. Urcă și coborî un deal, după care ajunse la un chei unde se opri pentru a se odihni.

În primele zile, Peta se bucurase cât putuse de mult de această libertate, hoinărind ore întregi prin împrejurimi. Înotă și făcu plajă, se

cățără pe stânci, citi și mai că-și dorea să se apuce de pictat, deoarece figura pescarului o impresionă peste măsură.

Dar la sfârșitul săptămânii, când își dăduse seama că nu prea existau șanse să-i cunoască pe cei din familia Tregenna, începu să stea ca pe ace. Deveni conștientă de propria singurătate. La început, i se păruse minunat să nu aibă nimic de făcut toată ziua și să poată hoinări în voie. Fusese dintotdeauna o ființă singuratică. Locuise împreună cu fratele ei până la o anumită vârstă, dar după aceea, cum nu avea alte rude, fusese mai tot timpul singură. De fiecare dată când se împrietenea cu vreo fată, avea grijă ca aceasta să fie, ca și ea, singură pe lume. Dar acum lucrurile se schimbaseră, deoarece nu mai era prinsă în nici un fel de program. Avea la dispoziție tot timpul din lume.

În cursul săptămânii scurse de la sosirea ei în zonă, trecuse de nenumărate ori prin fața casei familiei Tregenna, dar nu zărise pe nici unul dintre membrii acesteia. Era o casă veche, acoperită de flori nespus de colorate și de parfumate, așa cum Peta nu mai văzuse în viața ei. Era exact așa cum i-o descrisese domnișoara Jane Moreton. Casa căpătase un aspect cenușiu, datorită vântului care bătea de secole dinspre Atlantic. Acoperișul era plin de crăpături, iar prin acestea crescuseră licheni și mușchi. La fel, și pe la coșuri. Peta se gândi că imobilul acesta vechi avea o anume demnitate. Era genul acela de casă pe care orice proprietar ar fi îndrăgit-o imediat și ar fi făcut totul pentru a o menține în cele mai bune condiții. Cu toate acestea, cei care o dețineau nu prea păreau a ține la ea. Acoperișul avea nevoie urgentă de reparații. Evident, pentru asta era nevoie de bani.

Nu-i plăcea deloc să-și irosească timpul în felul acesta. La început, se gândise că, fiind într-o comunitate atât de mică, nu va trece foarte mult timp și-i va cunoaște pe membrii familiei Tregenna. Ocaziile însă întârziau să apară. O singură dată îl zărise pe John, coborând dintr-o mașină foarte veche și foarte prăfuită, îndreptându-se în grabă spre un oficiu poștal. Se dusese și ea înăuntru, deși nu avea nici o treabă la poștă. Cumpărase niște timbre de care nu avea nevoie, dar nimic nu se

întâmplă. Era pentru a doua oară când trecea pe lângă ea, atingând-o, însă necatadicsind s-o privească.

Părea cufundat în gânduri, iar fața lui trăda îngrijorarea. Avea foarte puține în comun cu expresia pe care o înfățișa în fotografia pe care o avea mătușa lui. Peta se gândi cu o strângere de inimă că părea un bărbat măcinat de griji.

Într-o bună zi, văzu un Jaguar imens oprindu-se în fața hanului, iar din el coborî Simon și Irene Darwin. Se duseră să se plimbe pe chei.

Peta consideră că sosise momentul s-o întrebe pe proprietara hanului câte ceva despre cei doi.

– Cine sunt ? întrebă ea într-o doară pe femeia care se uita cu atenție la cei doi.

În clipa aceea, cei doi își pregăteau barca de lansare în larg. Fata împingea cu toată puterea. Părea a fi într-o dispoziție mai bună.

– Au călătorit în același tren cu mine, se grăbi ea să adauge.

– Te referi la tinerii Darwin ? Păi, sunt copiii căpitanului Darwin, din Glanfrewan. Bătrânul a fost cineva la vremea lui, dar acum nu mai e în stare s-o strunească pe fată. Domnișoara Irene are un temperament vulcanic. Sau, cel puțin, avea înainte de accident.

– O ! exclamă Peta. A avut un accident. De fapt, mi-am dat seama de asta. Cum s-a întâmplat?

– Păi, era în mașină când bătrâna doamnă care stătea la Combe Acres a murit. Domnul Tregenna era la volan. A fost ceva îngrozitor, adăugă ea cu fața întunecată.

Interesul Petei crescu.

– Vreți să spuneți că domnișoara Darwin se afla în aceeași mașină? A fost implicată și ea în accident? Am auzit eu câte ceva despre asta.

Alice Rudd oftă și-și țuguie buzele.

– Pentru toate astea, răspunzător e domnul Tregenna. Domișoara Irene era parcă desprinsă dintr-un tablou, iar acum... Biata de ea ! adăugă femeia, suspinând din greu.

Ridică din umeri, pe față putându-se citi mila și dezaprobarea.

– Dar sunt convinsă că... începu Peta, neputând suporta să vadă un om condamnat cu atâta cruzime pe nedrept. Am auzit că n-a fost vina domnului Tregenna.

– Pentru accident, poate, zise fără nici o concesie doamna Rudd. Din câte am auzit, a fost absolvit de orice vină. Dar pentru ce s-a întâmplat după aceea, e de condamnat. Dumnezeu știe că lucrurile au stat cu totul altfel, sfârși ea pe un ton sumbru.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă Peta nerăbdătoare.

– Păi.. domnișoara Irene și domnul John erau logodiți.

Peta se prăbuși pe scaun, mult prea șocată de cele aflate. Brusc, i se făcu frig, deși stătea în bătaia soarelui.

– O, exclamă ea într-un târziu. Așadar, e logodnica lui.

– A fost, o corectă doamna Rudd. Îți vine să spui cuvinte grele cu privire la un bărbat care părăsește o fată după ce a lăsat-o desfigurată, fie că a fost, fie că n-a fost vina lui.

– O, nu ! exclamă Peta, ridicându-se cu o mișcare bruscă de pe scaun.

Își spuse în sinea ei că la mijloc nu putea fi decât bârfa celor de prin partea locului.

– Doar nu vreți să spuneți că a rupt logodna ? întrebă Peta, cutremurându-se.

Ce fel de bărbat putea face așa ceva unei fete, mai ales dacă e pricina tuturor necazurilor ei ?

– E profund nedrept, adăugă ea cu însuflețire. Nici un bărbat decent n-ar fi făcut un gest atât de oribil.

Doamna Rudd o privi pieziș. Numai un străin putea să reacționeze într-un asemenea fel la ceea ce toată lumea acceptase demult.

– Realitatea e că a făcut-o. Oricine de prin partea locului vă poate confirma asta. Nu mai poartă nici un inel pe deget. Se spune că domnișoara Irene i-a redat libertatea când a aflat ce pățise la accident. Biata de ea ! Iar el a acceptat imediat și fără remușcări. În privința asta , nu există nici o îndoială.

Spunând acestea, se aplecă și luă în brațe pisica de la picioare și intră înăuntru.

Peta se prăbuși pe scaun. Ce drum tragic trebuie să fi fost drumul acela pentru John Tregenna. Ce mult îl costase ! Îi venea foarte greu să plece urechea la vorbele care se spuneau pe seama lui. Sau, cel puțin, nu înainte de a-l cunoaște mai bine.

Oare domnișoarei Moreton i se aduseseră la cunoștință toate astea ? se întrebă ea. Oare gestul ei de a-l scoate din testament să se fi datorat, fie și parțial, faptului că rupsese logodna ? Toate aceste întrebări o puseră pe gânduri. Oare gestul precipitat al mătușii lui avea cu adevărat temei ? Să fi aflat ceva anume despre John Tregenna care s-o fi făcut să-și schimbe radical părerea ?

Povestea pe care i-o spusese doamna Rudd nu-i dădu pace câteva zile. Oare era pe cale să suporte o mare dezamăgire? Poate că n-avea nici un rost să se mai simtă vinovată pentru moștenirea primită. Dezamăgirea pe care o resimțea o luă prin surprindere. Chiar dacă încerca să-și păstreze judecata limpede, îndoiala i se cuibărise în suflet și nu-i dădea pace. Dar oare de ce se simțea atât de rănită? Ce însemna John Tregenna pentru ea?

Se gândea la el într-o după-amiază în timp ce zăcea pe plajă, după ce înotase într-un loc mai puțin frecventat. Ajunsese acolo din întâmplare, tot plecând de la un golf spre altul.

Aproape că ațipise stând la soare, când auzi niște glasuri de copii. Rămase nemișcată, privindu-le trupurile arse de soare. Pielea ei de-abia acum începea să se bronzeze.

Păreau a se certa cu privire la ceva.

– Ricky, nu ! se auzi o voce de fetiță de vreo nouă-zece ani. Mami a spus să așteptăm până la venirea ei.

– Asta e valabil pentru voi, fetele, nu și pentru mine, spuse el pe un ton plin de importanță.

După aceea, intră în apă.

Copiii rămași pe mal continuau să discute cu aprindere.

Fetița părea destul de mulțumită de sine și o aștepta pe mami. Un băiețel mai mic protestă. De ce nu s-ar duce și el după Ricky ? Midge, așa cum îi spuneau ceilalți, îl prinse pe băiețel de umăr și-l opri în acest fel să se arunce în apă. Părea o mamă care-și protejează puii.

Peta o văzu pe Midge plimbându-se agitată pe plajă, după care începu să strige după el, îngrijorată:

– Ricky, întorce-te ! Știi foarte bine că nu trebuie să te aventurezi în apă singur. Mami ni se va alătura în curând.

Băiatul din apă nu părea a lua în seamă strigătele celor de pe mal și continuă să înoate. Midge era tot mai agitată.

Peta se așeză într-un cot pentru a privi ce se întâmplă. Nu găsea că ar fi ceva în neregulă. Marea părea liniștită. Găsi că reacția lui Midge era una alarmistă, ba chiar autoritară. Se lăsă din nou pe spate și închise ochii până auzi din nou un strigăt, de data asta ascuțit.

– El e, îți spun eu. Încearcă, dar nu reușește să se întoarcă. Ricky ! O, mami ! Ricky o să se înece. Unde e mami?

Peta se ridică imediat. Midge intrase cu picioarele în apă. Avea dreptate. Ricky dăduse de bucluc. Se întorsese cu fața spre ei și încerca să-și croiască drum înapoi, dar nu putea, în pofida eforturilor disperate pe care le depunea. Pe plajă, ceilalți copii își ieșiseră parcă din minți.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Peta se aruncă în valuri. Era o înotătoare încercată și nu de puține ori participase la operațiuni de salvare.

Nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a-l ajunge din urmă și a-l prinde de braț. Era un băiețel firav și nu încercă să scape din strânsoare. Ba mai mult, părea chiar istovit. Înotând pe spate, deoarece cu unul din brațe trebuia să-l țină pe băiat, Peta porni spre țărm. Dar, în ciuda faptului că-și adunase toate puterile, își dădu seama că nu înainta. O cuprinse spaima văzând că distanța de țărm se mărea, în loc să scadă. Curenții foarte puternici o trăgeau înapoi.

Abia acum înțelese pe deplin avertismentele pe care le primise cu privire la această zonă.

Ricky părea inert în brațele ei. Probabil că își pierduse cunoștința. Nu intrase niciodată până atunci în panică, dar acum teama puse stăpânire pe ea. Încercă să lupte împotriva acestui sentiment atât de cumplit, știind foarte bine cât de importantă e tăria psihică într-o asemenea împrejurare. Dacă se va pierde cu firea, era pierdută. Trebuia să continue să înoate, nu să se gândească la pericolul de moarte care o păștea.

Nu-i trecea prin cap să dea drumul băiețelului și să încerce să-și salveze pielea.

Se lupta cu încăpățânare cu valurile, dar începură s-o doară mușchii. Teama o prinse din nou în chingile ei. Brusc, viața i se păru atât de frumoasă, de prețioasă. Nu simțise niciodată bucuria de a fi pur și simplu în viață. Nu avea cum să se sfârșească totul aici ! Era cu neputință așa ceva.

Dar puterile o părăseau, iar curentul o sleia și o trăgea înapoi, ducând-o tot mai departe de țărm, deci de siguranță.

Parcă totul se încețoșă, deși soarele strălucea pe cer. Auzi, ca prin vis, un strigăt venind dinspre țărm :

– Stai așa ! Vin să te ajut !

Simțea cum degetele îi înțepenesc și nu mai poate să-l țină pe băiat.

– Prinde-l imediat! îi porunci o voce.

Făcu întocmai cum i se spusese și nu-și reveni în simțiri până când nu auzi strigăte de ușurare de pe țărm. Își dădu seama că erau în siguranță.

***

Treptat, își recăpătă cunoștința datorită razelor soarelui și căldurii pe care o degaja nisipul. Cu toate acestea, era prea istovită pentru a fi în stare să se ridice.

Cineva o scutura. Insistența de care dădea dovadă o ajută pe Peta să-și revină în simțiri. Să nu fi fost totul decât un coșmar ? Nu, chiar se întâmplase. Fusese în apă, luptându-se cu valurile. Un băiat avusese probleme.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul ? Cu Ricky ?

– Ricky e teafăr, îi spuse cineva la ureche. A fost luat de mama lui și dus acasă. O să-și revină. Cum te simți?

Deschise ochii și văzu trăsăturile bine conturate ale feței lui John Tregenna. Stătea îngenuncheat lângă ea, pe nisip.

– Mulțumesc, bine, spuse ea, simțind o sfârșeală în tot trupul, cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci în viață.

– În cazul ăsta, ar cam trebui să plecăm. Cu cât o să ajungem mai repede acasă, cu atât mai bine va fi.

Fără vreun preambul, își puse brațele sub mijlocul ei și o ajută să se ridice, de parcă ar fi fost un copil, după care începu să înainteze pe nisipul fierbinte.

Peta era atât de obosită, încât nimic n-o mai mira. Șchiopătând și de-abia ținându-se pe picioare, se agăță de umărul lui John Tregenna. Avea cămașa lipită de piele. Peta se gândi imediat că el fusese cel care-i salvase și, în grabă, se aruncase în apă îmbrăcat. Trebuia să ai o mare forță fizică pentru a fi în stare să salvezi două persoane în asemenea condiții.

– Sora mea o să-și facă griji în privința ta, îi spuse el. Știi, băiatul pe care l-ai salvat e fiul ei.

O privi cu intensitate. Peta nu putea să-și dea cu exactitate seama ce culoare aveau ochii acestuia.

– Pe care l-am salvat ? zise ea, zâmbind ușor. Mă tem că n-am făcut mare lucru. Probabil că am fi murit amândoi, dacă n-ai fi intervenit la timp.

– Dacă nu te-ai fi dus după el, n-aș mai fi avut pe cine să salvez.

Peta nu găsi nimic de spus, tulburată peste măsură de această răsturnare de situație.

În sfârșit, îl întâlnise pe John Tregenna. Îi datora chiar viața. Cum să mulțumești pentru așa ceva? Cum să-ți exprimi prin cuvinte recunoștința? Își aminti cât de disperată era în timp ce lupta cu valurile și cât de mult își dorea să trăiască. O trecură fiorii la gândul că putea să moară.

– Cred că pot să merg singură, spuse ea încetișor.

– Ajungem mai repede dacă o luăm pe aici.

Se apropiau de Combe Acres, dar tot nu-i spusese "mulțumesc". Avea sentimentul că dacă ar face asta, l-ar pune într-o situație stânjenitoare. Privindu-i cu multă atenție fața, își dădu seama că are de-a face cu un bărbat foarte hotărât și dintr-o bucată. Nu se mai mira că se comportase în acel fel față de moștenirea mătușii sale. Încăpățânare și mândrie păreau a fi elementele care-l caracterizau.

Mai că-i venea să pufnească în râs.

" Dacă ai ști cine sunt, cred că mi-ai da drumul ca unei cărămizi fierbinți!" își spuse în sinea ei cu umor.

Deschise poarta cu piciorul, iar când pătrunseră pe peluză, începu să-și strige sora.

– Nan !

Aproape instantaneu, o fată în pantaloni largi și cu un tricou le veni în întâmpinare.

Datorită trupului plăpând și părului negru, tuns scurt, Nan Sedgewick arăta ca o fetișcană. Dar când o privi în față, Peta își dădu seama că era mult mai în vârstă decât John.

Aceasta îi luă imediat mâinile între ale sale, înainte ca Peta să poată schița vreun gest.

– Nici nu știu ce să-ți spun, zise ea în cele din urmă. Sunt mama lui Ricky. Mă numesc Nan Sedgewick.

– Se simte bine? întrebă Peta, străduindu-se să nu tresară datorită strânsorii.

Nan încuviință.

– L-am trimis la culcare. Era singurul mod de a-l face să stea liniștit.

E de-a dreptul șocat. S-a speriat de moarte. Hai să te odihnești. Poate vrei să servești o ceașcă de ceai ?

– Mă duc sus să văd ce face Ricky, spuse John Tregenna, în timp ce tu ai grijă de domnișoara...

Se opri, uitându-se întrebător la Peta, care se așezase pe canapea.

– O, da, râse ea ușor. Sunt Peta Smith și am tras la Hanul cel Nou.

Își ținu respirația câteva clipe, dar îngrijorarea ei nu avea nici un temei. Nu trezi suspiciunea nici unuia dintre ei. Ce bine că existau atât de mulți oameni care purtau numele Smith.

John se duse la nepotul lui, iar Nan să aducă ceaiul.

Peta se așeză confortabil pe canapea, îmbătându-se cu aroma pe care o degajau florile și fiind recunoscătoare că se afla în viață.

Se simți cuprinsă de emoție la gândul că reușise să-i cunoască pe cei din familia Tregenna sub asemena auspicii.

Capitolul 2

După ce bău două cești de ceai, Peta se simți mult mai bine. Cineva îi luase hainele de plajă din golf, iar ea se grăbi să se îmbrace.

Când se așeză din nou pe canapea, îi aruncă o privire lui Nan Sedgewick. Își spuse în sinea ei că era genul de femeie care nu se relaxează niciodată. Trăsăturile feței trădau o anume încordare. Stătea pe marginea fotoliului, sorbind din ceașcă, însă fără a se simți în largul ei, așa cum se întâmplă de obicei cu femeile la vremea ceaiului. Părea măcinată de o mulțime de gânduri de care voia să scape cât mai repede.

– Cred că îți faci griji în privința lui Ricky, spuse Peta după câteva momente de tăcere. Poți să te duci la el. Am să mai stau puțin până îmi termin ceaiul, după care am să plec.

Nan tresări, cu un aer spășit parcă.

– Ba nu ! Vreau să vorbesc cu tine. Ricky e bine. M-am dus să văd ce face când am fost după apă fierbinte și am văzut că adormise.

Îi aruncă o privire întunecată și intensă Petei.

– Vreau să te fac să înțelegi ce simt. Ricky și Midge sunt tot ce am pe lumea asta...

Emoția puse stăpânire pe ea, dar nu se lăsă copleșită, dându-și seama că spusese mai mult decât se cuvenea unui străin.

– Presupun că majoritatea mamelor sunt niște ființe insuportabile, spuse ea silindu-se să zâmbească, iar eu am fost și mai groaznică,

deoarece mi-am concentrat întreaga atenție asupra lor. Știi, căsătoria mea n-a ținut prea mult. Soțul meu a fost pilot. S-a prăbușit chiar înainte de nașterea lui Ricky.

– Înainte ca Ricky să... ?

Cum nedumerirea i se citea pe față, Nan se grăbi să completeze:

– O, da. Midge e mai mare decât Ricky. A avut dintotdeauna o constituție foarte plăpândă. Ricky pare mult mai mare, deși nu are decât nouă ani.

Peta se gândi la remarca pe care aceasta o făcuse mai devreme : " Ricky și Midge sunt tot ce am pe lumea asta. " Dar soțul ei ? Oricât de scurtă trebuie să fi fost căsătoria, era imposibil ca soțul ei să nu însemne nimic pentru ea.

– Poate că la un moment dat am să fiu în stare să-mi exprim recunoștința într-un fel sau altul, spuse Nan în șoaptă.

Peta zâmbi.

– Având în vedere că nu eu l-am salvat pe fiul tău, ci fratele tău ne-a salvat pe amândoi, nu prea ai de ce să te simți obligată.

În clipa aceea, se auzi poarta deschizându-se. În fața lor se ivi Midge. Nan îi dădu ușor părul la o parte de pe frunte și o întrebă :

– Te-ai întors cu ceata în siguranță, sufletel ? Îi place să-i conducă pe cei mai mici, îi explică ea Petei.

E vorba de copiii vizitatorilor. Cred că va deveni directoare de școală când se va face mare.

– Ba nu. Vreau să joc pe scenă, i-o reteză Midge.

– Asta pentru că ai auzit-o pe Vonnie vorbind despre asta, zise Nan, împingând-o ușor spre ușă. E amuzant să vezi cum fetițele le imită pe cele mai mari decât ele. Dacă Vonnie vrea să urmeze cursuri de artă dramatică, Midge visează să devină și ea actriță. Vonnie – Veronica – e sora mea. E mult mai mică decât mine. Mai bine de cincisprezece ani ne despart. Îmi pare rău pentru ea, deoarece e destul de talentată, dar aici nu prea sunt oportunități pentru așa ceva, iar Londra iese din discuție, adăugă ea suspinând.

Peta se gândi la acoperișul deteriorat al casei și-și dădu seama că banii erau problema.

– Ea e Vonnie, spuse Nan când își făcu apariția o tânără cu un platou plin de prăjituri.

– Joan m-a trimis cu astea, pentru că altminteri Midge le-ar fi ras pe toate, spuse ea, privind-o cu interes pe Peta.

Peta îi remarcă imediat ochii de un albastru intens și extrem de neastâmpărați. Era bronzată și avea părul negru ca smoala. Nan făcu prezentările.

– Știi, a fost minunat din partea ta că te-ai dus după Ricky și a fost cât pe ce să te îneci, spuse ea cu entuziasmul specific tinereții. John ne-a pus la curent cu ce s-a întâmplat. Evident, Ricky ar trebui bătut. Dar Nan n-o va face. E mult prea conciliantă.

– Ajunge, Vonnie ! Las-o pe domnișoara Smith să tragă singură concluzii, spuse Nan.

– Smith ? Acesta e numele tău de familie ? reluă Vonnie.

Spunând acestea, se întoarse cu fața spre Nan și-și zâmbi printre dinți.

– O femeie cu față de cal și pe care o cheamă tot Smith, bântuie pe aici. A încasat toți banii din moștenirea mătușii noastre, bani care ne aparțineau de fapt și de drept nouă. Sau, în orice caz, lui John.

– Ajunge ! Ne-ai recitat un adevărat imn al urii, iar acum cred că a sosit momentul să duci ceștile în bucătărie. Joan cred că de-abia așteaptă să le spele și să plece, spuse cu asprime Nan.

Era evident pentru Peta că intervenise o neînțelegere. Auzise că John Tregenna se întâlnise cu doamna Hubert Warren când se dusese la Gilroy Court în încercarea de a se întâlni cu mătușa lui. " Față de cal " era o exprimare aproape eufemistică. Joyce îi povestise că acesta ceruse să-i vorbească domnișoarei Smith, știind foarte bine că mătușa lui era profund legată de cineva care purta acest nume. Când doamna Warren venise să-l întâmpine, crezuse că era Charlotte P.Smith, moștenitoarea averii.

La urma urmei, toate astea se potriveau de minune. Dacă John Tregenna își închipuia că știe cum arată domnișoara Smith, nu-i va bănui niciodată adevărata identitate. Totuși, faptul că era atât de urâtă în sânul familiei o descumpănea.

După ce Vonnie plecă din cameră, Peta se răsuci pe scaun, vând să-i dea de înțeles lui Nan că ar cam fi timpul să plece, deși nu-și dorea deloc lucrul acesta. Spre marea ei încântare, Nan făcu tot ce-i stătea în putință pentru a o reține. Începură să vorbească despre lucruri obișnuite. Nan o întrebă dacă se află în vacanță și cât are de gând să rămână. Peta îi spuse că se cazase la Hanul cel Nou și că-și reținuse cameră pentru două săptămâni, dorind să-și prelungească șederea. Din păcate, lucrul acesta nu era cu putință.

– Da, așa se întâmplă de obicei. Dacă vrei să-ți rezervi o cameră acolo, trebuie s-o faci cu un an înainte, spuse Nan. Ce păcat!

– Cred că am să încerc să-mi găsesc o cameră în casa vreunui localnic. Vreau neapărat să mai rămân.

– Nu ești legată de un program anume ? o întrebă Nan. Poți să stai cât îți poftește inima?

– Nu chiar, zise Peta cu precauție, dându-și seama că trebuie să dea unele informații despre ea însăși. Știi, sunt între două locuri de muncă.

– Înțeleg, spuse Nan.

Urmară câteva momente de tăcere, după care Nan reluă:

– Știi, mi-a venit chiar acum o idee. Ce-ar fi să vii să-ți petreci restul vacanței la noi?

Petei nu-i venea să-și creadă urechilor. Se simțea tulburată.

– Aici ? La Combe Acres ? Dar, crezi că... ai vrea să... ?

– Vreau de mult să iau oameni în gazdă, însă fratele meu se opune din răsputeri, datorită unei mândrii absolut stupide. Dar cum trebuie neapărat să redresăm situația...

Se opri brusc, de parcă și-ar fi dat seama că spusese prea mult unui străin. Peta se simți din nou vinovată la gândul că banii mătușii Jane, atât de importanți pentru această mică familie, ajunseseră la ea. O furie

neputincioasă la adresa lui John Tregenna o cuprinse. Oare avusese dreptul să-i refuze oferta, având în vedere că trebuia să aibă grijă de două surori?

– Ar însemna foarte mult pentru mine dacă John mi-ar da voie să mai închiriez din camere. Sunt atât de multe și toate sunt goale. Avem o casă foarte mare.

– Mi-aș dori foarte mult să vin să stau aici, dacă e de acord și domnul Tregenna, evident, spuse ea pe un ton cât mai neutru, nedorind să pară prea dornică.

– Dacă e vorba de tine, nu prea cred că se va opune. După aceea, cine știe... continuă ea pe un ton conspirativ.

– Crezi că l-ai putea face să-și schimbe părerea, dacă n-am să fiu o pacoste, o povară pentru voi ? o întrebă Peta, râzând.

Nan începu și ea să râdă.

– De fapt, îmi doresc foarte mult să te am prin preajmă, spuse ea cu multă căldură, dincolo de orice alt considerent financiar.

– Mulțumesc.

– Ce-ar fi să vii mâine să iei masa cu noi? Am să-i vorbesc fratelui meu în seara asta despre lucrul acesta, după care am să-ți dau un răspuns definitiv.

Peta nu îndrăznea s-o privească în ochi, tocmai pentru că nu dorea să se trădeze în vreun fel. Nu voia să vadă cât de mult își dorește să vină la ei. Scăpase ca prin urechile acului de la înec. În pofida acestui fapt, simțea că aceasta este ziua ei norocoasă. Să locuiască în casa familiei Tregenna era mai mult decât visase.

Când, în sfârșit, spuse că vrea să plece, Nan insistă să fie condusă de John.

Călătoria fu plăcută. John îi zâmbi tot timpul, deși fu destul de zgârcit cu vorbele. Se grăbi să deschidă puțin capota, pentru ca aerul rece să pătrundă înăuntru.

– Nu-i prea mult, nu-i așa?

– Nici nu poate fi altfel, se grăbi ea să-i răspundă pe un ton vesel.

Dacă ai fi la Londra, lucrurile ar sta cu totul altfel.

– Așadar, locuiești la Londra. Nu e de mirare că reacționezi așa. Ce te-a făcut să vii la Polfillin în vacanță ? Și singură, pe deasupra. De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama că locurile mai vesele ți se potrivesc mai bine.

Peta redeveni precautǎ. Trebuia să se ferească de confidențe.

– Mi-a sugerat o prietenă să vin aici. Cred că a făcut bine. Oricum, nu cred să existe un loc în care să te simți mai singur decât într-un hotel.

– Nu știu ce să zic. N-am avut niciodată ocazia de a experimenta așa ceva.

Curând, ajunseră în fața hanului. Se opriră pe verandă, pentru a mai sta puțin de vorbă. Peta voia să-i vorbească despre faptul că o salvase de la înec, dar nu știa cum să înceapă. Bărbatul din fața ei era foarte distant. Nu părea o persoană foarte ușor abordabilă. Se cunoștea că avea un caracter dificil.

– Nici nu știi cât de bucuroasă sunt că mai trăiesc, mai ales într-o asemenea seară. Dacă n-ai fi fost acolo să mă salvezi, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

– Ce să mai zic de faptul că l-ai salvat pe Ricky ? Știi, ținem foarte mult la el.

Nu se simțea prea în largul lui când o auzi cum începe cu mulțumirile. Chiar în clipa aceea trecu un cunoscut, iar el se grăbi să-i facă un semn cu mâna.

Pe chei, se simțeau curenți de aer foarte puternici. Numeroase bărci se zăreau venind din larg. Plimbarea de seară se terminase. Pe când stăteau în briza mării, îi văzu pe frații Darwin. John îi recunoscu imediat. Peta se gândi cât de neplăcută trebuie să fie o asemenea întâlnire pentru el. Totuși, într-un asemenea loc, părea ceva aproape inevitabil.

La un moment dat, Peta își încrucișă ochii cu cei ai lui Simon Darwin. Părea sigur pe el, iar Irene nu-l slăbea din priviri pe John.

– Sora mea mi-a spus că o să vii mâine la cină la noi, zise el pe un ton neutru.

Peta se gândi că era genul de bărbat căruia îi venea foarte greu să spună fleacuri unei fete.

Simțea un fel de dezamăgire la sfârșitul acestei după-amieze.

Când ajunse în cameră, se gândi la cele văzute în acea zi și se întrebă ce se întâmplase cu adevărat între el și Irene. Îi venea foarte greu să creadă povestea pe care i-o spusese doamna Rudd despre felul în care se lepădase John de Irene. Din punctul ei de vedere, John părea mai degrabă un bărbat blajin. I-o spuneau vocea lui, felul în care se adresa oamenilor, felul în care zâmbea. Genul acesta de persoană nu putea face așa ceva unei fete.

Îl văzu pe John prin fereastra de la baie discutând cu Simon și cu Irene. Simon părea distant, dar Irene vorbea cu însuflețire și râdea foarte mult. Atitudinea acesteia, atât de diferită de cea pe care o aveusese în tren, o uimi pe Peta.

***

În timpul mesei, Peta se gândi foarte mult la această poveste.

I se părea ciudat să-i vadă vorbind atât de degajat, niciunul nemaipăstrând vreo urmă a dramei prin care trecuseră. Pe de altă parte, era evident că erau nevoiți să se comporte ca niște oameni civilizați într-o asemenea situație.

Apoi, se gândi la propriile probleme și la felul în care intenționa să le rezolve.

Evident, nu avea nimic concret planificat. Când venise aici, se lăsase în voia sorții. Dar cum aceasta o pusese față în față cu " obiectivul " său, trebuia să se gândească la ce va face mai departe. Undeva în adâncul sufletului, își dorea să-l cunoască de aproape pe John Tregenna, să-l facă s-o placă, să-i câștige încrederea, apoi să-și decline adevărata identitate și să-l facă să-i înțeleagă demersul.

"Du-te să vezi cum stă treaba cu familia Tregenna, îi spusese Joyce. Poate vei ajunge să te apropii de ei și, în felul acesta, să reușești ceea ce prin mijloace legale n-ai putut."

Acum, gândul că va trebui să-l înfrunte pe John Tregenna și să-i spună cine este cu adevărat, îi dădea fiori. Tocmai pentru că îl cunoștea, i se părea că planul ei avea și mai puține șanse de reușită. Probabil că apariția ei în viața lor, mai ales pe asemenea căi, îl va înfuria la culme și va da cu ea de pământ. Aceasta era concluzia la care ajunsese, cunoscându-i caracterul dificil.

Cu aceste gânduri se întoarse în sufragerie, propunându-și să se culce devreme. Dinspre bar veneau zgomote, asemenea unui bâzâit continuu. Era aproape întuneric, iar cei care fuseseră pe apă, se întorseseră la țărm.

Peta își aruncă ochii pe fereastră și-i văzu pe frații Darwin aruncând cu sulița. Simon o privea pe Irene aruncând cu sulița. Judecând după exclamațiile pe care aceasta le scotea, ajunsese la un scor foarte mare.

Coborî pe verandă, atrasă parcă de animația din jurul ei.

Când o zări, Simon se apropie de ea.

– Bună seara, domnișoară Smith. Chiar mă întrebam dacă mai ești prin zonă. Am ieșit de mai multe ori în ultima vreme, dar nici urmă de dumneata. Cum ți se pare aici ? Te bucuri de vacanță ? o întrebă el zâmbindu-i și neîncercând să-și ascundă încântarea pe care i-o provoca apariția ei.

Peta remarcă imediat că se bronzase, iar lucrul acesta îl făcea și mai atractiv. Se grăbi să-l asigure că îi place foarte mult în vacanță.

– Vino atunci s-o cunoști pe sora mea.

Când coborî și se apropie de ei, Irene se întoarse spre ea cu o mișcare bruscă, deoarece era în continuare preocupată de aruncatul sulițelor.

Când își strânseră mâinile, Peta își dădu imediat seama că tânăra din fața ei o măsoară din priviri. Ochii ei negri zăboviră destul de mult asupra ei.

– Ce frumos că ai reușit să-ți faci prieteni prin partea locului. Te-am văzut cu John Tregenna. E cum nu se poate mai bine să cunoști oameni, nu-i așa ?

Cuvintele acestea păreau a fi fost spuse pe un ton cel puțin politicos, dar cu toate acestea Peta ghici în spatele lor disprețul.

– Tot ce se poate, spuse ea, privind-o pe Irene în ochi, deși am avut grijă să petrec singură majoritatea timpului. Am venit aici să mă odihnesc.

– Pare destul de ciudat, zise Simon râzând. Cred că te-ai odihnit suficient. Ce-ar fi să vii mâine cu noi pe mare ? Îți place marea, nu ?

– Îmi plăcea, spuse ea ridicând din umeri, dar acum nu mai sunt așa sigură. Azi, a fost cât pe ce să mă înec.

Le vorbi despre cele întâmplate în acea după-amiază. Discutară apoi despre cât e de primejdios să te avânți în acea parte de mare și despre curenții foarte puternici care se formau acolo.

Peta stătea pe un scaun, sorbind dintr-o bere. Nu putea spune că-i plăcea foarte mult gustul acesteia. Simon îi arătă cum să arunce sulița. Râseră de norocul pe care-l avu, aruncând direct la țintă. Era, evident, norocul începătorului.

Ce ciudat i se părea că vreme de aproape zece zile nu cunoscuse pe nimeni, iar acum făcea cunoștință cu o mulțime de oameni.

Simon insista în continuare să vină cu ei pe mare.

Irene dădea semne de plictiseală și de oboseală. Îi lăsă pe cei doi singuri și se duse să schimbe câteva vorbe cu doamna Rudd. Peta și Simon se așezară pe verandă, așteptând-o.

– Presupun că după cele întâmplate îți vei întări legăturile cu cei din familia Tregenna, spuse Simon după câteva momente.

– Cred că da. Sau, cel puțin, sper.

Nu pomeni de faptul că s-ar putea să locuiască acolo, deoarece nu știa încă dacă John Tregenna va fi de acord.

– Din familie face parte și John, spuse el cu amărăciune în glas. Ești tânără, extrem de atractivă și singură.

Nu e cinstit să nu fii pusă în gardă cu privire la unele lucruri.

Peta se întoarse cu fața spre el.

– Încerci să mă previi în legătură cu John Tregenna? E foarte neplăcut pentru mine ce vrei să faci, având în vedere că mi-a salvat viața în urmă cu câteva ore.

Probabil că rostise aceste cuvinte pe un ton mult mai aspru decât își dorise, deoarece îl văzu tresărind. Cu toate acestea, nu părea a se fi răzgândit.

– Probabil că n-ar fi trebuit să spun nimic. O să auzi, mai devreme sau mai târziu, o mulțime de lucruri, spuse el pe un ton caustic și ridicând din umeri.

– Am auzit deja, spuse ea pe un ton disprețuitor. Bârfa locală, evident.

– În legătură cu Irene?

Ea încuviință.

– Și nu crezi, nu-i așa? Nu poți crede că e cu putință ca un bărbat să se comporte astfel, nu? zise el pe un ton din care răzbătea resentimentul. Te asigur că e cu putință.

– Vreau să cred că ne referim la același lucru, pentru că nu e posibil așa ceva. Cel puțin, acum că l-am cunoscut, nu-l cred în stare de așa ceva.

Un fel de răceală puse stăpânire pe ea. Își dădu seama că era mai bine să discute despre altceva, nu despre ceea ce auzise de la doamna Rudd.

– Cred că da, spuse el pe un ton cât se poate de potolit, aproape rece. Erau logodiți. A lăsat-o pe Irene să-i înapoieze inelul, deși știa că va avea fața desfigurată.

Peta simți cum o trec fiorii.

"Așadar, era adevărat! Trebuie să fi fost adevărat, de vreme ce toate astea îi erau confirmate chiar de Simon Darwin."

Faptul că fuseseră confirmate spusele doamnei Rudd chiar de fratele celei în cauză, o dezamăgi cumplit.

– Știu deja asta, spuse ea cu un nod în gât.

Începea să-i pară rău pentru Simon. Îi înțelegea supărarea.

– Felul în care s-a comportat Irene a fost admirabil, reluă el. Gestul ei n-a fost ușor de făcut, mai ales într-un asemenea loc. Am fi vrut s-o ținem departe de ținutul acesta o bună bucată de timp, dar ea n-a vrut. A preferat să se întoarcă aici și să-i înfrunte pe toți. Pretinde că nu-i pasă de logodna ruptă. E atât de puternică, de mândră și de curajoasă ! Dar eu știu ce e dincolo de imaginea pe care vrea s-o lase celorlalți. Știu ce înseamnă agonia și mortificarea.

Se opri brusc și trase adânc aer în piept.

– Îmi pare rău, zise el, dându-și seama că dăduse frâu liber emoțiilor, poate mai mult decât trebuia.

Își recăpătă imediat cumpătul.

– N-am nici un drept să te împovărez cu toate aceste probleme. Îmi pare rău. Dar toate astea m-au marcat profund. Pentru Irene, e ca și cum n-ar mai trăi. Dacă Tregenna n-ar fi părăsit-o, lucrurile n-ar fi stat atât de rău. Se lăsă o tăcere apăsătoare între ei. Peta se întrebă de ce-i mărturisise toate astea. Oare mai spera în adâncul sufletului într-o împăcare între cei doi? L-ar încânta gândul că sora lui s-a împăcat cu un bărbat care s-a comportat atât de urât cu ea ? Să fi vrut prin această mărturisire să se asigure că nici o fată nu va capta interesul lui John Tregenna ?

Se simțea copleșită de milă și de admirație pentru Irene. Nu era puțin lucru să oferi o imagine atât de diferită de ceea ce ești cu adevărat. Undeva în sinea ei știa foarte bine că Irene n-o plăcea. Își aminti felul în care o privise, tonul vocii, răceala cu care-i vorbise, precum și faptul că nu-l susținuse pe Simon când acesta o invitase pe mare cu ei.

"Oare era geloasă? Tot îl mai voia pe John, în pofida tuturor celor întâmplate?"

– Iartă-mă, te rog, spuse el, atingând-o ușor pe mână și zâmbindu-i.

– Nu-i nimic, spuse ea pe un ton plin de căldură. Îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate. E foarte trist ce mi-ai povestit.

Chiar în clipa aceea, își făcu apariția Irene, care-și mută privirea de la unul la altul bănuitoare.

– Vorbeați despre mine ? zise ea, râzând ușor. O, nu vă faceți griji! M-am obișnuit ca discuția să se oprească brusc la apariția mea.

Apoi, întorcându-se spre Peta, zise :

– Doamna Rudd mi-a spus că vei pleca la sfârșitul săptămânii. Ce păcat !

Felul în care-i sclipeau ochii, precum și tonul satisfăcut cu care rosti aceste cuvinte o contraziceau.

Peta nu pomeni despre posibilitatea de a locui la Combe Acres.

Simon insistă să meargă împreună pe mare. Văzând cât de rece era Irene, Peta ezită. Dar propunerea o tenta. Din fericire, el nu putea a doua zi. În felul acesta, Peta era scutită de a le spune că va cina la Combe Acres. Stabiliră să se vadă peste două zile.

În noaptea aceea, adormi foarte greu. Îi tot răsunau în minte vorbele rostite de Simon. Și cu toate acestea, nu putea crede. Pur și simplu, sunt unele persoane pe care nu le poți vedea făcând anumite lucruri. Dar oare nu era o prostie să se tot gândească la asta, argumentând pro și contra? Simon știa adevărul despre logodna ruptă. Nu mai era o simplă bârfă, ci purul adevăr.

Se întrebă dacă, prin prisma celor aflate, se mai cădea să se ducă la Combe Acres. I se părea că toată simpatia ei fusese deplasată, iar mătușa lui John procedase corect scoțându-l din testament.

Dar apoi îi reveni în minte figura acestuia când o salvase de la înec. Toate trăsăturile feței lui trădau un om care avea caracter.

Oricât încerca să pună toate cele aflate cap la cap, lucrurile nu se legau.

Își dădu seama că-l ridicase pe John Tregenna pe un piedestal, înainte de a-l cunoaște. Căderea idolilor putea fi dureroasă.

Capitolul 3

Peta se mută la Combe Acres la sfârșitul acelei săpătămâni.

La urma urmei, ce importanță avea faptul că spusele lui Simon Darwin confirmau bârfa locală ? Asta nu schimba cu nimic datele problemei. Venise aici cu un scop, anume să îndrepte ceva nedrept. După ce va fi făcut ceea ce-și propusese, putea să se bucure de moștenire, având conștiința împăcată, așa cum îi spusese domnul Speight. Pe de altă parte, trebuia să recunoască în sinea ei că personalitatea complexă a lui John o atrăgea. Era nerăbdătoare să afle cât mai multe despre el. Din câte putuse să-și dea seama, stilul de viață la familiei era pe placul ei.

Era ferm convinsă că nu va fi dezamăgită.

Când ajunse la destinație, Nan o conduse într-una din camere. Era frumos mobilată și foarte luminoasă.

– Ce cameră frumoasă! exclamă ea cu încântare.

– A fost sugestia lui John. Evident, și eu am vrut să ai parte de ce-i mai bun, zise Nan.

" Dacă John Tregenna ar ști cu adevărat cine e, nu i-ar oferi cea mai frumoasă cameră din casă ", se gândi în sinea ei.

– O, doamnă Sedgewick...

– Știi, i-o tăie scurt Nan, de vreme ce tot o să petrecem atât de mult timp împreună, cred că e mai bine să ne tutuim. Viața e mult mai puțin

complicată fără prea mult protocol, nu crezi ? Vei vedea că suntem o familie cât se poate de neprotocolară.

Așa încât, deveni pentru toată lumea Peta. Simțea acum că face parte din familie, că e una de-a casei.

În ziua când mersese la cină, Nan și Peta avuseseră o discuție cu privire la plata chiriei. Nan protestase cu vehemență când Peta îi propusese să-i dea aceeași sumă de bani pe care o achitase la Hanul cel Nou.

– O, Doamne! Așteaptă să vezi cu ce familie ai de-a face. Trăim ca într-o fermă, nu ca într-un hotel. Mâncăm așijderea.

Dar Peta găsi că mâncarea făcută aproape numai din vegetale e foarte gustoasă. Iar fructele de pădure i se părură delicioase. Joan, femeia care ajuta la treburile casei, prepara pâinea, iar Nan se pricepea de minune la prăjituri.

Peta le spuse fraților Darwin că se va instala la Combe Acres chiar în ziua în care se plimbau cu barca pe mare.

– Nu te poți muta în altă zi decât sâmbătă ? o întrebă Simon, cu regret în glas.

După ce îi anunță de intenția ei, se instală o tăcere plină de înțelesuri. Cei doi frați se tot priveau.

– Știi, spuse Peta cu mare greutate, văzând că nu păreau deloc încântați de decizia ei, îmi doream foarte mult să mai rămân, iar doamna Sedgewick mi-a sugerat să vin să locuiesc la ei. Gestul ei mi s-a părut foarte frumos. Auzind acestea, Irene râse scurt. Un râs insinuant și înspăimântător. Îl săgetă din nou cu privirea pe Simon.

– Într-adevăr, foarte frumos din partea lui Nan, zise ea cu sarcasm. Sper că lucrurile vor lua turnura fericită pe care o anticipează.

Simon se mărgini s-o conducă pe chei, părând gânditor.

– Până la urmă, n-o să mai pleci sâmbătă. Mă bucur să aud asta.

– Chiar așa? întrebă ea cu îndoială în glas când se apropiară de mașină, amintindu-și tăcerea grea care urmase după ce-i anunțase că se va muta la Combe Acres.

– Bineînțeles că da, spuse el cu sinceritate. E o veste minunată. Gândul că n-am să te mai văd niciodată mă întrista.

– Atunci de ce... începu ea, dar se opri brusc.

Părea atât de sincer. După toate aparențele, sora lui era cea care n-o plăcea deloc, iar el trebuia să-i facă pe plac.

– Dacă tot rămâi, o să vii la petrecerea dansantă de la mijlocul săptămânii, la Hilbrey Rocks, se grăbi el să spună. Te rog, Peta ! Vreau să dansez cu tine. Aș vrea s-o scot pe Irene din starea în care se află. Cândva, era atât de veselă. Ar ajuta-o foarte mult, dacă ai veni. N-a mai fost înconjurată de oameni mulți de foarte mult timp, dar dacă o să fim alături de ea și-i vom mai găsi și un partener, poate am reuși s-o convingem. L-aș ruga pe Clive Bray s-o însoțească. Ne-ai ajuta pe amândoi, dacă ai veni. Te rog !

Ea îl privi, stând în continuare în cumpănă. I se părea un bărbat chipeș, dat totul pălea în fața faptului că punea întotdeauna sentimentele surorii sale deasupra celor personale. De parcă o idolatriza.

Înainte de întoarcerea Irenei, se hotărî să dea curs invitației, chiar dacă avea în continuare inima strânsă. Simțea că se află în bătaia puștii, alergând între două câmpuri de luptă. Săptămâna următoare va locui în casa familiei Tregenna. Oare ce vor spune aceștia despre prietenia cu frații Darwin ?

Petrecerea de miercuri seara o neliniștea oarecum, prin prisma faptului că se mutase la Combe Acres.

John o întâmpinase cu multă căldură când venise la ei.

– Sper că te vei simți ca acasă aici, îi spusese el.

Cuvintele acestea îi merseseră la suflet. I se părea minunat că o considerau o membră a familiei.

Mai târziu, o întrebase dacă mai încercase să înoate după experiența neplăcută prin care trecuse.

– Știi, noi l-am dus pe Ricky la înot chiar a doua zi dimineață, tocmai pentru ca teama să nu se amplifice.

După astfel de accidente, cel mai bine e să te întorci la locul cu pricina și să refaci experiența.

Peta admise că-i e puțin teamă, iar John o privi dezaprobator.

– Dacă nu te duci acum, n-o să-ți mai facă niciodată plăcere să înoți. Ce-ar fi să vii cu mine în seara asta? Obișnuiesc să înot în fiecare seară. Vii și tu, Nan?

Nan spuse că se simte prea obosită după o zi atât de agitată, dar îi îndemnă pe ei să se ducă în golfuleț.

Știindu-l pe John lângă ea, Petei nu-i mai fu frică. Valurile oceanului i se păreau mătăsoase și ar fi stat la nesfârșit în apă, dacă n-ar fi fost John care să-i spună că ar fi bine să se odihnească puțin pe stânci.

– E bine, spuse el de parcă ar fi dat o sentință. De-acum, n-o să-ți mai fie teamă.

– Niciodată, întări ea. Îți mulțumesc pentru această lecție.

Apusul soarelui era un spectacol fascinant, iar cei doi tăcură, mulțumindu-se să contemple frumusețea naturii.

Peta era conștientă de faptul că între ei se crease un sentiment ciudat, dar electrizant, o tensiune pe care o resimțea în fiecare parte a corpului. Se gândi că nu putea fi decât efectul splendidei priveliști care se înfățișa privirii lor. Își aruncă ochii asupra lui John. Părea mult mai relaxat decât de obicei. Fața îi era mai destinsă, iar gura îi era aproape mobilă.

La un moment dat, el se răsuci, încercând să-și găsească o poziție mai convenabilă. O atinse în treacăt, iar această atingere îi trezi toate simțurile. Răvășită de senzația resimțită, se ridică brusc, înainte ca el să fi avut timp s-o ajute.

Pesemne că avea nervii întinși la maximum, își spuse în sinea ei. Un fel de deșteptare ciudată se produsese în ea, fapt care nu-i va mai permite să se comporte la fel de firesc, așa cum se întâmpla cu Simon Darwin, de exemplu.

Oare faptul că era mereu în alertă de fiecare dată când se afla în preajma lui să se fi datorat decepției pe care o resimțea ?

O luară încet pe nisip, îndreptându-se spre casă.

– Ce păcat că trebuie să locuiești la Londra, având în vedere că îți place atât de mult aici. Presupun că ești nevoită să locuiești acolo.

– Acolo găsești un loc de muncă bun.

– De-asta trebuie să te întorci ?

– Cam așa, spuse ea cu precauție. Dar, mai întâi, vreau să mă odihnesc.

– Numai la Londra poți s-o faci ? Nu e genul de muncă pe care să-l poți desfășura și în altă parte ?

Voia să afle informații despre ea, iar pe Peta lucrul acesta o deranja. Nu putea să-i spună exact ce făcea, deoarece pur și simplu nici ea nu știa, dar dacă n-ar fi făcut-o, ar fi trecut drept o persoană care are ceva de ascuns.

– Nu neapărat. Cred că pot s-o fac și în altă parte. O să mă mai gândesc la acest aspect când mă voi simți în stare să reîncep lucrul.

El nu mai spuse nimic, iar ea se întrebă dacă asta nu se datora cumva atitudinii ei șovăielnice. Când se apropiară de casă, îi spuse de invitația lui Simon Darwin la petrecerea dansantă de miercuri.

– O ! Așadar, îi cunoști pe cei din familia Darwin?

Era surprins. Brusc, atitudinea lui se schimbă. Nu mai era la fel de prietenos, cum fusese când o întrebase despre viața ei și despre planurile pe care le are.

Peta i-a spus că-l cunoscuse pe Simon în tren, iar după aceea îl reîntâlnise la han.

– Și te-a invitat la petrecere? Cred că-ți va plăcea. Presupun că aceasta e ultima lui săptămână de vacanță și vrea să-și ia rămas-bun.

– De vacanță? Dar nu stau aici?

– Ba da. La Glanfrewan, reședință situată la câteva mile depărtare. Irene locuiește cu tatăl ei, dar Simon stă la Exeter toată săptămâna. Vine aici numai în weekend. E arhitect. Unul foarte bun, după câte se pare. Și-a petrecut vacanța aceasta aici numai de dragul surorii sale. A refuzat oferta de a lucra pentru ridicarea unui hotel tip intercontinental din

dorința de a avea grijă de sora lui, pe care a însoțit-o la Londra pentru a urma niște tratamente speciale.

Nici unul dintre ei n-a pomenit de accident. John vorbea de parcă ea ar fi trebuit să fie deja la curent cu toate cele întâmplate.

Peta fu uimită de felul cald, prietenos, în care John îi vorbi despre Simon. Contrastul dintre ranchiuna pe care i-o purta Simon lui John și felul admirabil în care acesta din urmă reușea să-i scoată în evidență calitățile o frapă. Era, totuși, cel mai mare dușman al său. Cu toate acestea, nu-i purta pică.

***

Simon veni s-o ia pe Peta miercuri seară, așa cum promisese. Nu intră înăuntru, ci o așteptă la poartă.

În timp ce cobora, John o privi mut de admirație.

Peta știa că arată foarte bine, deoarece își dăduse silința. Avea o rochie lungă, de seară, iar părul și-l strânsese la spate, într-o coadă.

– Arăți de parcă ai avea optsprezece ani, spuse el, privind-o uimit.

Remarca aceasta o făcu să roșească.

– O, te rog, nu-mi spune asta! Mă faci să mă simt ca o prostuță. Am douăzeci și patru de ani. Ți se pare că sunt prea...

– Nu ești prea, arăți cum nu se poate mai bine, spuse el brusc, măsurând-o din priviri. Distracție plăcută ! adăugă el peste umăr.

Peta ieși din casă pradă senzațiilor celor mai puternice. Dar nu regreta deloc faptul că acceptase invitația lui Simon. Poate va reuși astfel să nu se mai gândească atâta la John Tregenna. Din seara aceea petrecută împreună în golf, îi fusese cu neputință să și-l mai scoată din minte.

Vonnie era la poartă și stătea de vorbă cu Simon. Ca de obicei, își folosea ochii pentru a-și pune mai bine în evidență vorbele.

După toate aparențele, Simon nu purta pică întregii familii, de vreme ce răspundea încercărilor lui Vonnie de a flirta cu el.

Când auzi poarta deschizându-se, își ridică imediat privirea.

– Arăți grozav ! se grăbi el să spună. Și miroși bine! Fără a mai pune la socoteală faptul că ești tu însăți o mândrețe de fată. Hai să mergem ! Cred că Irene și Clive ne așteaptă. Pa, Vonnie!

Când ajunseră pe terasă, o zăriră pe Irene așezată la o masă lângă un tânăr blond cu alură atletică.

Clive Bray sări imediat de pe scaun în clipa când îi zări, de parcă timpul petrecut împreună cu Irene fusese mai degrabă neplăcut, trecuse cu mare greutate. Petei nu prea îi venea să creadă că aceasta fusese vreodată veselă. Părea la fel de prost dispusă și de plictisită ca în ziua când o întâlnise prima dată în tren. O singură dată o văzuse luminoasă : când vorbise cu John, pe chei.

Probabil că suferea îngrozitor, își spuse, îngăduitoare, în sinea ei Peta. Poate că îi venea foarte greu să apară din nou în acest loc, unde fusese de nenumărate ori în centrul atenției, iar frumusețea ei făcuse ravagii. În seara aceea, cicatricea pe care o avea pe obrazul stâng nu mai era sesizabilă aproape deloc. Poate pentru că se bronzase, sau poate machiajul o ajutase foarte mult.

Mai că-i stătea pe limbă să-i spună că arată foarte bine în costumul verde, chinezesc pe care-l purta și că nu avea de ce să fie atât de nefericită.

Simon comandă ceva de băut. Peta începu să discute cu Clive Bray, în timp ce Simon își îndreptă întreaga atenție spre sora lui. Deoarece trăsese la hotel, Clive părea a ști multe despre cine se învârtea pe acolo.

Simon o tot privea, zâmbind, însă Irene nu dădea semne că s-ar simți mai bine.

La fel rămase și când intrară înăuntru să cineze, iar valul de simpatie pe care Peta îl resimțise față de ea începu să se mai potolească. Era limpede pentru ea că Irene ar fi putut face efortul de a-și schimba starea. Îi păru rău pentru Clive, care se străduia atâta s-o înveselească.

Înainte de a termina masa, se auziră primele acorduri ale orchestrei.

– Dansăm ? o întrebă Simon. Sau de-abia aștepți să mănânci desertul format din piersica Melba?

– Hai să dansăm! spuse ea, simțind deja cum ritmul muzicii o învăluie.

Când să se ridice, dădu nas în nas cu chelnerul care-i aducea fructul comandat.

– O, Pierre ! exclamă ea. Ce cauți aici ? întrebă ea, zâmbitoare.

– Domnișoară Smith ! exclamă acesta, cu fața luminată.

Pierre, chelnerul de la Gilroy Court, făcu ochii mari de uimire. Era surprins în mod plăcut.

Peta era și ea surprinsă de întâlnire. Preț de câteva clipe, intră în panică, auzindu-l pe acesta dându-i explicații. Era pe deplin conștientă de faptul că Irene avea privirea ațintită asupra ei și spera ca Pierre să nu pomenească de Gilroy Court.

– Am venit aici numai pe perioada sezonului. Mă întorc, evident. Dar dumneata, domnișoară Smith? Ești în vacanță? Sper să te bucuri de ea. Ne lipsești tuturor.

– Pierre lucra într-un local pe care l-am frecventat foarte mult timp la Londra, îi spuse ea pe un ton firesc lui Simon, pe când se îndreptau spre ringul de dans.

– Măi, măi ! E unul dintre locurile tale preferate? Știi, sunt gelos pe toți acești bărbați care mișună în jurul tău, adăugă el, prinzând-o ușor de braț. Duci o viață plină de petreceri la Londra?

– Scandaloasă ! spuse ea, zâmbind și gândindu-se la nesfârșitele ore de trudă de la Gilroy Court.

Apoi, dându-și seama că Simon e un excelent dansator, se lăsă dusă de ritmul muzicii.

Faptul că-l întâlnise pe Pierre nu mai conta, pentru că oricum avea de gând să-i spună în curând adevărul lui John. Cu prima ocazie, își va dezvălui identitatea. Își dăduse seama că o plăcea suficient de mult, încât să-și asume acest risc. Nu câștiga nimic tot amânând.

– O, Doamne! Bătrânul Kim s-a întors în cele din urmă! exclamă Simon dintr-o dată. Hei, tu! Am crezut că ai plecat și ai murit pe undeva. Dar, dacă stau bine și mă gândesc, nu prea aveai cum să nu-ți faci apariția toată vara.

Cele două perechi se retraseră pe marginea ringului de dans, iar Simon făcu prezentările.

– Kim Barratt, una din marile figuri de prin zonă, spuse Simon râzând. Domnișoara Smith stă la Combe Acres.

– Nu suport să aud așa ceva, dragă Simon, iar dumneata, domnișoară Smith, să nu crezi o iotă din ce-a spus Simon. Kim e o comoară la casa omului. Când a auzit că mi-am luxat încheietura mâinii, a venit de peste mări și țări special ca să aibă grijă de mine. Am trecut prin niște dureri cumplite. Din fericire, mâna stângă e cea cu probleme. Dar, chiar și așa, tot mă ține pe loc. Kim face bărci, iar în restul timpului navighează pe mare cu ele. Evident, nu singur.

Femeia aceasta bronzată și cu fața rotundă se dovedi a fi, așa cum bănuise și Peta, mătușa lui Kim Barratt. Avea mâna stângă bandajată. Atât Kim, cât și Simon îi spuneau "Dolly" și o tratau de parcă erau de aceeași vârstă.

– Locuiești la familia Tregenna? o întrebă Kim pe Peta. Presupun că ești prietenă cu ei. Ce mai fac?

Părea vizibil interesat.

Peta îi povesti cum ajunsese să-i cunoască pe cei din familia Tregenna, iar în clipa când pomeni numele lui John, i se păru că-l vede încordat.

– Prezența ta aici îi va face foarte bine lui Nan. Mă bucur pentru asta. Spune-i că am întrebat de ea și transmite-i toate plecăciunile mele.

– O! dar de ce nu-i faci o vizită? spuse ea, gândindu-se că întrebarea era cum nu se poate mai firească, având în vedere că părea a avea o relație foarte strânsă cu ea.

De data aceasta, din ochii bărbatului ieșiră scântei.

– Mă tem că nu pot. Mâine plec.

A fost o vizită fulger, ca să văd cum se mai simte mătușa mea.

– O, ce păcat !

Discuția lor părea că a ajuns la sfârșit. Peta se întrebă de ce nu se dusese imediat ce venise la Combe Acres. Probabil că venise duminică. În clipa aceea, își făcu apariția Simon, care spuse :

– Știi, bătrâne, e și Irene aici. Uite-o acolo. Stă lângă Clive Bray. Am convins-o să vină cu noi. E pentru prima dată când iese de la...

Cuvintele i se stinseră pe buze, deoarece îi venea foarte greu să pronunțe cuvântul " accident " în legătură cu sora lui.

– Vino! Sunt sigur că-i va face plăcere să te revadă, continuă el.

Kim nu se mișcă.

– Știi, cred că Dolly își cam neglijează oaspeții. Cred că trebuie să ne întoarcem la cuplul acela din colț, zise el cu încăpățânare.

– Prostii ! Nu e decât Mollie și Molcom Saunders, i-o reteză mătușa lui. N-ai mai văzut-o pe Irene de un car de ani, de când s-a întâmplat nenorocirea. Biata de ea, sfârși Dolly pe un ton patetic.

În timp ce traversau ringul de dans în sens invers pentru a ajunge la masă, Peta se întrebă de ce Kim, genul acela de bărbat foarte sociabil, nu părea deloc dornic să-și revadă prietenii.

– Uite cine a venit să te vadă, Irene !

Cum aceasta stătea cu spatele la ei, Simon o atinse de umăr pentru a o determina să se întoarcă. Prin gestul acesta, fratele ei încerca s-o convingă, dar și să-și ceară iertare.

Când în sfârșit se întoarse cu fața spre ei, Peta sesiză că aceasta tresări ușor. Totuși, se stăpâni foarte bine.

– Bună, Irene, spuse Kim.

– Bună, străine!

Cineva mi-a spus că te-ai întors, continuă ea zâmbind. Dar nu mi-a venit să cred.

Eram sigură că plecaseși pentru totdeauna, spuse ea cu un fel de insolență studiată.

– Atâta vreme cât Dolly mai e aici, am s-o mai fac.

– Irene, draga mea, îți dai seama cât de furioasă ar trebui să fiu că n-ai mai trecut pe la mine, interveni cu aplomb mătușa Dolly, detensionând în acest fel o atmosferă foarte încordată.

Kim nu zăbovi prea mult la masă, însă cât rămase, tensiunea plutea în aer. Înainte de a pleca, se aplecă spre urechea Petei și-i reaminti ce-i spusese mai devreme.

– Nu uita să-i transmiți mesajul meu lui Nan, da ? O, și nu uita să le transmiți din partea mea " Noroc " flăcăilor.

Petrecerea se termină la miezul nopții, dar ei nu stătură până la sfârșit. Irene refuză orice invitație la dans. Părea că se plictisește de moarte. Redeveni cu adevărat sigură pe ea abia după plecarea lui Kim.

O lăsară pe Irene acasă, la Glanfrewan. Chiar dacă era întuneric, Peta putu să-și dea seama că e un conac în adevăratul sens al cuvântului.

– Acolo locuiește mătușa lui Kim, Dolly Hart, zise el, arătând spre o cabană situată pe un deal. La un vânt mai puternic, căsuța se poate prăbuși în Atlantic. Dar crezi că-i pasă nebunei de Dolly ? râse el înțelegător. Nici nu cred că s-ar opri din lucru, dacă s-ar întâmpla așa ceva.

– Chiar locuiește singură?

– Da, în afară de zilele când mai vine Kim. Iarna se petrece destul de rar lucrul acesta. E pictoriță. Practic, ea l-a crescut pe Kim. Părinții lui erau divorțați. Își petrecea toate vacanțele aici, iar apoi mai toate verile îl găseai prin preajmă.

– Nu lucrează ? întrebă Peta, dorind să afle mai multe despre bărbatul a cărui privire exprima numai nemulțumire.

– N-ai zice, spuse Simon, râzând. Proiectează bărci. E un adevărat playboy. Pus mereu pe cuceriri.

– De ce nu e căsătorit ? Mi se pare că ar cam trebui să fie.

– Slavă cerului că nu e. E genul care umblă din floare în floare și-i e foarte greu să aibă o parteneră stabilă. Te sfătuiesc să fii atentă, dacă te mai afli în preajma lui, spuse el, zâmbind din nou. Ce-ai zice de o plimbare pe mare, mâine ? Am putea lua prânzul pe St. Jacques.

Se zice că insula e bântuită de stafiile hoților omorâți de furtună.

– Știu și eu, zise ea după câteva momente de tăcere.

– Ei, haide ! Astea sunt ultimele mele zile de vacanță, insistă el în timp ce intrau pe poarta de la Combe Acres.

Peta nu știa ce să facă. Voia s-o ajute pe Nan la diverse treburi casnice. Se simțea din nou prinsă la mijloc, iar asta nu-i înlesnea deloc situația. Nu i se părea tocmai just să lipsească și mâine, după ce o făcuse în seara aceea.

– N-ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă zi? sugeră ea, în cele din urmă. Am promis că mâine voi culege niște zmeură, înainte ca păsările cerului s-o mănânce. Nan vrea să facă dulceață.

– Dă-o naibii de zmeură! spuse Simon, cu nepăsare.

Expresia întipărită pe fața acestuia îi aminti pentru câteva clipe de cea a surorii lui. Rămase fermă pe poziție. În aceste condiții, se despărți de el.

Mergea agale pe potecă, gândindu-se la felul în care petrecuse în seara aceea. Nu putea spune că era dezamăgită, dar nici peste măsură de încântată. Poate că așteptările ei fuseseră prea mari. Nici în privința sentimentelor pe care le avea pentru Simon nu știa ce să zică. Era fermecător. Avea tot ce-i trebuie unui bărbat. Dar...

Oare tăria de caracter era cea care-i lipsea, adică exact ingredientul pe care-l poseda John și care-i dădea un magnetism aparte, făcând-o să-i simtă atât de acut prezența. Dacă ar fi ieșit cu el...

Se opri brusc înainte de a deschide ușa de la intrare, surprinsă de faptul că inima-i bătea cu atâta putere.

Nu și-l putea închipui pe John bucurându-se de o asemenea seară. Cu toate acestea, se spune că Irene era o persoană veselă. Probabil că ieșise de nenumărate ori cu ea la petreceri.

Deschise ușa cu multă atenție, pentru a nu-i trezi pe cei din casă. Se sculau cu noaptea-n cap, așa încât se culcau foarte devreme. O închise fără a face vreun zgomot. Holul era cufundat în întuneric, dar constată cu surprindere că într-una dintre camere era aprinsă lumina. Mai

precis, în biroul lui John. Auzind voci, se îndreptă într-acolo, dorind să știe cine era treaz la ora aceea târzie, așteptând-o pe ea, bineînțeles.

– Ajunge, Nan !

John ridică vocea, din cauza furiei care pusese stăpânire pe el.

– Nimic pe lumea asta nu mă va convinge să-i accept banii de care vrea să scape pentru ca să aibă conștiința împăcată. Mai degrabă pierd Combe Acres decât să fac așa ceva.

Peta o zări prin ușa întredeschisă pe Nan. Văzu că plânge în tăcere. Expresia feței lui John era înspăimântătoare, dar exprima neclintirea.

Vorbeau despre ea!

" Bani dați ca să aibă conștiința împăcată ", în acești termeni se referise la gestul ei.

Câteva clipe, Peta nu fu în stare să se miște, întrebându-se ce anume ar fi mai bine să facă. Trebuia să-i prevină cumva că se întorsese. Stând în cumpănă, o văzu pe Nan întorcându-se cu fața spre John.

– Să pierzi Combe Acres ? Da, presupun că la asta se va ajunge în cele din urmă. O, John ! Nu suport să te văd atât de îngrijorat, petrecându-ți nopțile aici, tot încercând să găsești o soluție.

Peta se îndepărtă de ușă. Nu putea să se amestece în așa ceva.

– John, dragule! Ești atât de puternic. Mândria e cea care strică totul. Banii mătușii Jane sunt ai tăi. Ai tot dreptul la ei.

– Ei aș ! i-o reteză el cu asprime. Mătușa Jane a decis să lase banii altcuiva și din acestă pricină nu mă pot atinge de ei.

– Când a luat această decizie, nu mai avea judecata limpede, din pricina durerii. Persoana aceea lipsită de scrupule de la hotel a profitat de situație. Mătușa Jane n-ar fi făcut niciodată așa ceva din proprie inițiativă. Dacă ai contesta testamentul, ai câștiga. E atât de evident că a profitat de ea.

– N-avem nici o dovadă în această privință, spuse John nepărtinitor.

Peta se opri după ce parcurse cam jumătate din treptele care duceau sus. Începuse să tremure. Nu-i venea să creadă că atât de amabila și de calma Nan putea vorbi cu atâta ură.

Aproape că-i venea să coboare și să-i spună cât de mult se înșală. Emoția o copleșea.

– Probabil că râde de tine ca de un prost, reluă ea. O femeie de teapa ei nu vede în refuzul tău nimic altceva decât prostie crasă.

– Nan ! Încetează, te rog ! Am mai discutat despre asta, nu ? Știi foarte bine că n-are nici un rost să insiști. Ar fi trebuit să știi până acum că nu revin asupra unei hotărâri luate. Te rog, nu-mi mai aduce acest argument.

În fața atitudinii lui neschimbate, Nan își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă din nou.

– Ascultă, Nan ! Nu câștigi nimic având o asemenea atitudine față de femeia aceea. Decizia a fost luată de mătușa Jane, nu de altcineva. E un amănunt peste care nu pot să trec. De aceea, n-am să contest testamentul și nici n-am să accept vreun ban.

– Ești nebun! Ești de-a dreptul nebun, John !

– Du-te la culcare ! zise John, pe un ton potolit. Lasă grijile în seama mea.

Spunând acestea, își puse mâna în jurul gâtului ei și o conduse spre ieșire. Peta se grăbi să ajungă la ea în cameră. Curând, auzi și ușa de la camera lui Nan închizându-se.

Se așeză pe marginea patului, fără a putea face vreo mișcare, palidă și tremurând.

Nimeni n-o urâse atât de mult în viața ei. Nici nu existaseră motive. Senzația pe care o resimțea era complet nouă, mai ales că oamenii aceștia care o urau îi erau foarte dragi. Totul era amestecat în mintea și în inima ei. Îl simpatiza, dar îl și blama pe John.

Se ridică în cele din urmă și începu să măsoare camera în lung și-n lat, întrebându-se dacă nu cumva greșise venind aici. Poate c-ar fi fost mai bine să plece chiar a doua zi, să uite de familia Tregenna și de problemele acesteia.

Se opri brusc, străfulgerată parcă de durere.

Știa foarte bine că nu va putea face acest gest.

Poate c-ar fi fost mai bine să clarifice lucrurile acum. Oare de ce-i era teamă ? Mai devreme, se gândise că va trebui să-i spună lui John în curând adevărul. De ce era atât de speriată acum ? Numai pentru că-l văzuse reacționând la mânie și-și dăduse seama că e de neclintit în hotărârea luată ?

Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era s-o dea afară din casă.

Deschise ușa și ajunse în vârful scărilor. Văzu că lumina de la birou era în continuare aprinsă.

Îl zări prin ușa întredeschisă. Își ținea capul între palme, gândindu-se. Când auzi pași apropiindu-se, deveni din nou furios. Credea că Nan se întorsese. Când o văzu pe Peta, expresia feței i se schimbă.

– Îmi pare rău, spuse ea, te-am trezit?

– E bine că ai făcut-o. Acum ar fi trebuit să fiu în pat. Gata, te-ai întors? Nu te-am auzit intrând, zise el, ridicându-se.

– Da, m-am întors. Se pare că ai fost foarte ocupat în seara asta, zise ea îndreptându-și privirea spre teancurile de dosare așezate pe birou.

– Se pare că sunt posedat de un fel de demon al nopții, zise el, râzând ușor.

După aceea, își trecu mâna prin păr și fața păru a i se încorda din nou.

– Peta, spuse el brusc, ți s-a întâmplat vreodată să te gândești că mai ai puțin și explodezi? Că un singur lucru, aparent nesemnificativ, poate să însemne picătura care umple paharul ? Evident că nu. Las-o baltă ! adăugă el, râzând din nou. Nu sunt chiar în apele mele în seara asta. Probabil că la vârsta ta, lucrurile nu sunt chiar atât de complicate.

– Crezi cu adevărat că vârsta are vreo legătură cu toate complicațiile care apar în viață ? Nu e vorba mai degrabă de priorități, de lucrurile cu adevărat importante pentru tine? Eu una, nu prea cred că există oameni care să aibă o viață simplă, necomplicată. Avem cu toții speranțele și temerile noastre, zise ea, gândindu-se la felul în care se înlănțuiau lucrurile în propria ei viață.

El o măsură din priviri.

– E puțin ciudat să aud asta din gura ta, zise el pe un ton mai potolit. Pari o persoană atât de simplă, de nesofisticată. Cred că de-asta emani atâta liniște celor din jur și le inspiri încredere. N-ai zice că ești o persoană cu probleme. La tine totul e pe față, deschis. E una din calitățile tale. Nu pari genul care să-i decepționeze pe ceilalți.

Stătea foarte aproape de ea, iar căldura din vocea lui o învăluia. O privea în continuare întrebător, iar asta o făcu să aibă o strângere de inimă. Fără a provoca decepții, spusese el. Însă ea se afla acolo tocmai pentru asta. Dădu să deschidă gura, dar nu putu să articuleze nici un cuvânt. Brusc, își aminti ce-i spusese mai deveme : " Un singur lucru, aparent nesimnificativ, ar fi picătura care umple paharul ".

Se gândi că discuția cu Nan durase foarte mult timp, iar dacă și-ar declina identitatea într-un asemenea moment, n-ar face decât să-l aducă la limita răbdării.

Fără doar și poate, nu era un moment pentru făcut mărturisiri. Pur și simplu, l-ar bulversa. N-ar mai fi în stare să judece cu mintea limpede și ar fi capabil de orice, dacă ar afla că ea e femeia pe care o detesta cel mai mult pe lume. Își spuse că e mai bine să aștepte un alt moment pentru a rosti adevărul.

În drum spre dormitor, își spuse în sinea ei că e o lașă. Cu toate acestea, se simțea cumva ușurată.

Stătu mult timp sprijinită de pervazul ferestrei privind în beznă, deoarece îi era cu neputință să adoarmă. Îi tot răsunau în ureche vorbele calde, afectuoase, pe care i le spusese.

O plăcea. Era liniștitoare. Cel puțin, așa o percepea el.

Apoi, evidența i se impuse în mod izbitor.

Numai o persoană față de care nutrești prietenie poate fi liniștitoare. Iubirea presupune cu totul altceva. Iubirea e sălbatică și destabilizatoare. Probabil că pe Irene n-a găsit-o niciodată liniștitoare. Pesemne că o plăcea, o admira pentru calitățile sale. Pentru el, era nu numai liniștitoare, ci și simplă și nesofisticată.

Toate aceste lucruri nu aveau legătură cu iubirea.

Când, în sfârșit, se culcă, deznădejdea puse stăpânire pe ea. Ce prostie din partea ei să vină aici cu inima larg deschisă. Își lăsă lacrimile să curgă șiroaie pe obraji, deoarece nu mai avea puterea de a se stăpâni.

Capitolul 4

A doua zi dimineață când coborî, nu exista nici cel mai mic indiciu al furtunii din seara precedentă.

John tocmai își terminase micul dejun și pornea plin de energie spre o nouă zi de muncă. Îi zâmbi ușor și spuse într-o doară că nu se aștepta s-o vadă coborând atât de repede, după seara care se prelungise târziu în noapte.

– Dar arăți grozav, spuse el admirativ, măsurând-o din priviri. Ce înseamnă să fii tânăr !

Nan era la masă, alături de copii. Peta se așeză și ea pe un scaun.

Vonnie ardea de nerăbdare să știe cum petrecuse cu o seară înainte.

– Te-ai distrat ?

Nan păru și ea interesată de felul în care-și petrecuse seara.

– Presupun că ai avut ocazia să-i cunoști și pe unii din oamenii locului, nu?

– Într-adevăr, așa e. Simon Darwin pare a avea o mulțime de cunoștințe. L-am întâlnit pe unul dintre prietenii tăi, Nan. Îți transmite toate urările sale de bine.

– O! exclamă Nan, cu o sclipire în priviri.

– E vorba de Kim Barratt, care îți transmite plecăciunile sale, iar flăcăilor noroc. E drăguț, nu-i așa ? zise ea, gândindu-se la bărbatul ai cărui ochi păreau a nu mai fi surprinși de nimic.

– Unchiul Kim ? Ce bine ! Când vine să ne vadă? întrebară Midge și Ricky într-un glas. Mi-a promis că mă va ajuta la barcă. La cea pe care vreau s-o confecționez. Când vine ?

Peta nu luă în seamă întrebările copiilor, atât de prinsă era să urmărească gesturile lui Nan. Aceasta se încordă și vărsă cafeaua din ceașcă. La început, se înroși la față ca focul, dar redeveni nu peste mult timp palidă.

– Mă tem că a plecat în dimineața asta, sau cel puțin așa a spus, le zise ea copiilor.

– Fără să vină s-o vadă pe mami ? întrebă Midge.

Peta simți cum cineva îi dă un ghiont pe sub masă. Își dădu seama că lovitura nu era pentru ea, ci pentru fetiță. Vonnie era autoarea și-și însoți lovitura de o privire încruntată pe care i-o aruncă nepoatei sale. Când o văzu pe Peta tresărind din pricina loviturii primite, Vonnie se grăbi să-i zâmbească, în chip de scuză.

După ce terminară micul dejun, începură să se pregătească pentru a merge la cules de zmeură.

Soarele strălucea sus pe cer, iar adierea ușoară a vântului răspândea miros de trandafiri înfloriți.

Un sentiment nou o învălui. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de bine, nu avusese sentimentul că face parte dintr-o familie.

Membrii familiei Tregenna aveau rara calitate de-a o face să se simtă una de-a lor. Păreau a o face din toată inima și fără rezerve. Când te gândești că în urmă cu o seară era cât pe ce să strice totul printr-o mărturisire pripită.

– Hei, Peta! o atenționă Vonnie când cei mici se depărtară, probabil pentru a nu fi văzuți că în loc să pună zmeura în coșuleț, o mănâncă.

Ochii lui Vonnie trădau neastâmpărul.

– Știi, Peta, mai c-ai făcut-o lată mai devreme, la micul dejun. Eu și John știam de venirea lui Kim în oraș, dar n-am vrut să-i spunem nimic lui Nan.

– O ! exclamă Peta, care dorea să afle mai multe.

– Vezi tu, Kim e un vechi pretendent de-al lui Nan. Din câte am putut să-mi dau seama, era cu el înainte să-l întâlnească pe Richard. Nu știu prea multe despre Richard. Dar cred că Nan ar fi făcut mai bine dacă n-ar fi rupt logodna cu el. E un tip fain. Super fain !

Se opri pentru a savura în liniște o zmeură, după care continuă :

– Căsătoria cu Richard a fost un eșec lamentabil. Kim era întotdeauna prezent în mintea ei, iar Richard știa asta.

– Ascultă, Vonnie. Crezi că ar trebui să-mi spui toate astea ? o întrebă Peta, gândindu-se că aceasta nu putea deloc să-și țină gura.

– De ce nu? Toată lumea cunoaște adevărul. Evident, nici John, nici Nan nu știu că i-am auzit vorbind despre asta. Sau, mai bine spus, că am tras cu urechea.

Peta o privi dezaprobator, reținându-și cu mare greutate un zâmbet. Măcar această adolescentă se comporta urât, dar cu o candoare dezarmantă. Nu părea a avea o idee foarte clară despre ce e bine și ce e rău.

– O să fiu atentă să nu dezvălui vreun secret cât am să stau aici, Vonnie.

– O ! Nu prea cred că aș trage cu urechea ca să aflu ceva despre tine. Dar situația se schimbă când vine vorba de propria familie. Doar am dreptul să știu totul despre sora mea, nu ? Mă tratează în continuare ca pe o copilă.

Peta nu încercă să afle mai multe. Se gândi la povestea de dragoste a lui Nan și la focul pe care îl reaprinsese în ea, fără să vrea. Trebuie să fi fost foarte nefericită în scurta ei căsătorie, își spuse în sinea ei. Își aminti cât de surprinsă fusese auzind-o spunând despre copii în ziua când se cunoscuseră : " Sunt tot ce am pe lumea asta. "

Dar de ce nu s-a căsătorit apoi cu acest Kim Barratt?

I se părea foarte nedrept. O a doua căsătorie cu un bărbat care ținea foarte mult la copiii ei, ar fi rezolvat multe probleme. Pe umerii lui John n-ar mai fi apăsat atâta responsabilitate, iar Nan ar fi scăpat dintr-o poziție deloc de invidiat.

Oricât ar fi muncit în casă, nu putea să îndrepte lucrurile de una singură.

Când se ridică de jos pentru a se alătura celorlalți, care porniseră deja la drum, oftă. Avea senzația că în familia Tregenna își vârâse dracul coada.

De fapt, chiar așa stăteau lucrurile. Nu peste mult timp, Peta urma să afle că întregul ghinion care se abătuse asupra acestei familii se datora unei singure persoane, care părea a avea ceva diabolic în ea.

***

Zilele se scurgeau la fel, iar Peta descoperea cu încântare cât e de frumoasă viața la țară.

Simon plecase în acel weekend, iar Irene parcă intrase și ea în pământ. Era evident că nu prea avea cum să vină la Combe Acres după ruperea logodnei. Peta se integrase foarte bine în familie. Se dusese de nenumărate ori cu cei mici în golf la înot, o însoțise pe Vonnie la plimbare cu bicicleta, sau o ajutase pe Nan la diverse treburi casnice.

Nu dădea foarte des ochii cu John. De obicei, când ea se întorcea la conac, el era deja pe câmpuri. Alteori, venea atât de târziu, încât nu-l vedea, deoarece era deja la culcare.

Cu toate acestea, când serile erau mai calde se duceau cu toții la înot.

Într-una din seri, înotară la lumina lunii. Cum Nan și Vonnie se grăbiseră să plece, deoarece apa li se păruse prea rece, rămaseră numai ei doi. După scăldat, când se înfășurară în prosoape, păreau niște stafii. În timp ce mergeau pe nisip, el își puse cu naturalețe o mână în jurul gâtului ei.

Cu prea multă naturalețe, își spuse Peta în sinea ei.

Atingerea acestuia o electriză. Simți cum i se aprinde sângele în vine.

Își dădu seama că pentru el asta nu însemna nimic. Același lucru l-ar fi făcut și cu Nan, și cu Vonnie.

Peta nu mai încercă să-i mărturisească adevărul despre ea însăși. La urma urmei, de ce să grăbească lucrurile? Cu cât o va cunoaște mai bine, cu atât mai flexibil va fi în judecata lui. Poate că se va îmblânzi până la aflarea adevărului.

Prefera să trăiască așa, de azi pe mâine, lăsându-se în voia sorții, a neprevăzutului.

Un singur lucru o tulbură când ea și Nan deveniră mai apropiate.

În mod firesc, Nan era interesată de viața ei la Londra și dorea să afle cât mai multe : despre munca ei, despre trecutul ei. Dar ea nu prea avea ce să spună. Mai ales despre munca pe care o desfășura. Pomeni de o diplomă pe care o avea în domeniul hotelier. Dar întrebările referitoare la ea însăși o făceau să se simtă prost.

– Ce norocoasă ești că ai o slujbă și un venit, îi spusese ea într-una din rarele ocazii în care venea în golf.

Vonnie și copiii se bălăceau în apă, iar ele erau pe plajă.

Nan se așeză într-o rână și continuă :

– Nici nu știi cât de nenorocită mă simt când îl văd pe John cum se luptă cu toate greutățile, iar eu nu pot face nimic să-l ajut. Mă simt atât de neputincioasă !

Peta nu știa ce să zică. Ea însăși se simțea îngrozitor din pricina acestei situații.

– E cu atât mai revoltător cu cât John era ferm hotărât să plece în Canada la terminarea studiilor universitare. Două mătuși l-au convins să rămână aici și să ia în grijă Combe Acres. Aici se născuseră. Aici ne-am născut și noi, deoarece dăruiseră conacul surorii lor mai mici, adică mamei noastre. Apoi, s-a întâmplat că tata a murit, iar la un an și ceva, s-a stins și mama. Locul acesta cam începuse să intre în paragină. Femeile acestea țineau neapărat să salveze casa. Așa încât, practic l-au implorat pe John să aibă grijă de ea.

– Dar nu și-a dat seama că trebuia să facă reparații capitale ?

– Ba da, însă ele i-au promis că-l vor ajuta : că-i vor da bani pentru electrificare și pentru tot ce mai necesita reparații capitale. Apoi, investițiile n-au mai mers atât de bine, iar banii întârziau să apară. Totul devenise o cacealma, iar John era prins la mijloc. După ce situația financiară li s-a îmbunătățit, i-au spus lui John că-și va primi partea când ele își vor fi încheiat socotelile cu lumea aceasta. Ceea ce nu va mai dura mult, îi specificaseră ele. Așa încât, tot ce trebuia John să facă era să întrețină cât de cât casa. Bătrânele acelea habar n-aveau pe ce lume trăiesc.

Peta putu chiar să-și imagineze cum decurgea o discuție între cele două.

– Cred că-i facem un bine băiatului, dacă-l mai ținem în suspans o perioadă de timp. O să se călească, parcă o auzea pe domnișoara Moreton spunându-i lui Gladys. Și o să aprecieze cum se cuvine banii, când îi va primi.

– Dar sunt convinsă că John le-a spus că are nevoie de bani, rugându-le să-și țină promisiunea, zise Peta.

– Când vine vorba de bani, John are un comportament foarte ciudat. Nu se poate certa. Nu le-a cerut bani, iar ele l-au lăsat baltă. Cum el nu era în stare să le roage să-i dea bani, nu ne-a rămas decât să așteptăm.

– Și? întrebă Peta, cu răsuflarea tăiată.

– Iar mătușa care a murit ultima a preferat să lase banii altcuiva, conchise Nan, râzând ușor și ridicându-se în picioare.

Peta se duse imediat s-o ajute să strângă resturile de la picnic, de parcă ar fi vrut în acest fel să-și ascundă tulburarea care o cuprinsese. Cele aflate îi dădeau fiori. Ce îngrozitor i se părea gestul mătușii. Dar oare ce o împinsese la asta ?

Nan ridică din umeri.

– E o poveste foarte lungă și foarte tristă, zise ea.

Peta se gândi că se referea la mătușa Gladys.

– S-a întâmplat ceva îngrozitor.

John n-avea nici o vină, dar biata noastră mătușă Jane a reacționat sub impulsul durerii. L-a scos pe John din testament și a lăsat totul moștenire unei persoane care reușise să-i intre în grații. După câte se pare, femeia aceasta avea o mare influență asupra ei.

– O, murmură Peta, simțind cum îi îngheață sângele în vine.

Auzind întreaga poveste din perspectiva lui Nan, Peta simți cum revolta pune stăpânire pe ea. Domnișoara Jane se comportase foarte urât cu John, după ce-l convinsese să se stabilească la Combe Acres.

– Știi, i se adresă ea lui Nan, poate că mătușa ta a făcut un gest excentric. E foarte posibil ca femeia care a primit moștenirea să fi fost la fel de uimită ca tine și ca John, zise ea privind-o pe Nan cu coada ochiului.

– Poate că eu nu mă aflu în cea mai bună dispoziție, râse Nan.

Peta se simțea tulburată peste măsură. Îi trecu prin minte gândul că poate ar fi mai bine să-i mărturisească acesteia întreg adevărul și s-o atragă, în acest fel, de partea ei. Nu știa de ce, dar avea senzația că n-ar fi ceva foarte dificil de realizat. Țineau foarte mult una la cealaltă, iar Nan nu împărtășea aceeași părere cu fratele ei în privința testamentului și a moștenirii. Cu o seară în urmă, când îi vorbise lui John, părea cu adevărat necăjită și îngrijorată.

– Nan, începu ea, vrând să i se confeseze, înainte de a lua în calcul consecințele.

– Da, Peta ? o întrebă Nan. S-a întâmplat ceva? o întrebă ea, surprinsă că o vede încordată.

În clipa aceea, copiii dădură buzna înăuntru s-o roage pe mama lor să le deschidă televizorul pentru a vedea programul destinat lor. Nan se grăbi să răspundă rugăminții celor mici.

Peta nu știa dacă trebuie să se bucure sau nu de apariția inopinată a copiilor, dar se simți cumva ușurată. Când ajunse la ea în cameră, își spuse din nou că e o lașă. Îi era imposibil să-și domine teama și să clarifice o dată pentru totdeauna lucrurile.

La sfârșitul săptămânii următoare, vremea frumoasă se strică.

Răpăieli de ploaie și furtuni își făceau apariția la intervale scurte de timp. Cu toate acestea, căldura era aproape sufocantă. Nici ploaia nu reușea să mai răcorească atmosfera.

O ploaie foarte puternică îl aduse pe John mai devreme decât de obicei de pe câmp, așa încât era acasă la vremea ceaiului. Era într-adevăr ceva neobișnuit, deoarece revenea foarte târziu.

Se așeză la fereastră, privind încruntat ploaia. Peta își spuse în sinea ei că se gândește la efectele ploii asupra recoltei.

Nan îi pofti pe toți la masă. Vorbi foarte mult, tocmai pentru a le distrage atenția de la ploaia care nu mai contenea.

Cumva, erau cu toții prinși de sunetul aproape melodios al ploii care lovea acoperișul când, brusc, ușa de la intare se deschise cu mult zgomot, iar în prag se ivi nimeni alta decât Irene Darwin.

Părea o sălbatică apărută de nicăieri, impresia aceasta fiind întărită de faptul că apa îi șiroia pe față și pe păr. Dar ochii îi sclipeau în mod ciudat. De parcă făceau parte din furtună. Erau magnetici, încărcați. Pulsau.

– Pot intra ? întrebă ea, după o scurtă pauză. Calul meu, Monarch s-a speriat din cauza furtunii și am fost nevoită să mă opresc. Aș vrea să mă așez, dacă-mi permiteți.

Fără să aștepte să fie invitată, se așeză între Nan și John, având aceeași sclipire ciudată în priviri.

John se ridică imediat de pe scaun și se duse să închidă ușa. Perdelele erau fluturate de vânt, iar el încercă să le pună în ordine.

– Te-ai rănit ? o întrebă el pe Irene.

– Stai liniștit, nu e nimic grav.

Nu părea speriată sau rănită, deși culoarea pielii devenise aproape incandescentă. Obrajii i se îmbujoraseră, dar ceea ce o făcea atât de vie era ceva ce venea din interior.

– Nu e vremea cea mai potrivită pentru a veni călare, spuse John.

Irene înălță privirea și zise :

– Îmi place la nebunie!

Nu-ţi mai aduci aminte cât de mult îmi plăceau furtunile ? E ca şi cum ai lăsa ceva în urma ta. E tulburător.

– Mai ales pentru bietul tău cal, presupun.

– O, vorbeşti de Monarch ? Nu prea a părut a-i păsa până acum. A trăsnit pe neaşteptate, iar el şi-a ridicat picioarele din faţă în sus, deoarece s-a speriat. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui.

– Unde l-ai dus ? o întrebă John.

– L-am legat de trunchiul stejarului. Acolo e la adăpost.

– Nu ştii cât de periculoşi sunt copacii pe vreme de furtună ? o întrebă el indignat, ridicându-se pentru a duce calul la adăpost.

Irene schiţă un gest să-l oprească, dar John nu se lăsă înduplecat. Siguranţa animalelor era pentru el un lucru vital.

După plecarea lui, atmosfera era încărcată. Copiii sorbeau din ceai şi se opriră numai în clipa în care trăsni din nou. O priveau pe Irene pe sub gene. Vonnie, în schimb, părea mult mai curioasă şi, în consecinţă, dornică să vorbească.

– Cred că glumeşti când spui că îţi plac furtunile, Irene. Mie una, mi se pune întotdeauna nod în gât, adăugă ea după o scurtă pauză. Ce te-a făcut să vii până aici, dacă nu ţi-e teamă ?

– Poate că mi-o fi teamă de caii nervoşi, dacă de furtună nu mi-e, îi răspunse Irene pe un ton dispreţuitor, ca şi cum Vonnie n-ar fi meritat un răspuns.

– Vrei o ceaşcă de ceai ? o întrebă într-un târziu Nan, care păru a-şi aduce în sfârşit aminte de regulile politeţii. Cu zahăr ?

– Ar fi trebuit să-ţi aminteşti că beau ceaiul fără zahăr, spuse Irene în timp ce-şi aprindea o ţigară.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai băut ceaiul împreună, nu-i aşa ?

Peta începu să intre la bănuieli. Oare ce se întâmplase între aceste două femei, de vreme ce un val de ostilitate se înălţa între ele ? Simţea că e vorba de ceva foarte personal. La început, se gândi că Nan reacţionează aşa din pricina fratelui ei.

Ciocnirea dintre ele avea ceva foarte intim.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Irene termină țigara de fumat, bău ceaiul, iar când Nan îi oferi niște prăjituri, clătină din cap.

Apoi, brusc, își aținti privirile asupra Petei.

– N-ai plecat, Peta ? Lungă vacanță, nu-i așa ? Cred că ai un șef foarte îngăduitor.

– De fapt, n-am nici un șef, zise Peta, amintindu-și ce le spusese lui John și lui Nan. Îmi caut alt loc de muncă.

-O ! exclamă Irene, ridicând din sprâncene.

Cu toate acestea, zâmbea în continuare și n-o slăbea pe Peta din priviri.

– Să înțeleg că nu te mai întorci la Gilroy Court? Se pare că erai foarte populară acolo. Deși, acum, având în vedere circumstanțele...

Peta simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Inima parcă i se opri, după care începu să bată nebunește. Își dădu seama ce anume se întâmplase. Irene, care era curioasă în privința ei, îi pusese întrebări lui Pierre, la Hilbrey Rocks.

– Gilroy Court ? întrebă Vonnie. Dar acolo locuiau mătușile noastre. Cunoști Gilroy Court, Peta ?

Peta simți privirile lui Nan ațintite asupra ei.

– Da, spuse ea, silindu-se să-și recapete cumpătul și să aibă o înfățișare cât mai firească.

Văzu că toată lumea o privea cu insistență.

" Ce schimbare de situație ! " își spuse cu amărăciune în sinea ei.

– Ce încearcă Irene să vă spună, începu ea pe un ton precaut, e că eu sunt Charlotte Smith – Charlotte Pepita Smith – pe scurt, Peta.

– Smith? O, Doamne! exclamă Vonnie, dându-și ochii peste cap. Sigur – Smith ! Oare de ce nu ne-am gândit la posibilitatea asta ? Dar n-aveai cum să fii femeia care a încasat toți banii mătușii Jane. John ne-a spus că era vorba despre o femeie cu față de cal.

– John a crezut că doamna Warren, proprietăreasa, era persoana în cauză. Eu eram liberă în ziua aceea.

– Ce înseamnă toate astea ? o întrebă Nan, căreia nu-i venea să creadă ce aude. Nu înțeleg.

În clipa aceea interveni Irene, care spuse:

– Se pare că n-am fost deloc inspirată când am adus vorba despre asta, dar eram convinsă că știți cu toții adevărul. Ca să fiu sinceră, credeam că ați ajuns chiar la o înțelegere în privința banilor. Îmi pare rău dacă m-am amestecat în chestiuni care nu mă privesc. Îmi pare sincer rău, Peta.

Nimeni nu mai continuă să discute despre asta, dar Peta se întrebă de ce Irene o urăște atât de mult. Să fi fost geloasă pe fratele ei ? Sau era vorba de John?

– Îmi pare rău că par atât de grea de cap, dar mi se pare ridicol, zise Nan, uitându-se la Peta pentru a fi luminată. Doar nu vrei să spui că ești aceeași cu Charlotte Smith, cea care a cunoscut-o pe mătușa Jane la Gilroy Court.

Petei îi venea să intre în pământ de rușine. Ce bine ar fi fost dacă ar fi apucat să le spună ea însăși adevărul.

– Am vrut să vă spun. O dată sau de două ori, a fost cât pe ce s-o fac. Cu cât amânam mai mult, cu atât mai greu devenea totul.

– Măi, măi, măi ! Ca să vezi! zise Nan, după care tăcu brusc, deoarece chiar atunci se ivi John.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, plimbându-și privirea de la una la cealaltă.

– Ți-am pregătit o surpriză, John. Cred că urechile Petei au auzit lucruri inacceptabile de când se află aici. Tocmai am aflat că e una și aceeași cu Charlotte Smith, unica moștenitoare a mătușii Jane.

– Dar cum... începu el, dar se opri.

Privi în jurul mesei, de parcă ar fi căutat pe cineva care să-i dovedească adevărul.

– Irene a fost cea care a aflat, spuse Nan, zâmbind trist. A spus-o ca din întâmplare.

John stătu nehotărât ceva vreme, apoi își vârî mâinile în buzunare.

– Înțeleg, spuse el într-un târziu, după care se duse la fereastră.

Peta se întreba ce scuză să găsească pentru a ieși cât mai repede din încăpere. Ce mult și-ar fi dorit ca pământul să se deschidă și s-o înghită. Satisfacția tăcută, dar atât de evidentă a Irenei se întâlnea cu ostilitatea lui Nan și cu sentimentele bine ținute în frâu ale lui John, dar pe care le ghicea violente. Tare mult și-ar mai fi dorit să părăsească imediat încăperea.

– Soarele strălucește, zise Nan, arătând cu degetul spre cer. Se pare că norii s-au spart și că se va însenina.

Irene nu avu încotro și trebui să priceapă aluzia. Se ridică în picioare și spuse într-o doară că Monarch n-avea de ce să fie dus în grajd.

***

Peta se simțise ușurată, văzând că John prefera să păstreze tăcerea în clipa în care își dăduse seama de greutatea vorbelor lui Nan. N-ar fi putut să suporte momentul în care îi va cere explicații, mai ales că erau prezenți atât Irene, cât și Vonnie și copiii.

Dar acum, fiind singură la ea în cameră, ardea de nerăbdare să dea ochii cu el și să clarifice lucrurile.

Când reapăru soarele, el ieși afară cu Irene, iar Nan se duse în bucătărie. Joan, femeia care ajuta la treburile casnice, nu plecase. Peta n-avusese încotro și fusese nevoită să urce în camera ei pentru a-și aduna gândurile.

Comportamentul Irenei o uimise peste măsură. Ce avea cu ea ? Nu se purtase niciodată la fel de prietenos ca fratele ei, dar normele de civilitate fuseseră cât de cât respectate.

Totul se petrecuse într-un moment cum nu se poate mai nepotrivit pentru ea. Ca și cum premeditase totul pentru a o pune într-o lumină proastă. Dar zarurile fuseseră aruncate. Va trebui să aștepte până va

putea vorbi cu John. O să vadă atunci cum a înghițit cele aflate. Își sprijini coatele pe pervazul ferestrei. În mod paradoxal, deși afară era răcoare, capul ei mai avea puțin și exploda.

Plimbându-și ochii prin grădină, o văzu pe Nan traversând poteca. Chiar și din depărtare, putea percepe tensiunea și îngrijorarea de pe fața acesteia. Apoi, cu o strângere de inimă, își dădu seama că aceasta privește spre grajduri. Irene zăbovea acolo, negrăbindu-se să ajungă acasă, înainte ca furtuna să izbucnească din nou.

Nan păru a se răzgândi și se îndreptă spre ușa de la intrarea în casă. Apoi, auzi zgomotul unor copite de cal pe pietriș. Curând, o zări pe Irene în șa. John îi deschise poarta. Irene se aplecă puțin și începu să-i vorbească, plină de însuflețire. John părea a ezita, dar nu peste mult timp încuviință ușor din cap. Irene se înălță. Părea mulțumită de răspunsul pe care-l primise. Îi făcu un semn cu mâna și se îndepărtă.

Peta se simțea îngrețoșată. Inima începu să-i bată din nou nebunește. Instinctiv, își dădu seama că inofensiva dezvăluire de mai devreme era o chestiune de rang secund. Poate că o ajutase, îi netezise calea, dar adevărul era în altă parte.

De fapt, se folosise de apariția furtunii și de așa-numitul accident pe care-l avusese pe drum din pricina calului ca un pretext pentru a veni la Combe Acres și a-l vedea pe John. Îl voia înapoi! Și, evident, nu-și dorea să existe prin preajma lui vreo altă fată care să-i atragă atenția.

Își concentră întreaga atenție pentru a-l zări pe John când se întoarce, stăpânită de dorința de a-l înfrunta imediat. Însă acesta se îndreptă spre staule, deoarece sosise vremea mulgerii vacilor.

Avea senzația că nici o parte a trupului ei nu o mai ascultă. Parcă paralizase. Își duse cu mare greutate mâinile la ochi. Îi venea să plângă, să strige, dar nu voia să se afle de amărăciunea pe care o resimțea. Nu-și dorea să-i vadă ochii umflați sau roșii.

Era hotărâtă să-i înfrunte chiar în seara aceea. Nesiguranța prin care trecea era insuportabilă.

Auzi o bătaie ușoară în ușă. Deveni nervoasă.

Se gândi că nu putea fi decât Vonnie, dornică să știe mai multe despre ea și care era motivația gestului pe care-l făcuse.

Dar în cameră își făcu apariția Nan.

– Și eu mă simt la fel, începu ea, când o văzu cum zace în pat. De parcă aș fi prinsă la mijloc, între ciocan și nicovală, adăugă ea, așezându-se pe marginea patului.

Ostilitatea din priviri îi dispăruse.

– Cred că trebuie să spunem lucrurilor pe nume, Peta. A fost curată nebunie din partea ta să vii aici, știind foarte bine cum ești privită în această familie. Poate că ai avut un motiv. Ce te-a determinat să faci acest pas ? Adică, să vii într-o familie căreia, date fiind circumstanțele, îi e cu neputință să te aibă la inimă, ca să mă exprim eufemistic.

– Bineînțeles că am avut un motiv. Am vrut să-l cunosc pe John. Sau, mai bine spus, el să mă cunoască pe mine. Am crezut că-l pot convinge să-și schimbe părerea cu privire la bani, dacă mă va cunoaște mai bine, zise ea ridicându-se într-o rână și fixând-o cu privirea pe Nan. Sper în continuare lucrul acesta. Presupun că, în pofida faptului că ești foarte supărată pe mine, nu mai crezi că am influențat-o pe domnișoara Moreton.

– Nu, zise Nan, după câteva momente de tăcere. Cunoscându-te, nu mai cred așa ceva. Totuși...

– Chiar nu înțelegi ce vreau să spun ? continuă Peta cu însuflețire.

– Nu cred că va schimba prea mult datele problemei, iar comportamentul tău a fost pur și simplu nebunesc. Cât mai aveai de gând să ții secretul, dacă Irene n-ar fi scăpat porumbelul din gură ?

Peta se lăsă din nou pe pernă, părând foarte nefericită. Deși se străduia din răsputeri să nu izbucnească în plâns, lacrimile o podidiră.

– Habar n-ai cât de greu mi-a fost. Am încercat să-ți spun, Nan. Crede-mă! Am vrut ca, mai întâi, să mă cunoașteți și să aveți încredere în mine. Mai presus de toate, doream să mă considerați o persoană decentă.

– Dar ești o persoană decentă, Peta. Nimeni nu se îndoiește de asta.

Dar, mă tem că faptul că am ajuns cu toții să ținem atâta la tine, îl va face pe John să reacționeze cu violență. Urăște lucrurile de genul ăsta, tertipurile. Iar tu ai intrat în viețile noastre vrând să pari altcineva.

Peta se stăpâni cu greu să nu înceapă să tremure. Nan își puse cu afecțiune mâna pe brațul ei.

– Ești o adevărată figură ! zise Nan. Tot nu reușesc să înțeleg ce te așteptai să obții. Faptul că te-ar putea plăcea, n-ar schimba cu nimic hotărârea lui. N-ar fi acceptat banii.

– O, da. A fost o nebunie din partea mea să vin aici. Aș fi vrut să n-o fi făcut. Spunând acestea, se gândea la John și la iubirea pe care o simțea crescând în ea, dar și la durerea pe care o resimțise văzându-l pe el și pe Irene împreună.

Nan păru a deveni mai blândă.

– Hai, lasă ! Nu s-a soldat cu oase rupte. Oricât de furios ar fi John cu privire la felul în care te-ai purtat, va trebui să admită că ești o persoană generoasă, altruistă, inimoasă, zise ea cu afecțiune. Oricare altă fată s-ar fi pus pe cheltuit banii imediat, neluând în calcul ce e bine și ce e rău, neavând mustrări de conștiință.

Peta își recăpătă speranța. Se gândi că, dacă Nan se putea transforma în așa măsură, poate se va întâmpla la fel și cu John.

– Crezi că mă va asculta, că am să reușesc să-l conving ?

– Nu prea cred, draga mea, spuse ea, strâmbându-se ușor și redevenind serioasă. Chestiunea aceasta n-are nici o legătură cu persoana care are banii, ci cu faptul că mătușa Jane n-a vrut să-i lase lui. De aceea, convingerea că a fost influențată, că a făcut totul împotriva dorinței sale, nu va avea alt efect decât să-l întărească în hotărârea luată.

John nu încercă să-i vorbească în acea seară. Vremea se mai înseninase, iar el zăbovise mai mult pe câmp, întârziind la masă. Când în sfârșit se întoarse, terminaseră cu toții de mâncat. Cum de înotat nu se mai punea problema în seara aceea, John se retrase în birou. În casă guverna o lege nescrisă, conform căreia nimeni nu avea dreptul să-l deranjeze din clipa în care închidea ușa în urma lui.

Nici a doua zi dimineață nu-l zări, deși era ceva cât se poate de firesc ca el să plece cu noaptea-n cap. Se apropie de Nan și-o întrebă cu privire la John.

– S-a dus la Diddington, ca să discute cu un om care are un tractor și execută diverse munci agricole la cerere.

Peta simți din nou cum i se pune un ghimpe în inimă, deoarece totul se datora lipsei de fonduri.

– Dacă aș fi în locul tău, zise Nan întorcându-se spre ea, n-aș încerca să-l abordez în timpul orelor de muncă.

Dar Peta nu-i urmă sfatul. Întrucât ajunsese să cunoască destul de bine drumul, o luă pe o potecă pentru a-l întâlni pe John. Orice era mai bine decât starea de incertitudine în care se afla.

Era mai răcoare în dimineața aceea, iar Peta trase adânc aer în piept. Parcurse o bună bucată din drum și se opri să se odihnească.

Dacă John o luase prin altă parte ? Dar aceasta era scurtătura, iar ea observase că-și lăsase mașina în garaj. Încerca să-și potolească bătăile inimii, neîncetând să-și repete că se comportă ca o școlăriță, iar asta e de-a dreptul ridicol.

Simți o atingere rece pe mână. Întoarse capul și-l văzu pe Judy, câinele lui John. Asta însemna că era și el prin preajmă. Îl mângâie pe cap, încercând să se adune. John se apropia de ea, trăgând din pipă și cu privirile în pământ. Ceva îl măcina.

– Bună dimineața John, zise Peta.

– Bună dimineața, îi răspunse acesta pe un ton grav.

– Nu-i așa că e o dimineață foarte frumoasă? Mai ales, după furtuna de aseară. Am venit special pentru a te întâlni. M-am gândit că e mai bine să discutăm aici decât în casă, zise ea, alăturându-i-se.

– O ! exclamă el, scoțându-și pipa din gură și punând-o în buzunar. Te deranjează dacă mergem mai repede? Thomas s-ar putea să aibă nevoie de mine.

– Când am plecat eu, Polly n-avea nimic, îi spuse ea, știind că se gândea la vițelul pe care aceasta trebuia să-l fete.

Cu toate acestea, John nu încetini pasul, dar o întrebă:

– Parcă ziceai că vrei să-mi spui ceva, nu ?

– Nu simți și tu că trebuie să discutăm ? Nu vrei să știi de ce am venit aici ?

– O explicație e mai mult decât necesară, zise el.

Peta începu să regrete faptul că nu urmase sfatul lui Nan. Îi venea foarte greu să gândească și să meargă atât de repede în același timp. Înainte să rostească vreun cuvânt, el se grăbi să spună:

– Ca să nu ne pierdem vremea, am să încep prin a-ți spune ce știi deja de la Nan, încă de aseară. Faptul că tu ești moștenitoarea nu schimbă cu nimic datele problemei. Acest amănunt nu mă va face să-mi schimb decizia.

– Mă gândeam că mă vei crede, când mă vei cunoaște mai bine. Nu e vina mea pentru ce s-a întâmplat, iar domnul Speight nu ți-a oferit banii pentru că doream să am conștiința împăcată.

– Tot nu văd cum ar putea schimba asta datele problemei. Nu contează dacă țin la persoana care a primit banii mătușii mele, sau dimpotrivă, o urăsc.

– Dar chiar nu înțelegi, începu Peta cu însuflețire, chiar nu înțelegi cât mă afectează pe mine faptul că trebuie... fără nici un drept... să... se pierdu ea în cuvinte. O ! Nu suport această nedreptate. Sunt convinsă că, dacă ar mai fi trăit, domnișoara Jane și-ar fi schimbat radical hotărârea. Dar pentru asta ar fi fost nevoie de timp. Totul s-ar fi clarificat în cele din urmă. Domnul Speight mi-a spus că poți contesta testamentul.

– M-a pus la curent cu acest detaliu.

Peta își dădu seama că nu va reuși să-l clintească din hotărârea lui.

– Și de ce n-o faci? explodă ea, furioasă. Sau, măcar, de ce nu accepți aranjamentul pe care ți l-am propus ?

– I-am spus tot ce aveam de spus domnului Speight. Nu vreau să-ți faci o părere proastă despre mine, dar detest să discut chestiuni bănești cu femeile.

Ce-ar fi să lăsăm totul baltă ? i-o reteză el, pe un ton potolit, dar foarte ferm.

Peta avea senzația că totul era ireal. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Se pare că Nan, care îl cunoștea mai bine ca oricine, avusese dreptate. Îi spusese că nu va reuși niciodată să-l convingă. La fel cum îi spusese că nu se va certa cu nimeni pentru bani.

Continuară să meargă în tăcere o bună bucată de drum. Peta trebuia să se lupte cu disperarea care pusese stăpânire pe ea. Casa se zărea în depărtare, dar nimic nu fusese stabilit.

– Nu crezi că nu ești deloc rezonabil ? zise ea în cele din urmă, simțind că, deși era înfrântă, trebuia să nu depună armele. Nu numai tu mă îngrijorezi, ci și soarta acestei familii. De când am venit aici, mi-am dat seama cât de nedrept e totul. Trebuie să te gândești și la Nan, la copii, nu numai la tine.

Chiar e necesar să te comporți în acest fel, când știi foarte bine că refuzul tău îi afectează atât de mult pe ceilalți ?

– Ce-ar fi să mă lași să-mi conduc viața cum cred de cuviință ? zise el, întorcându-se cu fața spre ea, asemenea unei furtuni amenințătoare.

Furia din privirea lui o uimi. Dar aceasta dispăru repede, iar el nu mai spuse nimic.

Deși se stăpânea foarte bine, Peta simțea că e asemenea unui vulcan ce poate exploda în orice moment. Se simțea neputincioasă și disperată. Mândria lui fără seamăn înălțase un zid între ei. Resentimentul îl făcea să respingă din start oricare dintre argumentele pe care i le-ar fi adus. Simțul acesta prea accentuat al demnității îl îndepărta de ceilalți.

Pe de altă parte, constată că pronunțarea numelor celorlalți membri ai familiei nu-i fu indiferentă. Așa se explica furia care puse câteva clipe stăpânire pe el.

Când se apropiară de Combe Acres, Peta vorbi din nou.

– Îmi pare rău că am venit aici. Cred a fost o prostie și e mai bine să plec.

Minute bune se scurseră până ce el găsi ceva de spus, fără însă a o privi.

– Te rog, încearcă să înțelegi ! N-am nimic împotriva ta. Nimic personal. Ai avut intenții bune, chiar dacă n-ai făcut o mișcare inspirată venind aici.

Peta nu mai găsi de cuviință să-i răspundă în vreun fel. Thomas, păstorul, se afla la ușa adăpostului lui Polly, așteptându-l.

Aproape orbește, Peta se îndreptă spre casă.

Capitolul 5

După ce se despărţi de John, o cuprinse furia. Cum îndrăznea să se comporte în acest fel ? De parcă ar fi lăsat ceva de la el. Îngăduinţa lui, tonul împăciuitor, i se păreau un afront.

Era evident că tot ce-i rămânea de făcut era să părăsească Combe Acres cât mai repede. Când îi sugerase că ar fi mai bine să plece, tăcerea lui îndelungată fusese un mod tacit de a-i da dreptate.

Se duse imediat la ea în cameră şi începu să-şi împacheteze lucrurile.

Va trebui să-i ceară ajutorul lui Nan pentru a afla mersul trenurilor. În ziua aceea era prea obosită pentru a o lua din loc, dar începând de a doua zi...

Dar unde să se ducă ? Practic, nu avea unde.

Se simţi din nou copleşită, pradă unor emoţii violente.

Când îi aduse la cunoştinţă hotărârea luată lui Nan, aceasta se întristă.

– Presupun că aceasta ţi se pare cea mai bună decizie, nu ? Să ştii c-o să ne fie tare dor de tine. Ai devenit una de-a noastră într-o perioadă atât de scurtă de timp. Ne-am ataşat foarte mult de tine.

– Cum aş putea să mai rămân ?

Tulburarea din voce, ca şi tristeţea care se putea citi în ochii ei, o făcură pe Nan să nu mai insiste, deoarece lucrurile se puteau complica.

Spera numai ca John să nu fi fost prea crud în disputa pe care se pare că o avuseseră.

Nan îi promise că se va interesa de mersul trenurilor. Se va duce negreșit la Londra. Un loc ca oricare altul, se gândi Peta.

În noaptea aceea, își dădu seama de pustiul din viața ei. Când termină de împachetat și nu mai avu nimic de făcut, stătu pe întuneric, gândindu-se la John. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji, udându-i perna. Curând, se transformară în hohote. Parcă venise sfârșitul lumii. Nu-l va mai vedea niciodată pe John. Cu el, va pleca o parte din ea însăși. Probabil că va supraviețui, dar viața i se va părea lipsită de sens.

Cum se putea întâmpla una ca asta? Cum era cu putință? O persoană să simtă așa ceva, iar celeilalte să nu-i pese ? Se îndoia că John îi va simți lipsa după ce va pleca. O persoană mai puțin la partida de înot care se desfășura în fiecare seară. Atâta tot. Iar Irene va fi prin preajmă. Se vor întâlni tot mai des.

Chipul atât de frumos conturat al Irenei îi apăru atunci în față, sporindu-i durerea.

A doua zi dimineață, deși se sculase devreme, nu dădu ochii cu John, care mâncase deja și plecase. Fără a-și lua rămas-bun.

Luară micul dejun în liniște. Până și Vonnie fu tăcută. Trenul cel mai apropiat pleca la prânz. Nan urma să o conducă. Când se ridică de la masă, spuse:

– Dacă începem pregătirile pe la unsprezece și jumătate, o să avem suficient timp, îi zise ea Petei. Vonnie, am nevoie de ajutorul tău, înainte de a pleca la tenis.

Peta se duse să se plimbe, deoarece își făcuse deja bagajele. Soarele strălucea, dar nori păreau a se aduna pe cer. Era o dimineață excelentă pentru a te plimba cu barca. Se întrebă ce gândea Simon Darwin despre toată acestă situație.

Ajunse chiar în locul unde John o salvase de la înec. N-ar fi fost oare mai bine dacă n-ar fi salvat-o în ziua aceea ?

Tot plimbându-se, auzi la un moment dat un strigăt ascuțit.

– Peta, Peta ! Vino repede ! Mami a căzut din pod și nu e nimeni acasă.

Nan voia să repare ceva pe acoperiș, dar ceva se întâmplase cu scara pe care Vonnie o ajutase s-o fixeze. Midge auzise un zgomot puternic, iar când ieșise afară, văzuse scara căzută, iar pe mama ei prăbușită la pământ.

Se apropia de casă când, spre marea ei surpriză, Peta îl zări pe John. Să fi aflat deja de accidentul lui Nan ? Nu venea niciodată acasă la o asemenea oră.

– Bună, Peta. Am venit să-mi iau rămas-bun.

– O, John ! Ce bine că ai venit, strigă ea. Nan a căzut din pod. Midge a venit după mine.

– Nan?

Stătu câteva clipe nemișcat, nevenindu-i parcă să creadă, după care o luă la goană, spre disperarea lui Midge, care striga la el să meargă mai încet. Nan era căzută într-o parte, iar pe fața ei se putea citi groaza.

– Cred că la picior am probleme, zise ea.

Când John încercă s-o ridice, Nan se schimonosi de durere. Reușiră totuși s-o transporte în casă și s-o așeze pe pat. Nan încerca să-și ascundă durerea și în același timp s-o încurajeze pe Midge. Fetița plângea în hohote.

John coborî pentru a telefona doctorului.

– Scara aia nenorocită, zise ea printre dinți. Nu mi-a inspirat niciodată încredere. De ce plânge Midge ? Nu-i nimic, draga mea. M-am lovit puțin la șold. Poate, dacă nu mă mai mișc... O, Peta, zise ea, amintindu-și brusc ceva. Trenul... Spune-i lui John să te conducă la gară. N-o să am nevoie de el. Midge e cu mine, iar când va veni doctorul, îl va aduce sus.

Dar Peta renunțase la ideea de a mai prinde trenul. Își dăduse imediat seama că rana nu era simplă, iar doctorul, care venise între timp, nu făcuse decât să-i întărească bănuiala. Era vorba de o fractură.

Ricky se întorsese și el între timp și veni să le spună fetelor, cu importanță :

– Doctorul spune că e vorba de o fractură a tibiei.

– Asta înseamnă că și-a rupt piciorul, nimic mai mult, îi liniști Peta.

Nan părea a nu mai simți durerea, datorită medicamentelor administrate de medic, iar nu după mult timp adormi. Peta coborî în bucătărie, unde o găsi pe Joan care nu știa ce să pregătească pentru prânz.

– Ce bine că mai e niște carne rece de miel. Doamna spunea că vrea să pregătească o plăcintă când se va întoarce de afară. O, domnișoară Peta! O să pierdeți trenul!

– Da, așa e. L-am pierdut.

Joan o privi câteva momente, după care spuse pe un ton fatalist:

– Dacă e să se întâmple ceva, se va întâmpla oricum, conchise ea.

Părea foarte mulțumită, chiar dacă din pricini necunoscute.

Peta începuse să pregătească o tartă, când pe ușă apăru John.

– Știi, mă întrebam cum rămâne cu trenul tău, spuse el, încruntând din sprâncene.

– Păi, nu mai plec azi, spuse ea, concentrată asupra ingredientelor pe care le combina.

– Îmi pare rău. Vreau să spun, îmi pare rău că incidentul acesta ți-a dat planurile peste cap, zise el, plimbându-și mâinile prin păr.

A doua zi, Nan fu transportată cu ambulanța la un spital aflat la vreo zece kilometri depărtare, pentru a i se face raze X. Când se întoarse, avea piciorul în ghips și părea foarte deprimată. I se spusese că nu are voie să se ridice din pat până când nu va primi permisiunea de la medic.

– Oare cine și-o fi închipuind că sunt ! răbufni ea, indignată. O să fiu mult mai supărată, pentru că sunt nevoită să stau țintuită la pat, știind că... Izbucni în lacrimi, iar lucrul acesta spunea totul despre starea în care se afla, deoarece era o persoană foarte puternică psihic.

Peta se grăbi să spună un adevăr care ținea de domeniul evidenței: fie că stătea în pat, fie că se ridica, tot nu putea face efort.

– Dar ce se va întâmpla ? întrebă ea, îngrijorată. Joan nu se pricepe decât la bucătărie, iar Vonnie nu e bună de nimic. Probabil că te frapează să afli asta, dar adevărul e că vina e numai și numai a mea. Nu e în stare nici măcar să curețe niște cartofi, sau să facă niște ceai.

– Ea nu, însă eu pot.

– Peta ! Doar nu vrei să spui că... O, Peta, mai rămâi puțin ? zise ea cu ochii strălucindu-i.

– Oricum, n-am unde să mă duc.

Nan îi prinse mâinile între ale sale și un zâmbet i se ivi pe față, un zâmbet care-i aminti Petei de Vonnie.

– Știi, cred că nu-mi puteam alege un moment mai bun pentru a mă îmbolnăvi. Nici dacă aș fi făcut-o în mod deliberat, nu mi-ar fi ieșit atât de bine. Fii binecuvântată, Peta ! Am senzația că întâmplarea asta tristă va duce la ceva bun, zise ea pe un ton sumbru.

În zilele care urmară, John avu un comportament ireproșabil: mereu curtenitor, săritor și plin de aprecieri la adresa ei, chiar dacă era destul de zgârcit la vorbe. Probabil că-și simțea mândria rănită, își spuse Peta în sinea ei, cu satisfacție. Nu era decât un om ca toți ceilalți. Pesemne că nu-i venea deloc ușor să-i accepte ajutorul, după cearta pe care o avuseseră și care se soldase cu decizia ei de a părăsi Combe Acres.

Duminică după-amiază, se duse la cules de zmeură. Luând-o pe poteca din spatele bucătăriei, nenumărate musculițe roiau prin preajmă. Petei îi intră o musculiță în ochi, iar durerea resimțită o făcu să țipe. John, care tocmai intrase pe poartă, o auzi și se îndreptă spre ea. O întrebă ce se întâmplase.

– Mi-a intrat o musculiță în ochi, atâta tot. Numai că mă pișcă. Au ! exclamă ea, acoperindu-și ochiul cu mâna.

– Lasă-mă să văd ! Mă pricep la chestii de genul ăsta.

Scoase o batistă din buzunar și-i porunci :

– Nu mai clipi și ține ochii deschiși. Larg deschiși. Stai așa, că nu văd bruta aia mică. Așa, te-am prins !

Peta începu să râdă, deși ochiul îi lăcrima.

Chiar în clipa aceea, se produse o vânzoleală pe aleea principală. John se răsuci pe călcâie, ținând în continuare batista într-o mână. Cu cealaltă mână o ținea pe Peta de umăr. Când văzu cine stătea în fața lor, tresăriră amândoi.

Irene Darwin îi măsura din priviri. Ochii ei trădau curiozitatea. Cei doi n-o auziseră când intrase pe poartă, deși era călare, iar tropotul cailor se auzea foarte bine din depărtare.

– Îmi pare rău, dar cred c-ar fi trebuit să-i sfătuiți pe oaspeți să poarte clopoței de avertizare, spuse ea, schimbându-și expresia feței.

John își puse batista în buzunar, fără a considera că e necesar să-i dea vreo explicație.

– Nu așteptam pe nimeni. Cel puțin, nu până la ora ceaiului.

– Așa se pare.

Înaintară câteșitrei spre casă.

– I-am adus lui Nan niște piersici, zise Irene, scoțând dintr-un coșuleț niște fructe aurii. Ce ghinion pentru ea ! Și pentru tine, Peta.

Peta îi prinse privirea și se amuză în sinea ei de atitudinea acesteia.

– Dacă nu mă înșel, chiar în ziua aceea urma să pleci, nu ? Presupun că ai considerat că e de datoria ta să mai rămâi.

Era mult sarcasm în vorbele ei, iar Petei nu-i scăpă acest amănunt. Irene turba, iar scena pe care o surprinsese mai devreme nu făcea decât să pună gaz pe foc.

– Peta s-a comportat admirabil, spuse John, căruia părea a-i fi scăpat nota de răutate din vocea Irenei.

Nan era așezată pe un șezlong, sub cedru. Ațipise.

– O, n-o deranja, se grăbi să spună Irene, prinzându-l de braț pe John. Hai să ne așezăm aici până se trezește.

Peta se duse înăuntru cu coșul plin de zmeură, pentru a pregăti ceaiul. I se părea că Irene sărise calul, dorind să vină s-o vadă pe Nan după primirea rece pe care aceasta i-o făcuse în ziua cu furtună. Dintre cele șapte zile ale săptămânii, nu putuse să aleagă decât duminica pentru a-i aduce piersici, adică exact ziua când John era liber și stătea acasă.

Se bucură când auzi din bucătărie poarta trântindu-se. Venise cineva. Era vorba despre Dolly Hart, care își luase bicicleta pentru a ajunge la ei. Se opri din operațiunea pe care o desfășura de punere a dulceții în farfurioare și se duse să-i ureze bun venit. Prezența acesteia încălzea întotdeauna sufletul Petei.

– Așadar, Irene, ești din nou pe lista de oaspeți de la Combe Acres.

– Am venit pentru împăcare. Vreau să îngropăm securea războiului.

Când Peta se apropie, îi spuse:

– Hai s-o trezim pe femeia asta leneșă. Cred că a dormit suficient, iar eu vreau să-mi beau ceaiul imediat.

Nan se trezi. Prezența Irenei o uimi peste măsură, numai că Dolly Hart reuși s-o facă să suporte șocul destul de bine. După sosirea copiilor de la scăldat și a lui Vonnie din oraș la brațul unui tânăr fermecător, Dolly veni după Peta în bucătărie, pentru a o ajuta la prepararea ceaiului. John își făcu și el apariția pentru a lua tava. Deoarece Nan era bolnavă, serviră ceaiul afară, la iarbă verde, nu în sufragerie, așa cum se întâmpla de obicei.

În bucătărie, Dolly nu se putu abține să nu facă unele remarce cu privire la prezența Irenei.

– Să-și arate Irene latura frumoasă, iertătoare ? Dacă mai era ceva de demonstrat după ruperea logodnei, atunci asta e o dovadă grăitoare. Dacă povestea aceea dubioasă care circulă prin sat ar fi adevărată, Irene n-ar mai încerca să-l seducă, să-i intre din nou în voie. Din păcate, am lipsit de aici în seara aceea.

– Ce seară? întrebă Peta.

– Seara în care a avut loc accidentul, iar draga de Gladys a murit. Au fost împreună la hotel. Nan nu era prezentă, deoarece se despărțise de Kim. Dar mătușa Gladys s-a dus împreună cu Irene și John. Era o bătrânică ciudată, dar simpatică. O, dar uitasem. Ai cunoscut-o și tu, puiule.

După toate aparențele, se dusese imediat vestea adevăratei ei identități.

– S-a întâmplat ceva după acea seară dansantă, continuă Dolly. Am încercat să-l descos pe Kim, dar de fiecare dată mă loveam parcă de un zid. N-am putut să scot nimic de la el. Foarte deranjant. Sunt absolut convinsă că are un amestec în povestea asta. O, da! E nepotul meu mult iubit, dar nu e un înger. De fapt, e cu adevărat nebun.

Puse niște sandvișuri pe tavă și se întoarse spre Peta.

– Știi, Irene e o colecționară. De bărbați. Sau, cel puțin, așa au stat lucrurile până la acel accident. Se pare că acesta i-a zdruncinat puțin încrederea în ea însăși. Irene e genul acela de femeie care umblă după bărbații care nu mai sunt liberi. Chiar și fiind logodită cu un bărbat ca John Tregenna, tot nu i s-a părut suficient. Îi umblau ochii după bărbații altor femei. Din pură vanitate, cum altfel? Îl iubea la nebunie pe John, dar voia în continuare să vadă că are putere și asupra altor bărbați. Ptiu! exclamă Dolly, fluierând ușor. O adevărată femeie fatală, ce mai!

John veni să ia ultima tavă, iar ele fură nevoite să-l urmeze.

Peta o examină cu atenție pe Irene, prin prisma celor pe care i le spusese Dolly. Irene nu-l slăbea din ochi pe John și era mai degrabă indiferentă la răceala pe care o manifesta Nan.

Secretele pe care i le spusese Dolly Hart îi treziseră peste măsură interesul, găsindu-le nesatisfăcătoare. Voia să știe mai multe. Oare fusese o ceartă provocată de gelozie, iar Irene se comportase urât la acea petrecere ?

Și ce amestec avea în toată povestea asta Kim Barratt, bărbatul pe care Nan îl iubea ? " Nu e un înger ", îi spusese Dolly.

Kim să fi fost în seara aceea cu ea ? Părea destul de ciudat, deoarece urma să fie cumnata lui, dar lucrurile se potriveau de minune.

Începu să o vadă pe Irene într-o lumină nouă și mult mai gravă. Femeia aceasta avea ceva diavolesc în ea, dacă voise să aibă o aventură de acest gen numai pentru a-și satisface propria vanitate.

Reacțiile lui John erau greu de ghicit. De cele mai multe ori, expresia feței lui era cât se poate de neutră, de impersonală. Îi era cu neputință să-și dea seama ce influență mai are Irene asupra lui. Era însă evident că

un om cu un asemenea caracter nu putea decât să disprețuiască asemenea tertipuri.

Asta, numai dacă Dolly îi spusese adevărul, iar ea fusese suficient de perspicace să înțeleagă aluziile.

Își îndreptă privirea asupra lui John, care se grăbea să-i întindă o ceașcă de ceai și niște prăjituri Irenei. Dar genul acesta de bărbat cu principii înalte iartă femeia pe care o iubesc. Mai ales, dacă acea femeie are putere asupra bărbatului. Iar Dolly îi spusese foarte clar că Irene avea puterea de a prinde și de a nu mai da drumul. Uneori, această putere se numește personalitate și-i permite acelei persoane să atragă toate privirile asupra ei. Femeia aceasta poseda un uimitor magnetism personal.

***

Săptămâna următoare se scurse fără a se produce vreun eveniment neobișnuit.

Nan nu înceta să-și exprime nemulțumirea cu privire la faptul că e țintuită la pat și că nu poate fi activă, dar se consolă cu gândul că asta o reținea pe Peta la Combe Acres.

Primea numeroase vizite și daruri de la cei care îi treceau pragul.

Comportamentul foarte curtenitor al lui John i se părea Petei aproape o injurie. Nu puteai pătrunde această armură a perfectei curtoazii. Câteodată, se ducea împreună cu el și cu Vonnie la înot, în golfuleț.

Într-una din zile, pe când se plimba cu bicicleta prin împrejurimi, zări mașina lui Irene, parcată în zonă. Se uită pe câmpuri, dar nici urmă de proprietară. Știa că Irene e pe undeva, pândindu-l pe John.

Sau poate că nu-l pândea. Poate că era o întâlnire dinainte stabilită, își spuse, și ghimpele geloziei i se înfipse în inimă.

Vineri seară, Simon îi telefonă. Tocmai sosise la Glanfrewan pentru weekend.

– Ei, haide ! Ai venit cu aceeași scuză și săptămâna trecută. Doar n-o să stai cu nasul în bucătărie la nesfârșit, obiectă el când ea se scuză.

Totuși, își spuse în sinea ei că e obosită și că are nevoie de o pauză. Putea s-o lase pe Joan să prepare ceaiul.

Sentimentele pe care le avea pentru Simon erau amestecate. Își dădea seama că era necinstit să resimtă animozitate pentru el, numai pentru că era fratele Irenei.

Când ajunse pe chei, Simon verifica ceva la barcă. Arăta foarte bine în cămașa aceea albastră și cu părul în vânt. De obicei, era mult prea rigid pentru gustul ei.

Îi fusese teamă că va veni însoțit de Irene, de vreme ce părea să-i acorde atât de mult timp. Dar era singur, iar asta o bucură.

O fixă cu ochii lui cristalini, strălucitori și încântați.

– La bord ! Vreau să profităm cât mai mult de această briză pentru a ajunge pe insulă.

Cât timp se pregătiră pentru plecare, nu vorbiră.

– Ce zici de vreme, Saul ? îl întrebă Simon pe unul din bărbații de pe chei.

Acesta își scoase pipa din gură, privi spre cer și zise :

– Trebuie să ții seamă de faptul că adierea asta de vânt nu va dura mult. Peta își rezemase brațul de mânerul cârmei, în timp ce Simon prelua controlul ambarcațiunii.

Îi plăcea la nebunie cum adia vântul prin părul ei și senzația de libertate pe care i-o conferea barca îndepărtându-se de țărm.

Poposiră pe o insuliță. Simon era neobișnuit de tăcut. Prezența lui de spirit, care îi devenise atât de familiară, îi lipsea. La John, o asemenea tăcere solemnă ar fi fost ceva obișnuit, nu și la Simon.

La cererea ei, îi povesti legenda pirațiilor care își pierduseră viața pe insulă și ale căror stafii bântuiau peșterile, după cum umbla vorba. După aceea, tăcu din nou.

– Ce te frământă, Simon ? îl întrebă ea în cele din urmă.

El se mulţumi să-i zâmbească enigmatic, după care se ridică în picioare.

– Mă întreb cum va fi vremea, zise el în timp ce-şi scotea batista din buzunar şi o flutura pentru a vedea cum bate vântul. Fâlfâie puţin, adăugă el, făcând o grimasă. Cred că e mai bine să ne întoarcem.

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză din nou lângă Peta.

– Cât timp ai de gând să stai la Combe Acres ? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

Peta putu să-şi dea seama încă o dată că e un bărbat foarte atrăgător.

– Ce întrebare ciudată! exclamă ea. Vrei să plec ?

– Da, răspunse el.

– O! fu tot ce găsi să spună, dându-şi seama că Simon nu glumea deloc.

El îi prinse mâinile între ale sale şi continuă :

– Irene mă îngrijorează. De aceea am spus asta.

– Mă tem că nu văd legătura.

– Ba eu cred c-o vezi foarte bine. Alergaţi amândouă după acelaşi bărbat şi vor apărea probleme. Ştii, Irene obţine întotdeauna ce-şi doreşte.

– Atunci, de ce eşti îngrijorat ?

– Pentru că pot apărea multe probleme, înainte de a realiza ce-şi doreşte. Cu o mişcare bruscă, îşi trase mâinile dintre ale lui.

– Eşti ridicol, zise ea.

Era furioasă pe el, dar simţea şi un fel de satisfacţie, deoarece încercarea lui de acum însemna că Irene nu era mulţumită de progresele pe care le făcea şi, mai ales, că o considera o rivală. Era ca o promovare, o apreciere indirectă din partea ei. Simon nu i-ar fi vorbit despre asta decât la insistenţele surorii sale. Sau pentru că ştia că aceasta n-o înghite.

– Nu ţi se pare că iei mult prea multe lucruri ca înţelese de la sine ? zise ea cu răceală. Nu crezi c-ar trebui să pornim motorul ?

– Mai putem aștepta puțin.

Peta era tot mai indignată. Chiar dacă își iubea nespus de mult sora, i se părea cu neputință să o aducă în mijlocul oceanului pentru a discuta despre relațiile ei cu John Tregenna.

– Știu că ți se pare complet deplasat că am adus vorba despre asta, continuă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, dar nu ți se pare că Irene a suferit destul ? I-a redat lui John libertatea, chiar dacă a durut-o foarte mult. Iar acum, are senzația că nu mai rezistă să treacă prin toate astea. Sun convins, Peta, că ești suficient de cinstită încât să recunoști în sinea ta că e îndreptățită în gestul ei. La vremea aceea, a crezut că va rămâne cu fața desfigurată pentru toată viața și de aceea a renunțat la el. John e al ei. Chiar dacă el nu s-a comportat așa cum se cuvine, zise el strâmbându-se, tot îl vrea. Trebuie să înțelegi că are toate drepturile.

Peta nu spuse nimic. În sinea ei, fierbea. Dacă nu era adevărat tot ce se spunea pe la colțuri, atunci de ce Irene nu punea capăt tutoror acestor bârfe scandaloase care circulau pe seama lui John ? Evident, lui John nu-i păsa câtuși de puțin de ce se spunea pe seama lui.

Își întoarse brusc privirea spre ea.

– E împotriva propriilor mele interese să te văd plecată, Peta. Sunt aproape îndrăgostit de tine. Ți-ai dat seama de asta, nu-i așa ? Iau tăcerea ta ca pe o firavă încurajare, dar nu-mi vei răspunde la sentimente, nu-i așa ? Ești îndrăgostită de Tregenna, nu ?

– E cea mai ciudată declarație de dragoste pe care am auzit-o vreodată, Simon. Asta, pentru că mă rogi în același timp să plec.

Peta făcu un gest de iritare, dându-și seama că refuză să recunoască sentimentele pe care le încerca pentru John.

– Evident, soluția ideală ar fi să vă căsătoriți, zise el pe un ton caustic. Dar numai dacă ar accepta așa ceva. Cunoscându-l, nu prea cred că o va face. Problema banilor s-ar putea rezolva în acest fel, nu-i așa ? Dar n-o va face. Nu se va căsători niciodată cu tine. E mai mândru decât Lucifer și mai încăpățânat decât un catâr. Ai face mai bine să te retragi grațios, fără a provoca vreun rău.

Îi creezi probleme Irenei, iar ţie nu-ţi faci nici un bine.

Peta se ridică imediat în picioare, uitând în indignarea ei de situaţia în care se afla. Tonul încrezător pe care acesta declarase că John nu va trece niciodată de bariera banilor declanşase o adevărată furtună în ea.

– Ştii ceva, zise ea fulgerându-l din priviri, mai c-aş vrea să-ţi dau o lecţie. Cum îndrăzneşti să te amesteci în treburi care nu te privesc ? Ce legătură ai tu cu John Tregenna şi cu afacerile lui ?

– Una destul de strânsă, dacă ţii neapărat să ştii. L-aş putea da afară din Combe Acres chiar mâine.

Rostise aceste vorbe la mânie, iar acum îşi muşca buzele, regretându-şi pripeala şi lipsa de calm.

– Ce vrei să spui, Simon ? îl întrebă Peta, pe un ton jos şi abrupt.

– O, nimic. Cred că a sosit vremea să ne întoarcem. Nu mai e nici un semn de vânt.

– Ba nu, Simon, zise ea, prinzându-l de braţ. Ce-ai vrut să spui prin " l-aş putea da afară " ?

– Îmi datorează bani. Destul de mulţi. De când s-a întors aici, trăieşte de azi pe mâine. Iar vremea nu a fost prea bună, aşa că recoltele n-au fost prea rodnice. Dar asta s-a întâmplat tuturor oamenilor din zonă. Până acum, l-am păsuit, din cauza Irenei. Pentru că altfel... Aş fi un prost să mai accept situaţia asta, de vreme ce ultima speranţă de a-mi restitui banii – averea mătuşii – s-a năruit.

– Cât îţi datorează ? îl întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

– Nu ştiu suma exactă, dar e mai mult decât îşi poate permite.

– Simon, s-ar putea aranja, zise ea cu speranţă. La urma urmei, sunt banii lui. Dacă mi-ai permite să-ţi restitui banii, fără a-i spune...

– Nu fi naivă, Peta, zise el cu aciditate.

Furia puse din nou stăpânire pe ea, văzând că o tratează ca pe un copil. Dar nici frica n-o ocoli.

– Înţeleg, zise ea în cele din urmă. Preferi să ai biciul în mână ca să-l poţi şantaja.

– E cam multă melodramă în ce spui. Nu ţi se pare că exagerezi?

Are simțul valorilor. Mai există și astfel de oameni. Oameni care sunt legați de familie, de casă.

– Dar toată treaba asta se referă și la Nan, Vonnie și copii.

– O, las-o baltă! Doar nu crezi c-o să ajung să-i dau afară din casă. La drept vorbind, ideea ta n-ar ține. Lui John nu i-ar mirosi deloc bine dacă i-aș spune că a apărut cineva din senin și i-a plătit datoriile.

– Sunt sigură că există o soluție, că putem aranja într-un fel sau altul, zise ea cu speranță.

Dar se lovi de tăcerea și de calmul lui.

Era pe deplin convinsă în adâncul sufletului că Simon nu voia să găsească o soluție. Prefera să țină sabia lui Damocles deasupra capului lui John, pentru a-l putea șantaja.

Se bucură când intrară în port, lucrul acesta întrerupându-i șirul gândurilor negre.

Ar fi vrut să plece imediat la Combe Acres, decât să mai stea de vorbă cu Simon lângă mașină. Dar procedând în acest fel, și-ar fi arătat într-un mod prea izbitor dezgustul pe care i-l inspira Simon acum. Voia să păstreze o relație cordială cu el, pentru că se gândea că l-ar putea convinge să-i restituie banii pe care i-i datora John.

Când ajunseră în vârful dealului, Simon începu să vorbească din nou.

– Peta, sper că te vei gândi serios la ce ți-am spus. Irene mă îngrijorează cu adevărat. N-o cunoști. Nu e un om obișnuit.

Îi stătea pe limbă să-i spună că e aproape convinsă de asta, dar se abținu.

– Nu împarte nimic cu nimeni, continuă el. Cere foarte mult și e foarte posesivă. Dar mai presus de toate, obține întotdeauna ce-și dorește. Sau orice altceva.

Peta râse. Acest " orice altceva " suna mai degrabă ridicol.

– N-ai decât să râzi, dar dă-mi voie să-ți spun ceva, zise el în timp ce deschidea portiera. Odată, a împușcat un prepelicar pentru că prinsese drag de un bărbat care stătea în casă și a părăsit-o pentru a-l urma.

Petei îi dispăru zâmbetul de pe buze. Îl privi pe Simon în tăcere o bună bucată de timp.

– Îngrozitor ! zise ea, în cele din urmă.

– Peta, pleacă înainte de a fi prea târziu, spuse el pe un ton rugător.

Peta se dădu jos din mașină și-i spuse :

– Nu-ți face griji! Nu poate tranșa lucrurile atât de ușor cu mine sau cu John, așa cum a făcut-o cu acel biet prepelicar.

Capitolul 6

Peta se amuzase la gândul că Irene interpretase atât de greșit scena petrecută în grădină, când John îi scosese o musculiță din ochi. Dar acum nu i se mai părea atât de amuzant. Probabil că de aceea vorbise cu fratele ei să intervină în vreun fel pe lângă ea.

Irene n-o înghițise de la bun început. Îi arătase că nu e de acord cu prietenia dintre ea și Simon. Dar, exceptând dezvăluirea pe care o făcuse familiei Tregenna cu privire la identitatea ei, reușise să-și înăbușe gelozia. Acum însă, lucrurile se schimbaseră. Pornise la atac.

Nu-i era teamă pentru ea însăși, cât pentru membrii familiei Tregenna, care puteau fi dați afară din casă oricând.

De-ar ști Irene că n-are de ce să se teamă în privința ei și a lui John! se gândi ea cu amărăciune.

Peta găsea fel de fel scuze pentru a nu se mai duce la înot. Într-o seară, i-a anunțat că intenționează s-o viziteze pe Dolly Hart. Aceasta o invitase de nenumărate ori pe la ea, dar nu găsise niciodată timp pentru a se duce la cabana de pe vârful dealului.

John stătea în poartă și fuma pipă când veni cu bicicleta lui Nan, pe care o scosese din magazie.

– Curând, se va lăsa ceața. O ceață adusă de mare, îi spuse el. Ar fi bine să nu zăbovești prea mult, deoarece îți va fi foarte greu să te întorci pe ceață.

Peta își spuse în sinea ei că e tare prostuță când simți inima bătându-i nebunește la gândul că lui John îi pasă de ea.

Când ajunse la Dolly, vorbiră despre starea de sănătate a lui Nan. Trebuia să se ducă din nou la spital pentru a mai face niște raze X. Dolly îi spuse că e un înger pentru că are grijă de gospodărie.

– O prietenă adevărată, un om pe care te poți bizui. Sunt convinsă că Nan îți e foarte recunoscătoare. În felul ei patetic, evident. Biata Nan! zise ea, oftând. Din păcate, e la fel ca John. La fel de mândră, vreau să zic. Mă tem că nu-l va ierta niciodată pe Kim. Nu și de data asta.

– Să-l ierte pe Kim ? întrebă Peta cu interes.

– Păi ce, nu știi ? Mai vrei cafea ?

Ar mai fi vrut niște cafea, dar dorea mai mult s-o audă vorbind, așa încât refuză.

– Nan și Kim erau logodiți. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Înainte de apariția lui Richard Sedgewick. O, nu cred că poate fi Nan învinovățită. Kim era iresponsabil. Afacerea lui nu mergea prea bine, iar Nan era foarte strâmtorată din punct de vedere financiar. Așa încât, a preferat să-și lege viața de cea a unui bărbat înstărit. Dar Kim n-a învățat prea multe din lecția asta. În toți anii ăștia, n-a găsit pe nimeni ca ea. Vei spune că, dacă ți se va oferi o a doua șansă, vei ști s-o fructifici, nu? Numai un prost ar eșua din nou.

– O a doua șansă ? zise Peta, nedându-și seama unde voia să ajungă.

– Cel puțin, așa părea vara trecută. Se împăcaseră și toată lumea era mulțumită.

– Da ? Și ce s-a întâmplat ?

– A intrat în scenă Irene, spuse ea cu vehemență. Am urmărit totul de pe margine. Am văzut-o cum încerca să-l agațe. Evident, Irene era ca un membru al familiei, iar Kim trebuia să se poarte frumos cu ea. Mai ales, că îi place la nebunie asta.

A fost prins în plasă de această diavoliță. Sunt sigură c-o iubește și acum pe Nan, dar Irene a stricat totul.

Se opri pentru a trage aer în piept.

– Orice se va fi întâmplat, Nan n-o plăcea deloc pe Irene și nu dorea ca John s-o ia de soție. Poate că vanitatea a fost cea care a făcut-o pe Irene să-l piardă pe John. Vanitatea de a avea la picioarele ei orice bărbat chipeș. Sau poate că are pe dracul în ea, adăugă ea.

Peta nu știu ce să spună când Dolly își încheie povestea. Evident că Dolly se simțea nedreptățită, de aceea era atât de radicală în ce spunea. Totuși, era clar că Irene făcuse rău multor oameni din jurul ei.

– Relația dintre Nan și Kim s-a terminat din cauza ei? întrebă Peta.

– Da, afirmă cu tărie Dolly. Biata Nan ! A fost îngrozitor pentru amândoi, deoarece nici unul dintre ei nu și-a mai revenit. Totul putea fi atât de frumos între ei doi, însă Irene a distrus totul.

Lui Dolly i se umplură ochii de lacrimi.

– Kim are nevoie de o femeie ca Nan în viața lui. O femeie care să-i ofere stabilitate. Cât despre Nan... ce să mai zic? Vin numai și te întreb : Ce viitor le poate oferi copiilor ? Simte că e o povară pentru John. Oh ! exclamă ea, din nou furioasă. Trebuie să existe pedeapsă pentru oameni ca Irene Darwin, oameni care distrug viețile celorlați, numai pentru a-și satisface propria vanitate.

Dolly își șterse lacrimile și continuă:

– Uite ce seară tristă îți ofer! Hai mai bine să vorbim despre ceva plăcut. Oare ce-o mai fi pe la televizor? Știrile s-au terminat. O, Doamne ! S-a întunecat.

Când Peta deschise ușa și ieși afară, constată nu numai că e întuneric , ci și că se lăsase ceața. O ceață deasă, așa cum prezisese John.

– Mergi încet! Trebuie să ai întotdeauna gardul viu în stânga, o sfătui Dolly. Ce bine că ți-e drumul cunoscut.

Peta se sui pe bicicletă și porni la drum, întrucât nu voia ca Dolly să vadă cât de nervoasă e. Dar nu peste mult timp, coborî. În unele locuri, vizibilitatea era practic zero. Ceața se așternea în fața ei ca un ecran straniu. Nici nu mai zărea gardul viu, deoarece curând dădu peste un șanț mare, iar asta o împiedica să meargă prea aproape. Trebuia s-o ia pe dibuite.

Deși era ceață, putu să perceapă sunetul valurilor care se loveau de stânci. Zgomotul i se părea straniu. Se opri de nenumărate ori pentru a se asigura că nu se îndepărtează de gardul viu, cu riscul de a cădea în șanț.

I se părea incredibil că reușise mai devreme să facă acest drum atât de repede. Ce diferență putea să aducă lumina ! Acum, pe întuneric, totul era confuz și înspăimântător.

Se întrebă dacă cei de la Combe Acres își făceau griji pentru ea. Va ajunge foarte târziu acasă. Drumul era foarte lung, iar ea trebuia să meargă cu multă atenție.

Simți că intră în panică.

Când gardul viu se termină și ajunse la capătul luncii, se gândi că de-acum intrase pe drumul principal. Dar se opri, alarmată. Gardul nu mai era acolo. Simți cum o trec fiorii. Oare unde se afla? Nici măcar nu mai era sigură că se află pe drum. Rămase pironită locului, speriată, neîndrăznind s-o ia nici la stânga, nici la dreapta. Încercă să-și recapete cumpătul și să vadă unde se află gardul, chiar dacă asta ar fi însemnat să cadă în șanț. O luă spre stânga, însă se afla tot pe drum, nu dăduse de iarbă. Apoi, avu o bănuială. Poate că era ruta paralelă cu drumul principal. Nu o mai luase niciodată pe aici, dar știa că putea ajunge la Combe Acres, dacă va găsi cotitura. Măcar nu va mai trăi cu groaza că ar putea cădea în orice moment în șanț. Orice era mai bine decât asta. Oftând ușurată, o luă pe acest drum, sperând că mai departe de coastă ceața nu mai era atât de deasă.

Începu să meargă pe dibuite, parcurgând porțiuni mici de pământ, apoi oprindu-se. La un moment dat, i se păru că ceața s-a mai risipit, dar se înșelase. Ceața deasă o înghiți din nou.

Își dădu seama că se rătăcise. Habar n-avea dacă trecuse pe lângă vreo cotitură și, chiar dacă ar fi ghicit-o, n-avea de unde să știe unde duce. Ajunse într-un loc nivelat unde era o bancă umedă pe care se așeză. Se simțea foarte obosită, dar nu-i mai era teamă, chiar dacă se putea trezi în orice moment pe buza dealului.

Brusc, auzi ca prin vis zgomotul unui motor. Sări de pe bancă, revenindu-i speranța. Scoase un strigăt de ușurare când zări în depărtare farurile unei mașini. Începu să alerge în direcția acesteia, fără să se gândească la pericolul care o păștea sau la posibilitatea ca, datorită vizibilității reduse, șoferul să n-o zărească.

Din fericire, cel care conducea o văzu și opri mașina. Coborî din mașină, încercând să străpungă întunericul.

Era John!

Se năpusti în brațele lui, iar acesta încercă s-o liniștească. Vocea lui trăda îngrijorarea.

– Draga mea ! Peta, draga mea ! O, ce bine că ești teafără! Te-am găsit. Nu plânge, iubire! Ești în siguranță, draga mea.

Am fost la Dolly, după care am luat-o înapoi, căutându-te. După aceea, am luat-o pe aici, îi tot explica el. Apoi, se opri de parcă i se pusese un nod în gât, și o conduse la mașină.

Își concentră întreaga atenție asupra drumului și de aceea nu mai zise nimic. Trebuia să facă un efort foarte mare pentru a conduce.

Peta nu era în stare să articuleze o vorbă, dar înlăuntrul ei ardea o torță. Era fericită. Bucuria îi umplea sufletul.

John o iubea! Expresia întipărită pe chipul lui fusese mai mult decât grăitoare. La fel și timbrul vocii. I se adresase cu : " Draga mea, dragă ! " Dintr-o dată, păsările parcă începuseră a cânta, iar tărâmul ceții se transformase într-unul feeric, de basm.

Ajunseră în cele din urmă la Combe Acres. Când o auzi pe Nan chemându-i neliniștită, se grăbi să se ducă la ea în cameră pentru a-i spune că sunt teferi. John îi spuse că trebuie imediat să facă o baie fierbinte. Peta însă nu mai simțea oboseala sau teama, de parcă o lumină i se pusese în față și o călăuzea pe drum.

Când, în sfârșit, ajunse în dormitor, găsi un pahar de lapte fierbinte așezat pe noptieră. John nu încercă să-i mai vorbească, iar asta aproape o bucură. Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu această nouă stare : fericirea.

Îl auzi chemând câinele, încuind ușile, iar vocea lui o umplea de fericire.

Credea că nu va putea dormi, tocmai datorită stărilor prin care trecuse în acea zi. Cu toate acestea, dormi profund și nici măcar nu-l visă pe John.

Starea de beatitudine persista și a doua zi dimineață, când se trezi. Se dădu jos dn pat și trase jaluzelele. Lumea i se părea strălucitoare.

Ceața dispăruse cu desăvârșire.

La micul dejun, nici o schimbare nu interveni în vocea lui John. De parcă seara trecută nici nu existase. Când veni la masă, spuse pe un ton politicos : " Bună dimineața " ca de obicei, după care adăugă :

– Ți-a dispărut starea de rău ? Nu credeam c-o să apari la micul dejun.

Spunând acestea, se cufundă din nou în lectura ziarului.

Atitudinea lui nu-i strică starea de bine. La început, faptul că, în pofida tuturor celor întâmplate, o iubea, i se părea suficient.

– O, Peta ! exclamă Nan, când acesta îi duse ceva de mâncare în cameră. Arăți de parcă o mătușă necunoscută din Australia ți-a lăsat o avere. O altă avere, adăugă ea, strâmbându-se. După toate aparențele, aventura de aseară, departe de a-ți înrăutăți situația, ți-a priit. O, Doamne! Ce spaimă am tras! John era ca un leu în cușcă.

Peta își dădu seama că Nan e curioasă și ar vrea să afle detalii despre ce s-a întâmplat aseară. Dar nu considera că sosise vremea confidențelor, chiar dacă Nan ar fi fost peste măsură de încântată să i se acorde o asemenea încredere.

Constată cu strângere de inimă că John nu avea de gând să mai aducă vorba despre cele întâmplate cu o seară în urmă. Mărturisirea lui se datorase nelinștii și tensiunii generate de situația limită în care se aflase. Acum, se comporta de parcă nu se întâmplase nimic.

De fiecare dată când se găseau singuri în aceeași încăpere, tot aștepta ca el să-i vorbească despre sentimetele pe care le nutrea pentru ea. Însă John întârzia s-o facă.

Părea c-o evită de fiecare dată când îi era cu putinţă.

Treptat, fericirea aceea copleşitoare mai scăzu în intensitate.

Îşi dădu seama că vechea barieră se înălţase din nou între ei, iar el n-avea de gând s-o înlăture. Dacă s-ar căsători cu ea, ar fi ca şi cum ar accepta banii mătuşii sale. Ăsta era practic obstacolul dintre ei. În sinea ei, era foarte furioasă pe el din pricina acestei încăpăţânări. Aproape că-i veni să-l înfrunte într-una din zile, spunându-i că şi ea îl iubeşte şi că o decizie se impunea. Mândria lui nu trebuia să stea în calea fericirii lor.

Îi trecu prin minte o idee cumva năstruşnică : să renunţe ea însăşi la bani, numai pentru a fi alături de John. Fără el, banii nu-i aduceau nici o satisfacţie.

Dar în acest caz, nu şi-ar permite să se căsătorească. Avea deja în responsabilitatea sa viaţa surorii sale şi a copiilor acesteia. O soţie şi eventual un copil sau mai mulţi n-ar face decât să-l împovăreze.

Trebuia să se mai gândească şi la ce-i spusese Simon cu privire la casă. Putea oricând să-i arunce în stradă.

Zilele se scurgeau, iar Peta nu lua nici o decizie, deoarece prevedea răspunsul pe care acesta i-l va da la fiecare din propunerile ei.

Se simţea rănită. Oare ce însemna iubirea pe care acesta i-o purta, dacă mândria se dovedea mai puternică? Nu, hotărât lucru! Nu se va duce la el pentru a-l implora s-o facă fericită. Toate aveau o limită. Mândrie avea şi ea.

***

Într-o după-amiază, Vonnie se întoase de la Polfillin din cale-afară de voioasă. Se întâlnise cu Irene la poştă. După aceea, începu să povestească pe un ton precipitat :

– O cunoaşte pe Sarah Anthony. Gândiţi-vă, numai !

Pe Sarah Anthony !

Își roti ochii prin încăpere, așteptând să vadă impresia pe are o făcuse, dar nimănui nu i se păru extraordinară știrea aceasta.

– Au făcu școala împreună. M-a invitat la o petrecere pe care o dă în cinstea ei. Sarah s-a căsătorit cu un director, Leon. O, nu contează. Are un nume străin cam ciudat. Dar, gândiți-vă! Sarah Anthony în carne și oase.

– Vonnie, ne-ai înnebunit cu atâtea detalii. Spune-ne, mai degrabă, cine e Sarah Anthony ?

– Cum adică, cine e Sarah Anthony ? întrebă ea pe un ton de parcă Nan ar fi profanat un nume sacru. E actriță de cinema. Una extraordinară. A jucat într-o mulțime de filme celebre.

– Nu mai spune ! zise Nan, ca să-i mai taie din avânt.

– E blondă, cam cum e Peta, numai că e foarte aranjată și seducătoare. Se uita prin păr la ceilalți, deoarece îi venea mereu în față.

– Se pare că aș avea multe de învățat de la ea, zise Peta, râzând.

– Păi, știi, a fost la Hollywood, spuse Vonnie cu importanță în glas, așezându-se în sfârșit la masă.

Vântul începu să bată, așa încât nu prea mai era vreme bună pentru a servi ceaiul afară. Nan se ridicase deja în cele două cârje.

– Când are loc petrecerea ? Cum ajungi acolo? Și cum te întorci? o întrebă Peta, dându-și seama că Nan nu era deloc încântată de o asemenea perspectivă.

– Mâine seară. Irene ne-a invitat pe toți. Asta înseamnă că s-a referit și la tine și la John. M-am gândit că va merge cineva până la urmă și mă va lua și pe mine.

Nan se încruntă. O servi pe Vonnie cu o ceașcă de ceai și zise :

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș duce, Vonnie.

Replica aceasta atrase protestele cele mai vehemente din partea surorii ei mai mici.

Peta fu surprinsă când John se ridică și spuse :

– De ce să nu se ducă ?

Poate că directorul acela cu nume străin ciudat va vedea în ea calitățile necesare unui star de cinema.

– John, ești un dulce. Știi, s-ar putea să fi rostit un mare adevăr.

Se opri pentru a-și săruta fratele. Era evident că își punea mari speranțe în această petrecere.

– Singura problemă e că eu mă duc mâine la Falmouth și nu cred c-am să mă întorc în timp util pentru a avea mașina la dispoziție.

Spunând acestea, se îndepărtă, lăsându-le să stabilească singure cum vor proceda.

– Dacă mă duc pe jos, tot am să ajung, declară Vonnie.

Apoi o abordă pe Peta. Dacă s-ar duce cu ea, ar putea lua autobuzul până la Polfillin, iar după aceea s-ar găsi cineva să le ajute. Nan le părăsi. Se supărase deja din cauza intervenției lui John. Când Peta o ajută să se așeze pe canapeaua din sufragerie, Nan izbucni :

– E un șiretlic. Irene vrea să se facă din nou plăcută de noi și încearcă asta prin toate mijloacele. Vrea s-o atragă pe Vonnie de partea ei. Nu că Vonnie ar fi o problemă.

Era pentru prima dată când Nan își exprima sentimentele pe care le avea pentru Irene. Se miră de atitudinea acesteia, atât de diferită de cea a lui John. Acestuia nu părea să-i pese prea mult. Sau poate că relațiile dintre Glanfrewan și Combe Acres nu mai erau atât de reci.

Peta nu voia să se ducă la Glanfrewan. Nu se simțea bine în preajma nici unuia dintre frații Darwin, de când avusese discuția aceea pe față cu Simon. Deși acesta nu va fi prezent la petrecerea de miercuri seară.

Aproape că a fost nevoită să-i promită lui Vonnie că o va însoți. Drumul până la reședința familiei Darwin nu a fost greu de parcurs, însă Peta era îngrijorată în privința întoarcerii. Vonnie, în schimb, nu era deloc îngrijorată. Ajunsese să respire același aer cu vedetele de cinema. Nimic altceva nu mai conta.

Glanfrewan era o casă veche, construită din piatră. Fațada era străjuită de petunii. Straturi de flori erau plantate peste tot prin grădină, ca și la Combe Acres.

Printr-o fereastră deschisă se auzeau râsete și un vacarm de voci. Așadar, nu erau primii sosiți. Putuseră să-și dea seama de asta datorită mașinilor parcate în față.

În salon era răcoare și plăcut, iar fumul de țigări nu era atât de pregnant, deoarece ferestrele erau deschise. Irene își puse pe masă paharul și se grăbi să vină în întâmpinarea lor. Făcură mai întâi cunoștință cu tatăl gazdei. Bărbatul stătea chiar lângă ușă și avea aerul unei persoane care și-ar dori să fie în altă parte. Apoi, Irene le prezentă grupului care-i includea pe Sarah Anthony și pe soțul ei, Leon Szabo, un bărbat cu ochi triști și cu niște trăsături ale feței care-i confereau un aer distins.

Sarah Anthony se sprijinea cu un cot de un raft și vorbea încet cu o femeie roșcată. Era subțire și avea o piele maronie. La prima vedere, părea a fi secretara privată a unei persoane foarte inteligente. Sau cel puțin, așa credea Peta. Îi era greu să și-o închipuie ca fiind o mare actriță. Avea o față palidă și luminoasă. Nu prea ai fi considerat-o o mare frumusețe, dar probabil că era fotogenică. Filmată din anumite unghiuri, putea fi interesantă.

Peta îi arunca lui Vonnie câte o privire pe furiș. La un moment dat, îl auzi pe Szabo spunându-i pe un ton blând :

– Bineînțeles, draga mea. Asta își doresc majoritatea tinerelor de vârsta dumitale.

Irene se îndreptă în clipa aceea spre ea. Era foarte grațioasă. Poate că o ajuta și costumul. Mergea la braț cu un bărbat care avea o față urâtă, dar interesantă.

– Uite pe cineva care vrea să te cunoască, spuse ea, zâmbindu-i dulce. Te las pe tine să te prezinți.

I-l prezentă pe Howard Lester și-i părăsi.

Howard Lester era cameraman. Era plăcut să vorbești cu el și părea o persoană interesantă. Îi spuse o mulțime de povești despre studiourile de film, ca și despre scenele cu mulțimi care se filmau acum.

Puțin mai târziu, Peta se simți trasă de mânecă.

Vonnie o privea strălucitoare. Era transfigurată de fericire.

– Peta, domnul Szabo mi-a promis că mă va lua în unele scene de masă. O ! Sper că Nan nu va încerca să-mi pună bețe-n roate. Am să mor, dacă va încerca să mă oprească. O să pui o vorbă bună pentru mine, nu-i așa? Nan ține cont de părerea ta.

Peta îi zâmbi cu simpatie și-i spuse :

– Nu văd de ce ar încerca să te oprească. Îți place aici, nu-i așa ?

În timp ce discutau, Peta se întoarse cu fața spre ușă, ca atrasă de o forță irezistibilă. Începu să tremure ușor. John stătea în prag și avea ochii ațintiți asupra ei. Privirile li se întâlniră.

Apariția sa fu atât de surprinzătoare, încât Peta rămase o bună bucată de timp pironită locului, gândindu-se cât de puternică trebuie să fie legătura dintre ei, de vreme ce și-a întors privirile înspre ușă chiar în momentul apariției lui.

Pesemne că Irene surprinsese scena, deoarece se îndreptă spre John. Peta simți cum se înroșește.

Îl văzu pe John gesticulând, explicându-i probabil că venise s-o ia pe Vonnie și pe ea acasă.

– O, privește ! A sosit John, strigă Vonnie.

Peta se întoarse cu fața spre ea.

– O, sper că nu vrea să plecăm acasă atât de devreme, nu? Slavă cerului! Se ocupă Irene de el.

Peta își îndreptă privirile spre ușă, dar cei doi nu mai erau acolo. Irene îl luase, într-adevăr, cu ea.

Capitolul 7

Irene îl scoase pe John afară și-l conduse pe aleea care ducea spre grădină.

– Te-am așteptat toată seara, John, începu ea, sperând că vei veni.

Îl prinse cu putere de braț, nedându-și seama de felul în care îl strângea. John, în schimb, avu parcă senzația că cineva și-a împlântat ghearele în carnea lui.

– Care e lucrul atât de important pe care vrei să mi-l spui? o întrebă el.

Intrară într-o căsuță construită în stil țărănesc pentru a se adăposti de vântul care începuse să bată.

Irene își acoperi fața cu mâinile și spuse cu voce înlăcrimată :

– O, John ! Nu există decât un lucru important între noi.

– Iar începi ? izbucni el, vizibil iritat.

Ieșirile ei nu-l făceau deloc să se simtă în apele lui. Îl puneau la grea încercare. Mai ales că în ultima vreme încetase, iar el crezuse că se resemnase, că acceptase situația.

Împăcarea era din punctul lui de vedere imposibilă, iar legăturile nu puteau fi restabilite. Își dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit să iasă afară cu ea.

– John, chiar nu mă vei ierta niciodată? întrebă ea, fulgerându-l cu privirea.

– Chiar nu vei înțelege niciodată că te-am iertat de mult? Toate astea țin de domeniul trecutului.

– Cum poți fi atât de calm? Cum de ești atât de rece, de indiferent, ca și cum nici n-ar fi contat, ca și cum tu și cu mine...

Dar se opri brusc, de parcă s-ar fi simțit înfrântă.

– John, știi foarte bine că n-aș mai face niciodată o asemenea nebunie, își începu ea pledoaria. Singurul lucru pe care ai a mi-l reproșa e acea escapadă nefericită. Îți jur că – ți-am spus-o de atâtea ori – în seara aceea când m-am dus la cabană cu Kim nu s-a întâmplat nimic între noi. Tu ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. Kim n-a însemnat niciodată nimic pentru mine. A fost o nebunie de moment. N-ai dreptul să te comporți atât de aspru cu mine.

– Irene, încetează!

Ar fi vrut să-i spună că acea nebunie de moment a costat-o pe sora lui fericirea, iar femeia care se comportase într-un mod atât de josnic nu-l mai atrăgea. Dar ce rost mai avea să dezgroape morții ?

– Hai să ne întoarcem, zise el. Trebuie să ai grijă de oaspeți.

Irene se așeză în fața ușii și începu să țipe:

– O urăsc. Habar n-ai cât o urăsc. E groaznic să urăști pe cineva atât de mult.

John o privi, neînțelegând.

– Ce tot spui acolo, Irene?

– Nu poți tăgădui că ei trebuie să-i mulțumesc pentru această stare de fapt. O, am văzut felul în care o privești. Și felul cum te privește și ea. Spune-mi că nu-i adevărat, dacă poți. Ești îndrăgostit de Peta Smith, sau cum o fi chemând-o. Vezi, nu poți nega.

John îi privi fața contorsionată. O tăcere apăsătoare se așternu între ei. Păru a fi luat o decizie.

– Dacă asta te va convinge în cele din urmă că nu mai e nimic între noi și că nu mai poate fi..., începu el după ce stătu puțin în cumpănă : Da, o iubesc !

Irene rămase parcă țintuită locului.

De parcă nu auzise ce spusese John. Apoi, privirea îi deveni sălbatică.

– O, sper să se întâmple ceva! Ceva care să vă despartă. Ce bine ar fi fost să se înece în ziua aceea, când ai salvat-o.

I se puse un nod în gât. În clipa următoare, dispăru. John auzi o vreme zgomotul pașilor ei îndepărtându-se.

***

Cât timp dură drumul de întoarcere, John de-abia dacă dădu din cap de câteva ori la exclamațiile de încântare și la puhoiul de vorbe rostite de Vonnie. Cele două tinere stăteau pe bancheta din spate. Privindu-l în oglinda retrovizoare, Peta văzu un bărbat liniștit și hotărât.

Când acesta ieșise împreună cu Irene afară, Peta se simțise golită. Mai ales datorită faptului că totul se întâmpla după întâlnirea " telepatică " pe care o avuseseră mai devreme.

Stătea ca pe ghimpi. Oamenii care o atrăseseră întreaga seară, acum parcă nu mai existau.

Apoi, când John venise după ele, avea ochii injectați parcă din pricina furiei. Nu luă în seamă rugămințile lui Vonnie de a mai rămâne. Îi poruncise să vină acasă.

Peta se întrebă ce se întâmplase între el și Irene. Oare era atât de încruntat din pricina furiei sau a durerii ? Oare mândria îl făcea să reziste asaltului femeii acesteia ? Era oare zbuciumat ?

Încercă să-și amintească noaptea aceea când se rătăcise din pricina ceții, iar el o căutase înnebunit. Încercă să se convingă de faptul că în noaptea aceea pe ea o iubea.

Nu putea fi nici o îndoială în această privință. Doar îi spusese cu mult patos : "Draga mea."

Dar oare nu răstălmăcise aceste vorbe?

Poate că i-ar fi spus același lucru lui Nan sau lui Vonnie, dacă vreuna dintre ele s-ar fi aflat într-o asemenea situație. Voise să spună mai mult de-atât ?

În seara aceea, după ce ajunsese la ea în cameră și se schimbase, se trezi întrebându-se cât va mai sta Nan cu piciorul bandajat. Poate că după încă o ședință cu raze X, lucrurile se vor mai schimba. N-ar vrea s-o lase la ananghie. O aprecia foarte mult pentru felul eroic în care se comporta, mai ales datorită condițiilor vitrege în care era nevoită să țină casa și să aibă grijă de copii. Adesea, îi venea să plângă de fiecare dată când îi mulțumea. Era, așa cum nimerit se exprimase Dolly Hart, recunoscătoare într-un mod foarte patetic.

Peta simțea că nu va mai putea rezista prea mult într-o asemenea situație. Era foarte dureros să-l vadă pe John în fiecare zi, să-l întâlnească, dar să nu-l poată atinge. Parcă agoniza. Cunoscându-i firea, nu-și punea mari speranțe în faptul că acesta s-ar putea schimba.

Lui Nan nu-i plăcea ideea ca Vonnie să facă figurație într-o scenă de masă din filmul la care lucra producătorul pe care-l întâlnise la Irene. Peta era îngrijorată de opoziția acesteia, deoarece își dăduse seama că Vonnie își va duce planul la îndeplinire cu orice preț. Era foarte hotărâtă în această privință, iar lucrul acesta se vedea foarte bine pe fața ei.

– Ar face mai bine să nu încerce să mă oprească, îi spuse ea, scrâșnind din dinți, Petei. Nu mai sunt un copil.

Totuși, John fu cel care luă din nou partea lui Vonnie. Discutară despre asta în seara următoare.

– Care-i problema ? întrebă John.

– O, John, chiar nu îți dai seama? zise ea cu neliniște în priviri. O asemenea experiență i-ar fi fatală. N-ar mai reveni niciodată cu picioarele pe pământ, iar ea nu-și poate permite să-și irosească timpul în acest fel. Știi foarte bine că în toamnă ar trebui să înceapă cursurile acelea de comerț.

– Nu știu de ce, dar mi-e imposibil s-o văd pe Vonnie legată de un birou, zise el.

– Dar dorința asta de a deveni actriță e numai o toană, un capriciu. Fiecare fată de vârsta ei visează la așa ceva.

– Eu nu mi-am dorit niciodată să devin actriță, se grăbi Peta să spună.

Își mușcă imediat limba, dându-și seama că se comporta ca o partizană.

– Erai mult mai echilibrată decât Vonnie. Ca să fiu cinstită, și eu îmi doream să devin actriță.

– Păi, vezi ? zise John cu umor. E doi la unu. Oricum, nu se poate duce la Londra fără a avea mijloacele necesare, adăugă el, încruntându-se. Nu cred că povestea asta cu actoria va duce la ceva, dar de ce n-ar profita de o asemenea experiență ? Las-o să se bucure, că nu prea are multe motive să o facă.

Așa încât, Vonnie căpătă permisiunea de a merge să filmeze.

John o duse la hotel foarte de dimineață, deoarece trebuia apoi să ajungă pe câmp. În prima zi, Peta fu cea care se duse s-o ia seara de la hotel. Tot drumul, Vonnie îi relată cu încântare ce se petrecuse la filmări.

I se dăduse un costum de epocă, din secolul al șaptesprezecelea, la fel ca tuturor celorlalți figuranți. Eroina ei, Sarah Anthony, părea a-și mai fi pierdut din aură. Era o călăreață nervoasă. Se cunoștea că nu era în largul ei și că nu practica echitația. Rolul unei membre a familiei regale nu prea i se potrivea. Szabo avusese cu ea un schimb dur de replici, datorită faptului că-i lipsea prezența de spirit la filmarea unei asemenea scene.

Vonnie îi șoptise cuiva că s-ar descurca mult mai bine decât Sarah Anthony.

– Știi să călărești ? o întrebă Peta cu uimire, iar Vonnie îi aruncă o privire ucigătoare.

– De te-ar auzi tata spunând așa ceva ! M-a pus pe un ponei de când am început să merg. Nan n-a aflat niciodată asta. Credea că sunt în siguranță cu tata. Acum, nu ne mai putem permite.

N-o mai aveam decât pe Bessie, dar e cam prăpădită.

Bessie era iapa folosită în orice împrejurare, bună pentru orice fel de munci : fie călare, fie dacă o puneai în fața unei căruțe.

– Îmi pare rău, Vonnie, zise Peta râzând.

– Peta ! începu ea pe un ton conspirativ. Jură că n-ai să-i spui lui Nan. Spune : " Jur pe ce am mai sfânt că am să tac, de nu să mor. "

Peta se supuse cererii ei, zâmbind în continuare.

– Am s-o dublez pe Sarah Anthony la scena în care trebuie să călărească, zise ea pe un ton triumfător.

– Vrei să spui că vei călări?

Vonnie încuviință cu tărie, iar Peta deveni foarte serioasă.

– Le-am arătat de ce sunt în stare. Toată lumea mi-a spus că mă descurc foarte bine. Machiorul a fost și el de acord, spunându-mi că pot s-o dublez pe Sarah fără nici o problemă. Avem amândouă tenul măsliniu, iar machiajul va face restul.

Peta era tăcută, întrebându-de dacă n-ar fi fost mai bine să nu se fi grăbit cu promisiunea de a păstra tăcerea. Dacă Vonnie o să aibă un accident ? Și-o putea imagina în stare să facă cine știe ce cascadorie, dacă i s-ar cere așa ceva. Reacția Petei o sperie pe Vonnie.

– N-o să le spui, nu-i așa? vru să se asigure ea încă o dată.

– Din păcate, ți-am promis. Totuși, nu crezi c-ar trebui să-i spui măcar lui John? Știi, n-aș fi dorit să-mi dezvălui acest secret, deoarece e foarte împovărător.

Dar Vonnie spuse că nu vrea să riște, aducându-i la cunoștință lui John acest amănunt, iar încrederea tinerei în ea însăși o mai liniști puțin. În seara aceea, Peta pomeni, ca din întâmplare, că tocmai desoperise că Vonnie e o excelentă călăreață.

– Câștiga toate premiile la concursurile la care participa, îi mărturisi Nan. Era mândria tatălui meu. Ca și el, nu se temea câtuși de puțin de cai. Confesiunea aceasta o făcu să se simtă mai bine. Cu toate acestea, a doua zi era foarte tensionată. Dacă se va întâmpla ceva, se va simți răspunzătoare.

După cină, se nimeri să treacă prin hol când sună telefonul. Era Simon. Venise cu o zi mai devreme.

Peta îi răspunse cu răceală în glas. Nu-l mai văzuse din ziua în care se duseseră împreună pe insulă și nici nu-și mai dorea să-l revadă.

– S-a întâmplat ceva, Peta ? o întrebă el, mirat probabil de răspunsurile ei lapidare. Parcă ți s-au înecat toate corăbiile. Ce-ar fi să ieșim undeva să mai stăm de vorbă? Nu e o vreme favorabilă pentru a merge pe mare. Ce-ai zice să mergem să luăm cina undeva și să ne plimbăm puțin cu mașina?

– Mulțumesc pentru invitație, zise Peta pe un ton detașat, dar am promis că mă duc s-o iau pe Vonnie de la hotel. E plecată la filmări, pe câmp. Trebuie s-o aștept în fața hotelului.

– O, se va găsi cineva s-o ia, obiectă Simon.

Dar Peta era într-adevăr îngrijorată. Nu se va simți în largul ei până nu o va vedea pe Vonnie întreagă. Mai ales, după aventura din acea zi. N-o putea lăsa în voia sorții tocmai acum.

– Nu vine nimeni în direcția asta. Stau cu toții la hotel. Îmi pare rău, Simon. Am promis că mă duc s-o iau și mă voi ține de cuvânt.

– Îți spun eu cum facem, Peta. Am să vin să te iau la patru fix. O să ne plimbăm, iar apoi vom merge s-o luăm pe Vonnie, când vei considera de cuviință. E bine ? Grozav. Ne vedem la patru. Pa !

Peta nu-și dăduse acordul, iar când rosti : " Stai puțin ! " nu mai avea cu cine să vorbească, deoarece acesta închisese.

Puse receptorul în furcă, foarte furioasă. Dacă Simon credea că o poate obliga să se vadă cu el împotriva dorinței ei, se înșela amarnic.

Dar, după toate aparențele, soarta juca în favoarea lui Simon în acea zi. Când se duse la garaj pentru a verifica dacă mașina are suficient ulei și benzină, descoperi o defecțiune. Însă nu putea face nimic, deoarece magazia cu scule era încuiată, iar cheia era la John. Trebuia să accepte oferta lui Simon.

După ce se schimbă, îl căută pe John preț de zece minute. Între timp, își făcu apariția Simon.

Irene era așezată pe bancheta din spate a mașinii.

– O, da, zise Simon, văzând unde-și îndreptase privirea. Irene vrea s-o vadă pe prietena ei, Sarah Anthony. Știi, s-a lovit la poartă. O să stai lângă mine, deoarece ea vrea să doarmă puțin. Se adaptează foarte ușor situației.

Irene ridică ușor mâna în semn de salut când Peta intră în mașină.

– Nu mă lua în seamă. Sunt ca o legumă.

Simon o întrebă unde ar vrea să-și petreacă timpul până când vor trebui s-o ia pe Vonnie. Peta nu avea vreo preferință anume. Totuși, remarcase mai demult niște ruine care i se păruseră foarte interesante prin felul în care arătau.

– O, dacă am avea mai mult timp la dispoziție, mi-ar plăcea să vizitez castelul acela vechi, zise ea dintr-o dată.

– Castel? Ei aș! Câteva stânci și niște trepte, multe dintre ele sparte. Nu merită osteneala, adăugă el.

– Dar îmi plac foarte mult ruinele. Contează mai puțin ce a rămas din castel, cât mai degrabă ce-ți poți imagina că s-a întâmplat aici. Ce fel de oameni au trăit aici. Nu-i nevoie să vii, dacă nu-ți place. O să mă duc singură.

Simon opri mașina pe marginea drumului. Priveliștea merita să zăbovești asupra locului. Simon găsi un ziar pe care-l desfășură deasupra volanului.

Cele două tinere se îndreptară spre ruine, cu vântul bătându-le în față. Peta își dădu seama că nu fusese prea inspirată în alegerea sandalelor, deoarece acestea erau cu toc. Pe de altă parte, nu anticipase că se va duce altundeva decât la hotelul de unde trebuia s-o ia pe Vonnie.

În timpul drumului, tăcură amândouă. Atât Peta, cât și Irene simțeau că nu aveau nimic în comun, nimic să-și spună. Peta se miră de solicitudinea de care dăduse Irene dovadă venind cu ea.

– Poți vedea un golf foarte frumos de acolo, zise ea arătându-i niște trepte care duceau spre un promontoriu stâncos. Vrei să mergi ?

Peta privea într-acolo, visătoare. Asemenea locuri îi stimulau imaginația. Ca prin minune, castelele căpătau forma lor inițială, fiind din nou întregi. Cavaleri urmați de supușii lor stăteau să apară.

– Da, cum să nu ?

Irene fu cea care o luă înainte. Treptele care nu mai erau întregi îi puneau din nou probleme din pricina sandalelor. Când ajunseră în vârf, dădură peste o boltă arcuită. Își putură da seama că acolo fusese cândva o ușă datorită tocurilor din fier care mai rămăseseră.

– Poți să vezi golful din vârful ăla, zise Irene, arătând cu mâna spre un punct situat mult mai sus.

Peta o luă negreșit într-acolo pe panta din stâncă și acoperită cu iarbă. Începu să se cațere. Fu nevoită să se prindă cu mâinile de stânci pentru a ajunge la locul indicat.

Trecu de primul nivel al stâncii, având ochii ațintiți asupra următoarei pante.

– Bate vântul îngrozitor pe aici, nu-i așa ? răcni ea ca să fie auzită de Irene. Nimeni nu-i răspunse însă, iar ea reveni la poziția ghemuită care-i permisese să se cațere până acolo. Ar fi practic imposibil să stai în poziție verticală acolo, se gândi ea.

– Irene ! strigă ea din nou.

Vântul vuia, dar nici urmă de Irene.

Dar ceea ce văzu o făcu să-i înghețe sângele în vine!

Nu exista nimic între ea și stâncile de mai jos, în afara unui hău de vreo sută de metri unde se putea prăbuși în orice moment.

Pur și simplu, nu-i venea să creadă. Era ca paralizată. I se făcea rău dacă privea în jos. În dorința de a ajunge sus, nu privise niciodată în jos și nu-și dăduse seama ce lăsase în urma ei. Abia în clipa aceea, realitatea se înfățișa în toată cruzimea ei.

Era năucită. Se agăța cu toată puterea de iarba de pe stânci, neîndrăznind să mai deschidă ochii, temătoare că o să cadă în prăpastie.

Dar cel mai greu de suportat i se părea ideea că Irene știa de pericolul care o păștea și că făcuse totul cu bună știință. Cunoștea foarte

bine locul și știa unde duc aceste trepte. O lăsase singură, dându-i în același timp impresia că e pe urmele ei.

La început, respinse acest gând ca fiind îngrozitor, insuportabil. Era o diferență imensă între răutățile pe care le făcuse până acum și gestul acesta. Era crimă cu premeditare ! Dar tot i se părea cu neputință. Dar atunci, de ce n-o urmase ? Parcă trăia un coșmar.

O spaimă cumplită o prinse în ghearele ei. Își dădu seama că trebuie să încerce, într-un fel sau altul, să se întoarcă. Să mai stea într-o asemenea poziție pe un asemenea vânt însemna sinucidere curată.

În clipa când, prin vuietul vântului, își auzi numele, nu-i veni să-și creadă urechilor.

– Peta, Peta, ești teafără? Întoarse capul și-l văzu pe Simon.

– Nu-ți fie teamă! Lasă-te pe spate ușor. O să te prind eu.

Îl văzu cum se prinde de o stâncă și încearcă s-o prindă cu mâinile. Peta închise ochii și făcu așa cum o sfătuise el până ce acesta o prinse de mijloc.

– Nu privi în jos ! Concentrează-te asupra acestui colț la care trebuie să ajungi. Ești teafără, iar eu sunt în spatele tău. Tot ce te rog e să nu privești în jos.

Ea se supuse fără să crâcnească, în pofida faptului că dinții îi clănțăneau în gură și la gândul că orice mișcare greșită o putea costa viața.

Ajunseră în cele din urmă la bolta arcuită. Abia atunci, Peta simți pământul sub picioare. Simon o ținea cu putere de braț, ca să fie sigur că nu leșină. Ea închise ochii, încercând să-și revină. Nu băgă de seamă că Simon era la fel de livid ca și ea, iar ochii lui strălucitori erau întunecați. Era prea șocat de întâmplare. O lăsă puțin să se odihnească, păstrând tăcerea. În cele din urmă, spuse:

– Ești gata de plecare?

– Da, da ! Hai să ne întoarcem !

O ajută să coboare treptele știrbe, iar când ajunseră pe câmp o întrebă cu furie:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Peta, de ce nu pleci?

Fața lui trăda îngrijorarea.

Irene stătea lângă mașină, privindu-i cum se apropie. Fața ei nu trăda nimic. Poate că undeva înlăuntrul ei se petrecea ceva, dar nu arăta nici îngrijorare, nici teamă.

– Ce s-a întâmplat? Credeam că ai să vii după mine pe scări, Peta.

Nici unul dintre ei nu-i răspunse. Simon o ajută cu mare atenție pe Peta să se așeze pe bancheta din față.

– Urcă-te! îi spuse el scurt surorii sale. O duc direct acasă, iar după Vonnie am să vin mai târziu.

Acestea fură singurele cuvinte rostite pe tot parcursul drumului până la Combe Acres.

Peta stătea lângă Simon, foarte liniștită, cu ochii ațintiți asupra mâinilor împreunate. Avea în continuare nervii întinși la maximum.

Ceea ce-i spusese Simon când ajunseră la poalele muntelui, pe câmpie, nu făcea decât s-o întărească în convingerea că și el credea că Irene voise s-o vadă moartă. O îndemnase să urce în mod voit, deliberat, sperând că vântul o va smulge și o va arunca în hău. Simon era de aceeași părere în clipa când o întrebase cu vocea sugrumată : " Pentru numele lui Dumnezeu, Peta, de ce nu pleci ? "

Îi reveni în minte și discuția pe care o avuseseră când se plimbaseră pe mare. Simon îi spusese că Irene obține întotdeauna ce-și dorește. Peta îl provocase, replicându-i "Atunci, de ce-ți faci griji ? " Răspunsul lui fusese : " Din pricina necazurilor pe care le provoacă, înainte a obține ce-și dorește. "

Era ferm convinsă că nici lui nu-i trecuse prin cap că ar fi în stare de așa ceva. Îl privi cu coada ochiului. Era complet schimbat. Nu mai puteai percepe nimic din tânărul voios, luminos de mai devreme.

Trăsăturile feței lui care-l făceau atât de plăcut, de fermecător, deveniseră rigide.

Pe măsură ce se apropiau de Combe Acres, o figură se zărea în depărtare.

– Uite-l pe John. Opresc să-l iau, zise Simon. Nan nu e în stare să aibă grijă de tine și nu cred că mai e altcineva acasă.

Peta ar fi vrut să protesteze, să-i spună că se simte destul de bine. De fapt, singurul lucru pe care și-l dorea era să ajungă la ea în cameră și să se trântească în pat. Să stea acolo cât îi poftește inima, fără a fi deranjată de nimeni. Dar Simon, după ce claxonă pentru a-i atrage atenția lui John, se dădu jos din mașină pentru a fi văzut. Peta privi în oglinda retrovizoare. Irene era tot rigidă, iar expresia feței ei nu trăda nimic. Părea o somnambulă.

John se apropie. Iar când Simon îi spuse că Peta e în mașină, având nevoie de îngrijire, John aproape că sări în mașină.

– A trecut prin momente nu tocmai plăcute, sus, la ruinele acelea vechi. Nu mi s-a părut normal s-o las la poartă, fără a fi sigur că există cineva în casă care să aibă grijă de ea.

Tonul serios cu care spuse toate astea îl convinse pe John că nu era o bagatelă. Cât dură drumul, nu se mișcă.

Când ajunseră la poartă, coborî imediat din mașină și o deschise. O ajută pe Peta să coboare și o prinse de mijloc pentru a o susține. Aceasta nu mai avea culoare în obraji, fața îi era lividă, iar spaima pe care o trăise acolo sus nu-i dispăruse din priviri.

– Ce s-a întâmplat mai exact ? îl întrebă John pe Simon.

Simon îi povesti cum se petrecuseră lucrurile.

– Ai lăsat-o să se ducă singură acolo, chiar dacă știai care sunt riscurile ?

Dar își dădu seama că nu era momentul pentru ceartă, deoarece Peta era mai mult moartă decât vie. O simțea clătinându-se.

Irene părea acum încordată văzându-l pe John. Mai ales că acesta o ținea pe Peta în brațe.

– Ai înnebunit ? o întrebă Simon pe sora lui.

Când ajunseră înăuntru, John o ajută să se așeze pe canapea și o sili să bea un pahar cu tărie.

– Acum, spune-mi te rog, cum s-au petrecut lucrurile ?

Capitolul 8

John îi puse o mulțime de întrebări, deoarece voia să cunoască fiecare detaliu al acelei întâmplări care putea s-o coste viața. Chiar n-o prevenise nimeni cu privire la riscurile pe care le implica un asemenea drum ?

Peta nu încercă în nici unul din răspunsurile pe care i le dăduse s-o învinovățească pe Irene în vreun fel. Îi povesti cu exactitate cum se petrecuseră lucrurile. Crezuse că Irene o urmează și că e în spatele ei. La un moment dat, se găsise într-o poziție periculoasă. Era convinsă că John o bănuia pe Irene de tot ce era mai rău. Ochii îi ieșiseră parcă din orbite, iar fața îi era încordată.

– Îmi pare rău că a trebuit să retrăiești toate astea, povestindu-mi-le, zise el când își dădu seama cât de marcată era de cele întâmplate. Cred că a fost o experiență cumplită. Biata de tine!

Privirile li se întâlniră. Ochii lui John erau plini de tandrețe. Îi prinse mâinile între ale sale, fără a rosti vreo vorbă. Atingerea aceea îi fu suficientă Petei pentru a-și da seama de bucuria pe care acesta o resimțea că ea e în siguranță.

Înainte de a mai apuca să spună ceva, în încăpere apăru Nan. Îi povestiră și ei totul.

Nu la mult timp după ce se retrase în camera ei pentru a se odihni, Vonnie dădu năvală înăuntru.

Simon o adusese de la hotel și-i povestise cele petrecute.

– Sunt absolut convinsă că John și Nan cred că Irene a sperat că vei cădea în prăpastie, dar mi se pare ridicol, spuse ea dintr-o răsuflare. Nu prea văd de ce Irene ar fi făcut așa ceva. Numai pentru că Simon te place și îți face curte ? Știm cu toții că vrea să fie întotdeauna în centrul atenției, dar la urma urmei nu e decât fratele ei.

După câte se părea, Vonnie nu înțelesese despre ce e vorba. Faptul că Iene i-o prezentase lui Leon Szabo, precum și rezultatele pe care le obținuse în urma acestei întâlniri, îi alteraseră judecata asupra comportamentului acesteia.

Peta se bucură nespus când Vonnie plecă în sfârșit din camera ei. Îi era în continuare rău. Chiar și când închise ochii, tot avea impresia că patul se învârte cu ea.

I se părea îngrozitor că putea fi atât de urâtă de cineva. Gândul acesta îi dădea fiori pe șira spinării. Nu mai auzise până atunci de o pasiune atât de violentă. Nu voia să-i mai vadă în viața ei pe frații Darwin. Credea că acum Simon nu va mai avea curajul s-o invite în oraș.

Dar, oricât de devastatoare va fi fost reacția Irenei, Peta era acum pe deplin încredințată că, dacă ajunsese să comită un asemenea act disperat, aceasta se datora faptului că eșuase lamentabil în toate încercările ei de a-l atrage din nou pe John în mreje. Și-ar fi dorit foarte mult să știe ce se întâmplase în seara aceea, când fuseseră cu toții invitații ei, iar Irene avusese o discuție cu John.

La întoarcere, cât timp durase drumul, John fusese posomorât. Iar asta spunea totul.

Se pare că se dusese imediat vestea despre cele întâmplate de vreme ce, în după-amiaza zilei următoare, când se întâlni cu Dolly Hart în Polfillin, aceasta îi spuse, făcându-i complice cu ochiul :

– Ce e cu povestea asta care circulă pe aici ? A încercat Irene Darwin să te arunce peste promontoriu ?

– Cred că mai degrabă totul s-a întâmplat din cauza curiozității mele. Pe ea trebuie să dau vina.

– Curiozitatea te poate costa viața, spuse ea. Să-ți fie învățare de minte!

Așadar, și ea o bănuia pe Irene!

În drum spre Combe Acres, îl zări pe John care efectua diverse munci pe câmp. Acesta se apropie de ea imediat. Inima începu să-i bată cu putere. Oare ce era atât de urgent ?

John merse câțiva pași alături de ea, iar Peta, care stătea ca pe ace, avea senzația că nu mai începe odată să-i spună ce are de spus.

– Peta, spuse el într-un târziu, nu vreau să mă înțelegi greșit. N-o să-ți fim niciodată suficient de recunoscători pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Te-ai comportat admirabil. Ai făcut o mulțime de treburi casnice, multe dintre ele peste puterile tale. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine în toată această perioadă.

Peta nu înțelegea unde voia să ajungă. Nu-i stătea în fire să vorbească așa.

– Dar, în același timp, vreau să pleci chiar acum, veni replica lui ca o ghiulea.

Peta pierdu controlul ghidonului bicicletei și se dezechilibră. Reuși cu mare greutate să nu cadă. Îi venea să țipe. Iată că erau deja două persoane care doreau ca ea să plece. O bună bucată de timp, nu găsi nimic de spus.

– Ai un comportament cam contradictoriu, nu crezi ? zise ea în cele din urmă.

– Ba deloc. Cred că nu te îndoiești de faptul că te prețuim foarte mult, spuse el, luând-o de braț, ca și cum ar fi vrut să n-o rănească.

Întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pună era : " Atunci, de ce ? " dar i se păru o imensă pierdere de vreme. Se înțelegea de la sine de ce.

– În curând, Nan va putea merge din nou fără nici o problemă. De îndată ce i se va scoate piciorul din ghips, am să plec, zise Peta.

– Justificarea asta nu ține !

Vreau să pleci imediat. Există lucruri mult mai importante decât a avea grijă de treburile unei case.

Peta privi în depărtare. Îi mergea la suflet faptul că era atât de îngrijorat în privința ei, dar în același timp se gândi că probabil Irene exact pe asta miza. Pe teama care va pune stăpânire pe ea. Descoperirea aceasta o făcu să zâmbească. N-avea de gând să arate că-i e frică și să plece, iar în acest fel să-i facă jocul.

– Mai stau puțin, John, spuse ea în cele din urmă, privindu-l fără teamă, drept în ochi.

– Dar... obiectă el, însă vorbele i se stinseră pe buze.

Schiță un gest și-și plimbă mâna prin părul roșcat.

– Peta, ți-am spus că vreau să pleci. Ar fi prea mult să mai treci prin ce-ai trecut. N-ai cum să te păzești de genul acesta de lucruri, adăugă el pe un ton patetic.

– Nu ți se pare că iei prea multe lucruri ca înțelese de la sine, că ai devenit cam fatalist ? Poate că lucrurile se mai schimbă. Dar, chiar dacă ar mai încerca, nu ți s-ar părea de-a dreptul prostesc să repete gestul, dat fiind faptul că umblă deja o mulțime de vorbe pe seama ei referitor la asta?

– Habar n-ai ce spui, murmură el.

John se gândea la comportamentul Irenei din seara în care dăduse petrecerea.

Ochii parcă îi ieșiseră din orbite. Fusese năucit s-o vadă așa. Chiar dacă o cunoștea ca pe o fire pasională, n-ar fi crezut totuși că poate merge atât de departe.

– Aș vrea să pleci, Peta, reluă el. De dragul meu!

O privi îngrijorat, însă Peta rămase fermă pe poziții. N-avea de gând să se lase înfricoșată. Iar dincolo de asta, dorea să-și ducă la bun sfârșit misiunea pentru care venise, chiar dacă nu prea mai existau practic șanse ca lucrul acesta să se întâmple. Se lega totuși de speranța că se va întâmpla ceva care-l va face să-și schimbe părerea în privința banilor mătușii sale.

– Îmi pare rău, John. Deocamdată, n-am de gând să plec.

Tensiunea ajunsese la punctul ei maxim.

John putea izbucni în orice moment, însă în mod neașteptat se întoarse și o luă pe câmp, înapoindu-se la treburile lui.

Peta își continuă drumul spre casă. John reușise să-i transmită și ei frica. Începu să se gândească la lucruri care până atunci nu-i trecuseră prin cap. Nu era deloc liniștitor să știi că există cineva prin apropiere care te urăște suficient de mult pentru a deveni o amenințare cum nu se poate mai serioasă.

Pentru o săptămână sau două, Vonnie fu singura legătură între Combe Acres și Glanfrewan. Simon n-a mai sunat, iar Irene intrase parcă în pământ. O adusese de câteva ori pe Vonnie cu mașina, însă de fiecare dată se oprise la poartă, neîncercând să intre înăuntru.

Peta nu o revăzu decât o dată. Asta se întâmplă într-una din serile în care se dusese s-o ia pe Vonnie.

Irene era pe verandă, cu prietena ei Sarah Anthony și alte câteva persoane. Privirile li se întâlniră ca din întâmplare, iar Peta avu o senzație ciudată. Nu știa de ce, dar acest simplu schimb de priviri o tulburase. Nu același lucru se întâmplase însă și cu Irene. Aceasta părea că nici măcar n-o zărise.

În tot acest timp, nici cei de la Combe Acres nu se mai comportau la fel. Nan și John se opreau brusc din discuție când ea intra pe ușă, iar seara târziu aveau discuții aprinse în biroul lui John. În fiecare seară, când se ducea și se întorcea de la baie, putea auzi un zumzet de voci, fără a putea însă discerne ceva inteligibil.

Dar nu numai ea era problema. Mai apăruse ceva, deoarece Nan avea mai mereu fața trasă și boțită din cauza plânsului. Își revărsa nervii asupra copiilor pe care-i repezea din te miri ce. De obicei, dădea dovadă de o răbdare îngerească în relația cu ei.

Nu peste mult timp, lui Nan i se scoase piciorul din ghips. Deși se bucură pentru ea, Peta avu o strângere de inimă la gândul că și ultima ei scuză de a mai rămâne la Combe Acres nu mai avea temei.

Vorbi despre asta într-o după-amiază, când Nan merse pentru prima dată de la accident la scăldat.

Peta stătea întinsă la soare, iar copiii se jucau în jurul ei.

– Nan, rupse Peta tăcerea, presupun că peste foarte puțin timp nu vei mai avea nevoie de mine.

Nan tăcu foarte mult timp, iar Peta crezu că nici măcar n-o auzise.

– Mai rămâi puțin, Peta, zise ea în cele din urmă, cu îngrijorare în glas. Rămâi până... până... rezolvăm lucrurile.

– Ce vrei să spui, Nan ?

– John scoate Combe Acres la vânzare.

Peta simți cum i se pune un nod în gât. O privi pe Nan cu un aer nenorocit.

– Chiar s-a ajuns aici?

– E tot ce ne-a mai rămas de făcut.

– O, dar e inacceptabil. Cum de poate face una ca asta ? Am să mai încerc încă o dată să-l conving să accepte moștenirea, chiar dacă nu prea cred că o să am sorți de izbândă. Ce plănuiește?

– Să plece în Canada. I-a scris prietenului său, Brian Kendall. Însă, după câte se pare, și-a ratat ocazia. Brian a trebuit să-și ia un alt partener când John a decis să rămână aici. Le merge foarte bine, din câte am aflat. Lui John nu-i mai rămâne acum decât să accepte un loc de muncă oarecare. Brian are o mulțime de prieteni și cunoaște pe cineva care l-ar putea ajuta. Dar va trebui să lucreze undeva la capătul pământului și nu știu cum va suporta izolarea.

Peta era indignată. Cu ce drept făcea John așa ceva, mai ales că nu era necesar ? Mândria aceea stupidă părea a căpăta proporții uriașe. Nu-i prea venea s-o întrebe ce se va alege de ceilalți membri ai familiei, dar trebuia să știe.

– Iar voi ce-o să faceți ? zise ea în cele din urmă.

Nan, care se uita în continuare la copii și nu la ea, îi vorbi despre planurile pe care și le făcuse.

Vonnie se va specializa în domeniul comerțului și va ajunge să se întrețină singură. John calculase că vor fi bani suficienți pentru asta, după plata tuturor datoriilor. Asta o făcu pe Peta să se gândească la

Simon. Oare avea vreun rol în această decizie ? Nu prea credea, dar datoria pe care John o avea la el îl determinase să ia hotărârea de a vinde conacul.

Nan se gândise să se angajeze undeva. În privința copiilor, era nehotărâtă și îngrijorată. Dacă va trebui să-i înscrie la altă școală mai puțin performantă decât aceasta, nu le va face deloc bine.

Peta se gândi la cât de tensionate trebuie să fi fost discuțiile dintre cei doi frați în serile târzii.

Copiii păreau a fi obosit și li se făcuse foame. Peta o ajută pe Nan să se ridice. Porniră cu toții spre casă.

Mult timp, nu-și spuseră nimic, dar în cele din urmă Peta rupse tăcerea și zise:

– Nan, trebuie să mă lași să fac ceva în această privință. Știi foarte bine că mătușa Jane a dorit să-i lase banii lui John, tocmai pentru că el urma să aibă grijă de ceilalți membri ai familiei. Ești perfect îndreptățită la acești bani, mai ales acum. Trebuie să-i accepți de dragul copiilor.

Nan nu răspunse. Peta își dădu seama că își reține cu mare greutate lacrimile. Sau, dacă nu vrei să-i muți la altă școală, aș putea să închiriez cabana lui Dolly Hart. Mi-a spus că vrea s-o închirieze pe perioada iernii. Dacă am înțeles bine, se duce la Londra. Copiii pot merge liniștiți la școală, iar tu îți poți vedea de treburi.

Nan tăcea în continuare, iar Peta se uită la ea și o văzu plângând. O luă de braț, într-un gest prin care voia să-și arate înțelegerea și compasiunea. Când ajunseră la poartă, Nan spuse :

– Îmi pare rău că nu m-am putut abține, dar tu ești atât de drăguță. O, Peta ! exclamă ea. De ce nu se poate schimba situația ? Ești atât de drăguță și am putea fi cu toții fericiți dacă...

– Dacă John n-ar fi încăpățânat ca un catâr, izbucni Peta, după care se opri.

– Cred că ți-ai dat seama că e îndrăgostit de tine, nu ?

– La un moment dat, am crezut și eu asta, zise ea cu răceală în glas, dar se pare că mândria e mai importantă decât iubirea, pentru el.

Începu să meargă din nou. Izbucnirea lui Nan o făcu să fie furioasă pe John, deoarece acesta părea a strica fericirea tuturor. Pe de altă parte, era conștientă că el suferea cel mai mult. O durea sufletul să afle că va pleca în țară străină, la capătul pământului, și că va lucra pentru altcineva.

John nu-i vorbise despre planurile lui, deși nu de puține ori îi dăduse de înțeles că pune ceva la cale. Se gândise probabil că ea va încerca din nou să-l convingă să accepte banii mătușii sale.

În ziua următoare, fu surprinsă când îl văzu pe Simon la poartă, discutând cu John. Uimirea îi crescu în clipa când cei doi își strânseră mâna la plecare.

Într-una din după-amieze se întâlni cu Simon la poșta din Polfillin și nu încercă să-l evite.

– Ce noroc, Peta, să ne întâlnim. Nu credeam că se va mai întâmpla asta.

Peta își dădu seama că era surprins că mai vrea să stea de vorbă cu el. Se plimbară puțin în timp ce discutau. Simon îi propuse s-o ducă acasă cu mașina, însă ea refuză. Folosi momentul pentru a aduce vorba despre subiectul care o frământa. Pomeni de faptul că-l văzuse discutând la poartă cu John într-una din zilele trecute.

– Mai stau câteva zile pe aici. În curând, se va strica vremea. Știi, îmi pare foarte rău că Tregenna a fost nevoit să-și scoată casa la vânzare.

– Despre mine, ce să mai spun ? Mi se pare cumplit. De fapt, e tragic.

– Sper că nu crezi că am vreun amestec în povestea asta, continuă el. După discuția pe care am avut-o pe mare, am decis să las totul baltă. Probabil că te așteptai să joc tare și să-l strâng cu ușa. Să știi că n-am făcut-o.

– Îți mulțumesc pentru acest gest, zise ea.

Lui Simon îi reveni zâmbetul pe buze.

– De fapt, continuă el, recăpătându-și expresia gravă a feței, m-am oferit să-l ajut, dar el a spus că are nevoie de foarte mult capital.

Presupun că are dreptate, reluă el după câteva momente, timp în care ea tăcu. Trebuie să investească foarte mult pentru a o lua de la capăt. Mi se pare bine că vrea să-și achite toate datoriile, dar îmi pare rău că trebuie s-o facă vânzând casa.

În timp ce discutau, Peta se întrebă cărui fapt se datora schimbarea aceasta bruscă de atitudine. Oare sora lui îi provoca repulsie ? O simpatiza mai mult după întâmplarea aceea dramatică prin care trecuse și care putea s-o coste viața ? Oricare va fi fost răspunsul, Simon părea tulburat de plecarea familiei Tregenna de la Combe Acres.

Nici unul dintre ei nu pomeni nimic despre ultima lor întâlnire, nici nu rostiră numele Irenei.

Așa cum se întâmplă de obicei în asemenea situații, după ce nu te-ai mai întâlnit de mult cu oamenii, Peta avea dor de ducă. Îi făcu o vizită lui Dolly Hart pentru a discuta despre posibilitatea de a închiria cabana pe perioada iernii, iar la întoarcere o prinse ploaia. Chiar în clipa aceea, se auzi apropiindu-se o mașină, iar ea trebui să se dea la o parte. Recunoscu imediat mașina și cine se afla la volan : era Irene. Aceasta opri mașina, deschise geamul și o întrebă :

– Vrei să urci ?

– Nu mulțumesc, zise Peta cu hotărâre. E doar o răpăială, adăugă ea înălțându-și ochii spre cer. Nu mai ține mult, iar eu vreau să fac mișcare.

Irene îi zâmbi în felul acela pisicos și enigmatic, de parcă ar fi fost o femeie din alt secol. Își dădu seama că e convinsă că-i e teamă să meargă cu ea. Nu se gândise la asta, dar era preferabil să se ude până la piele decât să fie nevoită să împartă același spațiu cu Irene.

Aceasta nu părea a se grăbi și spuse :

– Presupun că încerci să te bucuri cât mai poți. Probabil o să te întorci la Londra după plecarea familiei Tregenna de aici.

– Nu neapărat. Planurile mele sunt puțin diferite.

Avu satisfacția de a o vedea pe Irene cum o privește consternată. Deși nu se gândise la așa ceva, își dădu seama că Irene avea impresia că din planurile ei face parte și Simon.

Zâmbetul îi reveni pe buze și o auzi spunând cu o sclipire în priviri:

– Știi ce e ciudat? Că toate astea țin de un singur detaliu, un amănunt aparent nesemnificativ.

După ce spuse acestea, se opri, în așteptare.

– Îmi pare rău, zise Peta, dar mi-e foarte greu să pricep subtilitățile care se ascund în spatele unei replici.

– Atunci, dă-mi voie să ți-o spun fără înconjur : dacă aș vrea, aș putea să opresc tot ce se întâmplă la Combe Acres.

– Ai putea ? întrebă Peta, nevenindu-i să creadă.

– Da, aș putea, repetă Irene privind-o cu aroganță. I-aș putea spune ceva lui John care l-ar determina să accepte banii aceia.

Vorbea cu răceală și detașare, ceea ce o făcea mult mai convingătoare decât dacă ar fi vorbit cu vehemență.

– Știi, nu l-a scos din testament din cauza morții mătușii Gladys, ci din cu totul alt motiv, zise ea cu satisfacție. Dacă ar ști ce știu eu, John s-ar considera îndreptățit să primească moștenirea mătușii.

Tonul rece, precis și monoton cu care vorbi dădea greutate spuselor sale. Peta încerca să-și controleze tulburarea. Își dădu seama unde vrea s-o aducă Irene. Nici mai mult, nici mai puțin decât s-o implore să-i spună care e acel secret. Dar oare despre ce era vorba ? Părea absurd ca Irene să aibă o informație exclusivă. Cu toate acestea, ceva îi spunea că nu minte. Se uită din nou în ochii ei. Parcă îi dispăruse culoarea din ei. Parcă avea o privire de șarpe, fixă și rece.

– Dacă e adevărat ceea ce spui, zise Peta în cele din urmă, sunt convinsă că nu poți suporta să vezi distrusă o familie.

Deși era conștientă că asta era tot ce aștepta Irene din partea ei, nu se putu abține să nu-i dea replica. Aceasta zâmbi cu satisfacție.

– Habar n-ai ce puternic te simți când știi că poți schimba viața cuiva, sau chiar mai multe vieți rostind un singur cuvânt. Te ajută să suporți multe alte lucruri.

Peta se apropie de mașină și-și puse o mână pe fereastră. Cu nervii încordați la maximum, adăugă :

– Dacă știi ceva atât de important...

– Te asigur că știu.

– Atunci, nu se poate să stai cu mâinile în sân, când vezi ce se întâmplă. Nu se poate să suporți să vezi atâta suferință în viețile celorlalți. E vorba de Nan, de Vonnie, de copii. Sunt cu toții afectați, iar împotriva lor nu ai nimic. Dacă ai o conștiință, n-ai cum să nu te gândești la o asemenea responsabilitate.

– O, e ceva ce nu ai cum să uiți !

Privirea Irenei era din nou strălucitoare și alunecoasă.

– Vreau să fiu însă bine înțeleasă. O să-ți amintești întotdeauna că tu ai fost cea care a pricinuit toate astea lui John și familiei sale, nu eu. Știi, dacă aș vrea, aș putea face în așa fel încât să fiți împreună, zise ea cu o satisfacție plină de cruzime. I-aș putea doborî întreaga opoziție.

Peta se albi la față. Era țeapănă și parcă i se pusese un nod în gât. Nu putea vorbi, în pofida faptului că o puzderie de gânduri o asaltau. Poate că asta o și salvă. Irene jubila de victoria obținută. Nici o vorbă n-ar fi putut-o înfluența în vreun fel. Porni mașina și-i aruncă o ultimă privire Petei. Vraja se rupsese.

– Nu te cred, zise ea. Joci teatru.

Irene râse și demară. Era pe deplin convinsă că Peta o crezuse.

Peta își continuă drumul fără a-și da seama că începuse din nou să plouă și că era udă până la piele. Cuvintele Irenei sunau ca niște lovituri de ciocan în urechile ei. " Tu i-ai pricinuit toate astea lui John și familiei sale, nu eu. Va trebui să trăiești cu asta. " Fie că avea dreptate, fie că nu cu privire la această problemă, un lucru era limpede : tot nenorocul lui John se putea risipi dacă o accepta pe Irene.

O durere imensă i se puse în piept.

Era ceva inacceptabil la Irene Darwin. Faptul că accepta cu atâta sânge-rece să vadă atâta nefericire în jurul ei, deși pretindea că deține soluția pentru rezolvarea situației, o făce aproape inumană.

Peta era hotărâtă să-l înfrunte pe John fără întârziere. Intenționa să-i vorbească despre ceea ce discutase cu Irene. Nu se aștepta la rezul-

tate spectaculoase, dar trebuia să epuizeze toate posibiltățile pe care le avea.

Ignorând orice lege nescrisă, se duse la el în birou după masa de seară. Părea răvășit, măcinat de gânduri. Petei i se făcu milă de el. Era exasperată din cauza neputinței pe care o resimțea.

– Da? Ce vrei, Peta? o întrebă el pe un ton neprietenos.

– Să discut cu tine câteva minute. Te rog, John.

La început, se gândi că va refuza. În cele din urmă, o pofti să se așeze pe un scaun.

– Am o mulțime de lucruri de făcut, zise el, ca pentru a o grăbi. Sunt convins că ai aflat că am scos Combe Acres la vânzare.

– Toată lumea știe asta. De fapt, despre ceva legat de asta vreau să-ți vorbesc. M-am întâlnit astăzi cu Irene Darwin.

Pentru prima dată, își ridică privirea și o privi întrebător.

– A făcut o declarație foarte ciudată. Mi-a spus că moartea mătușii Gladys nu are nici o legătură cu schimbarea testamentului domnișoarei Jane. Mi-a mai spus că ea cunoaște adevăratul motiv și că, dacă l-ai afla, ți-ai da seama că ești îndreptățit să primești banii.

– Nu mai spune? Sună ciudat, nu ?

– N-ai fi reacționat așa, dacă ai fi auzit toate astea din gura Irenei. Părea foarte convinsă de ce spune.

– Sunt absolut convins de asta. Când vrea, poate fi foarte convingătoare.

– Dar eu nu sunt genul de persoană care poate fi impresionată atât de ușor.

– Îmi pare rău, Peta, dar nu asta am vrut să insinuez. Însă n-o cunoști pe Irene la fel de bine ca mine. Îi place teatrul, dramatismul.

De asta o acuzase și Peta, numai că acum nu i se păruse că joacă teatru.

– Nu căuta cu orice preț să facă impresie. De fapt, era foarte liniștită. Angoasant de liniștită. Ceva din ce spune era adevărat. O, te rog, nu mă privi așa, zise ea exasperată. Sunt ferm convinsă că știe ceva.

John o privi neîncrezător, apoi clătină din cap.

– Imposibil ! În toată perioada aceea, Irene a fost în spital. N-a dat ochii cu mătușa Jane, n-a avut cum să știe ce se petrecea.

– Poate că a auzit ceva. Presupun că primea vizitatori. Ca Simon, de exemplu. Oricum... O, John, chiar nu-ți dai seama că n-ai nici un drept să...

– Hm ! de asta mă temeam. Nu există alternativă, draga mea. Indiferent dacă Irene spune sau nu adevărul, nu e bine ce faci, draga mea Peta. Trebuie să-mi acorzi dreptul de a-mi rezolva singur afacerile.

– Ba există alternativă, ripostă ea. Banii de care ai nevoie pentru a pune din nou pe picioare Combe Acres sunt aici, te așteaptă. O, John, de ce nu lași mândria deoparte ? Gândește-te că nu e vorba numai de tine. Mai e și Nan, și Vonnie, și copiii. De ce vrei să-i supui unor grele încercări, când totul se poate rezolva atât de simplu ? N-ai dreptul să faci asta !

– Cine îți dă dreptul să-mi spui ce-ar fi bine să fac sau să nu fac? i-o întoarse el cu asprime.

Peta, care era atât de tensionată, se pierdu cu firea când văzu cât e de furios.

– Nimeni și nimic, zise ea descurajată.

– Ascultă-mă bine ! Habar n-ai cât m-am gândit la soarta lor, așa încât te rog să nu mai aduci vorba despre asta.

Când îl văzu cât e de măcinat de gânduri, își dădu seama că poate claca oricând. Nervii îl puteau lăsa în orice clipă. Nu trebuia să mai insiste.

O tăcere apăsătoare se așternu între ei. Peta simți cum tot curajul cu care venise în biroul lui John se risipise. Mai avea puțin și-i dădeau lacrimile. Își acoperi fața cu mâinile.

– O, John! Pe tine chiar nimic nu te atinge? Miza e atât de mare.

– Știu, Peta, spuse el, privind-o tandru. Parcă întreaga lume e în joc.

Se priviră câteva minute bune. În ochii fiecăruia se putea citi patima.

– Peta, ai vrea să...

– Dacă voiai să mă întrebi dacă aș merge cu tine în Canada, răspunsul ar fi "da". Da, aș merge.

– Nu, draga mea, nu asta doream să te întreb.

Peta știa că nu e adevărat, că asta voia s-o întrebe. Se simți umilită de faptul că el negase.

– Nu-mi permit să întrețin o soție, iar altfel nu s-ar putea. Nici măcar nu sunt sigur că o să am ceva de lucru. Iar când o să obțin o slujbă, tot o să am o mulțime de responsabilități aici.

– John! Cred că-ți dai seama cum mă simt. Sunt îndrăgostită până peste cap de tine și n-am să mă pot atinge de nici unul din banii proveniți din moștenirea care-ți revine de drept. N-aș suporta așa ceva. Îți jur că n-am să mă ating de bani. Chiar nu înțelegi ce simt pentru tine ?

– N-ar trebui, Peta! Toate astea n-au nici o legătură cu tine. N-ai de ce să te învinovățești. Ar fi o prostie.

– Cum să nu mă învinovățesc ? Sunt instrumentul prin care ești pedepsit, nu ? O, John! Te rog, schimbă-ți hotărârea. Dă-mi un singur motiv solid pentru care să n-o faci.

– N-am decât un motiv. Un motiv care nu poate fi respins. Mătușa mea n-a dorit să-mi lase banii.

– Dar e vorba de o greșeală. Nu mai avea judecata limpede când a schimbat testamentul.

– Cred că am mai discutat despre asta, zise el, clătinând din cap.

Părea din nou distant și inabordabil.

Văzându-l că rămâne de neclintit, se întrebă cum de sperase că l-ar putea face să-și schimbe hotărârea. Și o stâncă putea fi mișcată mai ușor.

– Sper din tot sufletul, John, să nu vină un moment când să o să regreți această încăpățânare ieșită din comun, spuse ea, îndepărtându-se.

Se grăbi să iasă din încăpere înainte de a izbucni în plâns.

Capitolul 9

După discuția pe care o avusese cu John, Peta avea un aer foarte resemnat. Încercă să și-l scoată din minte. Îi dăduse de înțeles că nici măcar sentimentele pe care le avea pentru ea nu-l vor face să-și schimbe decizia. Nu-și putea permite să-și asume responsabilitatea de a avea grijă de o soție și nu voia să profite de moștenire prin intermediul ei. Încerca să țină departe de ea tristețea, înlocuind-o cu furie.

Dacă el punea mai presus de propriile simțăminte mândria, atunci nu pierduse mare lucru. Asta își tot repeta, dar în adâncul sufletului știa că pierduse însăși rațiunea de a exista.

Dintre toți membrii familiei, Vonnie era cea care se comporta cel mai firesc. Se supărase când Nan îi adusese la cunoștință planurile de viitor, dar pe moment evenimentele la care participa îi umpleau viața. Se terminaseră filmările cu scene de masă, dar ea continua să se ducă pe platouri. Își făcuse prieteni.

Într-o seară, intră la Peta în cameră și începu să se confeseze. Mary Page, actrița care interpreta personajul între două vârste și care-i vorbise în prima seară, la Glanfrewan, o luase sub aripa ei. Mary îi promisese că va putea locui în apartamentul ei și că va avea grijă de ea, dacă va veni la Londra.

– De ce nu, Peta ? întrebă Vonnie, cu privirea scânteietoare. Dacă sunt gata să dea bani pe niște cursuri de comerț, de ce n-ar face-o și

pentru unele de actorie ? Mary spune că-mi pot crea relații la studio, deoarece îl cunosc pe Szabo.

Vonnie își dorea ca Peta să-i pledeze cauza pe lângă Nan și John, iar Peta îi promise că o va face, chiar dacă nu era deloc sigură că școala de artă dramatică era la fel de ieftină precum cea comercială.

La fel ca și John, nici Peta nu prea putea să și-o închipuie pe Vonnie la un birou. Era gata s-o ajute să-și înceapă o carieră în acest domeniu atât de pasionant. Evident, dacă va putea. Însă în momentele acelea nu putea să le vorbească despre asta, întrucât ar fi însemnat să le creeze alte griji.

Se hotărî totuși să abordeze acest subiect în prezența lui Nan după cina de a doua zi, dar nu mai avu ocazia s-o facă deoarece interveni ceva. În mod ironic, Vonnie fu cea care își aduse contribuția la asta.

Intră ca un ciclon pe ușă și își aruncă racheta de tenis pe un scaun. Mai avea puțin și o podideau lacrimile.

– Ce credeți că s-a întâmplat? întrebă ea, dându-și ochii peste cap. Kim Barratt a dispărut. Toată lumea crede că s-a înecat.

Așteptă să vadă ce efect produce asupra celorlalți, însă nimeni nu deschise gura. Peta se uită cu teamă la Nan.

– Se pare că erau trei bărbați și că i-a prins vremea proastă undeva pe canal. Nu vi se pare înspăimântător ? După câte se pare, vântul puternic i-a aruncat de pe ruta obișnuită. O, Nan ! Am uitat, zise ea, alergând spre sora ei.

Nan avea niște ochi sticloși și începuse să transpire. Gestul lui Vonnie de a veni la ea o ajută să-și recapete cumpătul. Paloarea de ceară nu-i dispăruse de pe față.

– Continuă ! Ce voiai să spui despre Kim ? întrebă ea pe șoptite.

– Nu li s-a dat de urmă, zise Vonnie, iar ochii i se umplură de lacrimi. Cineva de la clubul de iahturi i-a telefonat lui Dolly Hart când s-a aflat de dispariție. Asta e tot ce știe și e foarte supărată.

Nan își căută cu stângăcie cârja, după care se îndreptă spre ușă. Peta se duse după ea și o prinse de braț. Nu-i venea să creadă că putea să

meargă, deoarece și ea tremura. Tare mult ar mai fi vrut s-o pălmuiască pe Vonnie pentru felul brutal în care adusese la cunoștință această veste. Dar poate că era ea însăși pradă tulburării.

– Dragă Nan, n-are de ce să-ți fie așa teamă, spuse Peta în timp ce mergeau braț la braț. Multe lucruri se pot întâmpla. Poate se va întoarce. O, știu că e cumplit de greu, dar nu dispera.

John păru puțin surprins de reacția lui Nan la aflarea veștii accidentului pe care-l suferise Kim. Spuse că îi pare rău, însă Peta întrezări pe chipul lui mai degrabă uimirea că această veste putea s-o afecteze atât de mult. Probabil nu-și dădusese seama că, dacă o femeie își dă inima unui bărbat, o face pentru totdeauna.

A doua zi dimineață, Peta o sună pe Dolly pentru a o întreba dacă a mai aflat ceva nou. Din păcate, nu mai venise nici o știre.

– Ai vrea s-o vezi pe Nan, dacă trecem pe la tine în această după-amiază ? Suferă foarte mult. Cred că v-ar face bine amândurora.

Dolly îi răspunse că s-ar bucura dacă ele ar veni pe la ea.

Până și copiii tăceau. Țineau foarte mult la unchiul Kim.

Nan se recuperase aproape complet și își reluase activitățile obișnuite prin casă. Peta nu încercă s-o oprească, deoarece era mult mai bine să fie ocupată. Părea încântată când Peta îi spuse că vor merge în vizită la Dolly Hart.

Îi părea foarte rău pentru Nan. Viața îi dăduse încă o lovitură cumplită. Într-o oarecare măsură, împărtășea surpriza lui John cu privire la reacția ei. Cu toate acestea, își dădea seama că o asemenea întâmplare ștergea amintirile neplăcute sau rănile pentru a nu lăsa să iasă la suprafață decât sentimentele profunde, adevărate. Kim era foarte îndrăgit de membrii familiei, în pofida slăbiciunilor și greșelilor sale.

Plecară destul de târziu la Dolly Hart. Aceasta, care le auzi venind, se grăbi să le iasă în întâmpinare. Era numai zâmbete și părea întinerită. Nu mai fu nevoie să le spună vestea cea mare.

Nan se sprijini cu o mână de poartă. Peta se uită la ea și văzu că avea ochii ațintiți nu asupra lui Dolly, ci undeva în spatele ei.

Kim, în carne și oase, pășea pe verandă.

– E ceva putred aici, zise el. N-au voie să-i alerteze pe ceilalți, dacă nu au informații solide, verificate. Vino ! i se adresă el lui Nan. N-ai voie să stai acolo, mai ales în situația ta, adăugă el, luând-o de braț.

Hainele lui erau pline de noroi. Părea un naufragiat, însă Peta îl găsea mai fermecător decât atunci când îl întâlnise prima dată, la petrecere.

– Nu te-am sunat să-ți spun, deoarece m-am gândit că nu i-ar strica să-l revadă, îi șopti Dolly Petei, cu un aer conspirativ.

Când ajunseră în sufragerie, Dolly se duse să prepare ceai, iar Kim începu să le povestească peripețiile prin care trecuse. Emoția plutea în aer. Oricum, era prima întâlnire a lui Kim cu Nan de la despărțirea lor, survenită la începutul verii.

Nan nu mai era atât de lividă ca la început, obrajii începuseră să i se îmbujoreze.

– Ești o persoană foarte surprinzătoare, Kim, zise ea în cele din urmă, în timp ce el îi aprindea țigara pe care i-o oferise. Reușea să-și stăpânească foarte bine tulburarea.

Kim se grăbi să clarifice lucrurile în privința distrugerii bărcii sale.

– Se pare că ați fost foarte norocoși, spuse Peta pentru a umple tăcerea care se așternu după relatarea pe care le-o făcuse.

– Da, așa e, încuviință el pe un ton grav. Unul dintre băieți și-a scrântit mâna. În rest, suntem cu toții teferi.

– Are dracu' întotdeauna grijă de unul de-ai lui, zise Dolly în timp ce intra cu tava în mână.

Peta și Dolly fură nevoite să întrețină discuția, deoarece Nan nu prea-și găsea locul, iar Kim își pierduse din naturalețe, văzând-o cât e de rigidă.

În cele din urmă, spuse:

– Trebuie să plec.

Nan îi evită privirea, când el se uită în direcția ei.

– Dar de-abia ai sosit, obiectă Dolly.

Stai măcar să bei un pahar de tărie sau orice altceva. Trebuie să sărbătorim cumva revenirea ta.

Spunând acestea, luă tava și se grăbi să iasă din cameră, nu înainte de a-i face semn Petei s-o urmeze în bucătărie.

– Nan se comportă de parcă ar fi picată din cer, zise ea cu aprindere când ajunseră în bucătărie. Când a aflat că murise, părea întruchiparea vie a durerii, iar acum, văzându-l întreg, parcă a paralizat.

– Cred că e totuși o diferență, zise Peta zâmbind.

– Ca să vezi! Nu știam că un bărbat trebuie să se transforme într-o fantomă pentru a i se mai ierta din păcate.

Dolly nu căută coniac în dulap, în schimb o conduse pe Peta afară.

– Hai să-i lăsăm singuri, iar noi să ne plimbăm.

Preț de o jumătate de oră, hoinăriră pe dealuri.

Când se întoarseră, Nan și Kim erau la poartă. Nu puteai să-ți dai seama ce anume discutaseră, însă Kim era într-o dispoziție mult mai bună.

– Îți mulțumesc, draga mea, pentru tărie, o tachină el pe Dolly. Sper să nu fiu oprit pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice.

O ajută pe Nan să se urce în mașină și le urmări cu privirea îndepărtându-se.

Pe drum, Nan rămase tăcută. Peta încercă s-o determine să-i spună despre ce discutaseră.

– Cred că ești foarte bucuroasă. Nici nu știi cât mă bucur pentru tine, Nan.

Cum Nan se mulțumi să schițeze un zâmbet, fără a spune nimic, Peta, mânată de curiozitate, reluă discuția.

– N-ai fost prea dură cu el, nu-i așa ?

– Dură cu el ?

– Haide, spune ! Dolly nu v-a lăsat singuri degeaba. Iar după zâmbetul lui Kim, timpul nu s-a irosit, zise ea privind-o pieziș.

Nan păru că nu-și găsește locul pe scaun.

– Într-adevăr, nu l-a irosit.

Conversația ajunse din nou într-un punct mort. După ce intrară în curte, iar Nan se pregătea să coboare din mașină, Peta o prinse de mână și spuse cu fermitate.

– Cum e cu putință să mai eziți, dacă ții atâta la el?

Nan își acoperi nervoasă fața cu mâinile.

– Crezi că mai are vreun rost să te comporți astfel? Îl iubești și dorești să trăiești alături de el. Merită oare să-ți distrugi viața pentru că nu-i poți ierta o greșeală din trecut ? Cred că l-ai pedepsit suficient. Sunt convinsă că n-a ținut la nimeni altcineva decât la tine. Singura lui greșeală a fost că n-a respins-o cu destulă fermitate pe Irene Darwin. Pesemne că din cauza slăbiciunii pe care o are pentru femei.

Nan zâmbi trist.

– Nu prea cred că aș putea trăi cu un bărbat care e prea " drăguț " cu celelalte femei. Iar dincolo de asta, mai e ceva. Trebuie să fiu sigură că actuala situație nu mă va influența în luarea unei decizii.

– Ce vrei să spui ? întrebă Peta.

– Păi... e aproape ispititor să mă căsătoresc de dragul copiilor, care au nevoie de protecție și de un tată. Nu vreau ca decizia mea să fie influențată de asemenea lucruri.

– Așadar, ai promis că vei lua o decizie, zise Peta cu speranță.

– Am promis că mă voi mai gândi.

Dar vreau să am mintea clară când pun în balanță toate astea, iar acum am senzația că e totul în ceață. Nu trebuie să mă las influențată de această despărțire.

O, Doamne! se gândi Peta în sinea ei. Câte scrupule! Nan îl iubea atât de mult pe Kim, încât aproape că leșinase în clipa când aflase că s-ar fi putut îneca, dar cu toate acestea trebuia să se gândească foarte bine înainte de a lua o decizie pentru a nu o face din motive mai prejos de ea.

Râse cu poftă.

– O, draga mea Nan ! Un singur lucru te rog să-mi promiți: dă inimii tale o șansă, iar de restul să nu-ți mai pese.

***

Peta își dădu seama că întâlnirea dintre Nan și Kim schimbase atmosfera de la Combe Acres. Nan devenise o cu totul altă femeie. Era din nou plină de viață, avea privirea însuflețită. Parcă întinerise.

Peta se temea că John ar putea-o influența negativ pe Nan în luarea unei decizii. Acesta nu aproba deloc faptul că cei doi se întâlneau din nou. Peta se grăbi să aducă vorba despre asta.

– Știu și eu, zise el încruntându-se. Kim Barratt a mai părăsit-o de două ori, iar viitorul nu se anunță prea promițător.

– Care viitor ? spuse cu indignare Peta. Mai are oare vreun viitor, dacă îl lasă să plece și de data asta? O, nu încerca s-o influențezi, John. Se iubesc.

Felul în care-l privi, îl mai îmbună. Peta îi atinse ușor brațul, înainte ca el să iasă din cameră. Nu-i promisese nimic, dar spera că nu va încerca s-o influențeze pe Nan în decizia pe care aceasta urma s-o ia.

La câteva zile după această discuție, Peta găsi în cutia poștală, în afară de corespondența obișnuită, un pachet care, constată cu stupoare, îi era adresat chiar ei. Avea pe el ștampila Londrei și era trimis de Joyce. Se grăbi să-l deschidă și găsi înăuntru o casetă mică, încuiată cu un lăcățel.

O întoarse pe toate fețele, iar în cele din urmă despături scrisoarea de la Joyce pentru a se dumiri despre ce e vorba. Sări peste rândurile în care aceasta îi reproșa că nu i-a mai scris și găsi paragaful referitor la misterioasa casetă.

"Betty a găsit caseta asta pe când făcea curățenie în casa domnișoarei Moreton. Purta inițialele ei pe ea. A căzut instantaneu din spatele rafturilor. M-am gândit că e mai bine să ți-o trimit, ca să decizi ce vei face cu ea."

Peta ezită în fața casetei, neștiind ce să facă. Nu exista nici o îndoială cu privire la proprietara acestei casete. Într-unul din colțuri puteau fi citite inițialele J.P.M. Nu avea cheie pentru a deschide lăcățelul. Se duse la ea în cameră și puse caseta într-un sertar. John nu mai era acasă, dar când se va întoarce, îl va întreba cum anume să procedeze.

Nu se mai gândi la casetă în cursul acelei zile, deoarece alte evenimente presante îi solicitară atenția. Agentul imobiliar anunțase că va veni cu un posibil cumpărător. Era primul, iar lui Nan îi va veni foarte greu să arate casa unui străin. Nici ei gândul că o persoană străină va inspecta casa nu-i pica prea bine, așa încât se întreba cum se simțea Nan.

John veni cu doi bărbați pentru rezolvarea unor treburi, dar nu putu să-i vorbească despre casetă. Seara, ajunse târziu, la multă vreme după cină.

Peta îi vorbi despre caseta pe care o primise în timp ce acesta mânca.

– Ai deschis-o ? o întrebă el, încruntându-se.

– Evident că nu. Și, oricum, e încuiată. Pe de altă parte, mi se pare că tu ești cel mai în măsură să vezi ce conține.

– Nu prea cred, zise el. Poate că ar trebui să i-o dăm lui Speight. Dar, dacă ții neapărat, o să mă uit la ea după masă. O să decidem atunci cum e mai bine să procedăm. Nu cred că prietena ta a procedat foarte bine, trimițând-o aici.

– O, nu cred că e ceva foarte important. Nu e deloc probabil să fi lăsat un al doilea testament, chiar dacă eu mi-aș fi dorit, zise ea zâmbind și privindu-l drept în ochi.

După masă, John se duse în birou, iar Peta aduse caseta. Imediat, începură să se certe cu privire la ce ar fi mai bine să facă. John credea că e mai bine s-o dea avocaților, însă Peta nu era de acord cu această propunere.

– Știu că ești la fel de curios ca și mine, zise ea, zâmbind.

– Fie ! admise el în cele din urmă.

Reușiră să desfacă lacătul cu o șurubelniță.

John scoase mai întâi o legătură cu scrisori.

– Sunt de la mătușa Gladys, murmură Peta. Probabil că sunt cele pe care le-a scris de aici.

Mai erau și alte scrisori, însă una îi atrase atenția lui John. Scoase o exclamație care o făcu pe Peta să-și întoarcă privirile spre el.

Pe față i se întipărise o expresie ciudată. Peta nu recunoscu scrisul, dar oricare va fi fost identitatea expeditorului, John părea profund marcat de ceea ce citea.

– Nu se poate așa ceva ! exclamă el cu fața îngrijorată. Biata de ea ! Mi se rupe inima la gândul că a murit crezând așa ceva. Nici nu e de mirare ! Citește ! zise el, întinzându-i scrisoarea.

Peta nu trebui să citească toată scrisoarea pentru a-și da seama cine e expeditoarea.

"Sunt convinsă că nu vă va veni să credeți, așa cum nici eu n-am crezut, că John e în stare de așa ceva. Nu-mi pot reveni din șocul pe care l-am resimțit când am aflat că John al meu, pe care îl iubesc și pentru a cărui dragoste aș fi putut să bag mâna-n foc, m-a părăsit pentru că am fața desfigurată."

Peta tresări. Căută privirea lui John.

– Citește mai departe. Un adevărat supliciu e povestit acolo.

Peta trebui să se așeze și ea pe canapea, deoarece ceea ce citea era aproape insuportabil. Fiecare propoziție dădea măsura răutății nemărginite a celei care scrisese.

Cuvintele erau bine alese și insinuau că John băuse cam mult în seara aceea, fapt care pricinuise accidentul în care murise mătușa Gladys și desfigurarea feței Irenei.

" Dacă n-ar fi fost responsabil pentru ce mi s-a întâmplat, poate că aș fi suportat totul mai ușor. M-a părăsit fără scrupule, iar eu nu pot decât să mă rog să nu mai rezist și la această operație. Ce bine ar fi fost dacă mi-ar fi stat alături în această grea încercare, dacă ar fi așteptat să vadă ce se va întâmpla, dacă mi-ar mai fi acordat o șansă, în loc să se debaraseze de mine de parcă aș fi fost un monstru. "

– Nu cred că mai pot citi. E totul atât de josnic, zise ea, simțind cum o apucă greața. Biata doamnă Moreton, continuă ea. Prin ce momente cumplite trebuie să fi trecut, mai ales că era vorba de nepotul ei mult iubit. Câtă suferință !

– Ce mi se pare cel mai grav, e că a crezut-o pe Irene, spuse John. Se topea după ea. A cunoscut-o chiar aici, într-o vizită. Asta se întâmpla când sănătatea nu i se șubrezise atât de mult încât să nu mai poată călători. Era de-a dreptul fermecată de ea. De fapt, amândouă mătușile căzuseră parcă sub vraja ei. Cred că nu i-a trecut prin cap că e capabilă de asemenea urzeli, de asemenea minciuni.

– Probabil că te așteptai să-ți ceară niște explicații în loc să dea crezare unor asemenea vorbe.

– Ca să fiu sincer, mi-a cerut, zise el, încruntându-se. Mi-a scris câteva rânduri în care mă întreba dacă e adevărat că am rupt logodna, fără a pomeni însă de faptul că Irene îi scrisese. I-am răspuns că e adevărat și i-am propus să-i fac o vizită. Când am căutat-o la hotel, după cum bine știi, a refuzat să mă vadă.

În încăpere se așternu tăcerea. Nu se auzea decât ticăitul ceasului. Peta era de-a dreptul șocată. Tonul răutăcios pe care fusese compusă scrisoarea era incredibil. Se uită la John, întrebându-se ce gândește.

Iar John se întorcea cu ochii minții la seara aceea nefericită. Irene lipsea când el și mătușa Gladys erau gata de plecare. Se comportase întreaga seară într-o manieră totalmente inadecvată față de Kim Barratt, iar el știa unde o poate găsi. Dolly Hart nu era acasă. Lumina dinăuntru nu făcuse decât să-i confirme bănuielile. O lăsase pe mătușa Gladys în mașină, iar el se dusese să bată la ușă. Era nevoie de o discuție lămuritoare.

Tresări, amintindu-și de scena care urmase. Irene insistase să vină cu el. Voia să-l convingă de nevinovăția ei. Dar John refuzase orice fel de explicație, rupând logodna chiar în pragul ușii. Pe drumul de întoarcere, avusese loc accidentul acela de pomină, care avea să-i schimbe în totalitate destinul.

Peta îl văzu ridicând din umeri și când începu să se plimbe prin cameră, vorbi din nou.

– Ți-am spus că nu era prefăcătorie scena de acum câteva zile. La asta s-a referit. Acesta era motivul pentru care și-a schimbat testamentul. O, John, chiar nu înțelegi? Spunea că știe ceva care te-ar putea face să accepți banii mătușii tale. Despre asta e vorba. Nu înțelegi că datorită minciunilor Irenei și-a schimbat testamentul?

– Pur și simplu, nu pot să-mi închipui ce trebuie să fi simțit mătușa Jane, zise el, încă nevenindu-i să creadă cele citite. Viclenie mai mare nici că s-a pomenit. Să o facă să creadă așa ceva înainte de a muri.

Tăcerea se așternu din nou între ei. În această atmosferă, se auzi zgomotul unei mașini care se opri la poartă. Râsul lui Vonnie străpunse întunericul.

Putură să discearnă totuși mașina. John se duse la fereastră, o deschise și strigă:

– Vonnie! E și Irene cu tine? Spune-i că vreau s-o văd.

Peta își ținu răsuflarea până la apariția Irenei.

– Bine, Vonnie, spuse John când cele două își făcură apariția în pragul ușii. Vreau să vorbesc numai cu Irene.

Fără prea mare tragere de inimă, Vonnie închise ușa în urma ei.

Irene intră în birou cu un aer afectat, iar când o zări pe Peta îi apăru o sclipire în priviri.

– Îmi pare rău că am reținut-o pe Vonnie atât de mult timp. De asta m-ai chemat ?

– Nu, o execută el scurt, în timp ce lua scrisoarea de pe birou și i-o întindea. Cred că asta îți aparține, adăugă el.

Irene deschise scrisoarea și aproape instantaneu se înroși până în albul ochilor.

Nu peste mult timp, își recăpătă culoarea obișnuită a tenului, în timp ce își plimba privirea sălbatică de la unul la altul.

– Unde ați găsit asta ? explodă ea.

John îi arătă caseta așezată pe birou și-i explică totul.

Privirea îi deveni feroce, iar degetele i se încleștară pe bucata de hârtie. Cu o mișcare bruscă, o strânse, o rupse în bucățele și o aruncă în aer.

– Ei și? zise ea cu impertinență. Doar nu te așteptai să stau cu mâinile în sân? Să nu ripostez în nici un fel pentru felul în care te-ai comportat cu mine?

– Nu te-am crezut în stare de o asemenea josnicie, replică John. Acum, vreau să-i spui Petei că scrisoarea aceasta e plină de minciuni sfruntate. Logodna noastră fusese ruptă înainte de accident. Inelul tău era la mine în buzunar când s-a produs impactul.

– Ce-mi pasă mie de ce crede ea ? strigă Irene, aprinzându-se din nou la față. Măcar am avut și eu parte de puțină satisfacție, datorită mândriei tale prostești. S-o ia naiba pentru că a păstrat scrisoarea. Puteam să...

– Taci! i-o reteză John, privind-o furios.

Stătea în fața lui, tremurând și tot frângându-și mâinile.

– Mi-aș dori, spuse ea cu răsuflarea tăiată. O, cât mi-aș dori...

– Am mai avut ocazia să aud câteva din dorințele tale, o execută scurt John.

Mai rămase câteva clipe în fața lui, după care se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Sunetul pașilor ei se pierdu pe hol, iar în cele din urmă o auziră cum trântește ușa în urma ei. Zgomotul zgudui întreaga locuință.

Nan și Vonnie se iviră în birou imediat după plecarea furtunoasă a Irenei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă ? strigă Nan. Credeam că o să se prăbușească tavanul peste noi. Ce i-ai făcut ? Ce se petrece aici ?

Ce-i cu bucățelele astea de hârtie ? zise ea, arătând spre scrisoarea ruptă care zăcea pe jos.

– E proba răului pe care l-a făcut Irene. Tuturor. Pare de necrezut că o singură persoană poate distruge atâtea vieți.

Le povesti pe scurt despre casetă, despre scrisoarea trimisă de Irene și care conținea numai minciuni cu privire la motivul ruperii logodnei.

– Ce muiere diabolică ! izbucni Vonnie. Așadar, de asta te-a scos mătușa Jane din testament.

Nan rămase tăcută câteva momente. Părea copleșită de ceea ce aflase. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

– Biata de ea ! A crezut-o. O admira atât de mult, încât nu i-ar fi trecut prin cap că e în stare de așa ceva.

Continuară să vorbească. Nan, care dorea ca totul să fie în ordine, adună toate bucățelele de hârtie și le aruncă la coș.

– Nu-i așa că asta schimbă datele problemei? îl întrebă ea pe John. Mătușa Jane și-a schimbat testamentul din cauza minciunilor Irenei, nu din cauza morții mătușii Gladys. Biata de ea ! cât de mult trebuie să fi suferit.

John tăcea. Toate cele întâmplate îl marcaseră peste măsură, iar acum avea nevoie de timp pentru a-și clarifica unele lucruri. În cele din urmă, se așeză la birou.

Afară se auzi o mașină pornind, iar Peta se duse la fereastră să vadă cine e.

– Păi, cred că e Irene. De-abia acum pleacă. Dar au trecut zece minute de când a ieșit din casă.

– Probabil că a trebuit să se răcorească puțin, zise Vonnie zâmbind.

Cum John era tot tăcut, ieșiră pe rând din cameră.

Peta se duse în bucătărie să prepare niște ceai. Se obișnuise atât de mult cu genul acesta de operațiuni, încât executa mișcările aproape mecanic. Vonnie era și ea prin preajmă, deoarece nu luase masa de seară și-i era foarte foame.

În timp ce trebăluia prin bucătărie, Peta încerca să-și adune gândurile. Adevărul i se impuse imediat. Fiecare necaz care se abătuse asupra acestei familii se datora Irenei Darwin. Părea incredibil ca răutatea unei singure persoane să aducă atât de multă suferință atâtor oameni. Dar din păcate, era cum nu se poate mai adevărat. Simți cum

o trec fiorii. Irene distrusese povestea de dragoste a lui Nan și încrederea lui John. Când acesta a rupt logodna, a otrăvit sufletul și a întunecat mintea mătușii Jane. Totul culminând cu relația tensionată dintre Peta și John. Era chiar în stare să stea pe margine și să vadă Combe Acres vândută, iar familia destrămată.

– E o întruchipare diavolească, dădu ea glas gândurilor.

– Ce? Ce spui acolo? zise Vonnie, care mânca niște tocăniță dintr-un castron.

Brusc, mări ochii și începu să țipe.

– Privește! Ce e cu lumina aia acolo? zise ea cu o voce ascuțită, arătând pe fereastră. E un foc. Pare a fi vorba de grajduri.

Nan tocmai își turna niște lapte într-o cană. Se grăbiră să-l cheme pe John. Era vorba, într-adevăr, de grajduri, iar focul se extinsese.

Mirosea a benzină. Nu încăpea nici o îndoială că totul fusese premeditat, că o mână criminală săvârșise acest gest. La fel de sigur era că autoarea acestui act mârșav era Irene Darwin, întrucât zece minute se scurseseră între momentul când aceasta părăsise casa și momentul când pornise mașina.

– Dați-vă cu toții la o parte! spuse John cu o voce care nu admitea nesupunerea, înainte de a se arunca în fum și foc.

Focul se întindea cu repeziciune, mai ales în partea unde adăpostul era mai mult din lemn. Iar peste toate astea, mugetul vitelor năuce și speriate din cauza fumului și căldurii.

John ieși afară cu mânzișorul lui Polly. Peta se grăbi să-l ia din brațele lui pentru a-l duce într-un alt adăpost, în timp ce Nan și Vonnie aruncau cu niște găleți apă peste foc.

Animalele erau scoase unul câte unul afară.

– Duceți-vă la hambar și aruncați apă, le zise el.

Ele se grăbiră să facă întocmai, sperând că vor reuși să mai salveze din recoltă și să diminueze pagubele.

John părea a se descurca în infernul acela, de vreme ce numărul vitelor scoase afară creștea. Zgomotul și lumina reușiseră să-i trezească

pe cei mici. Nan se grăbi să-i conducă înapoi în casă, pentru a fi în siguranță, iar Peta se duse să ia furtunul din grădină.

O mașină opri la poartă. Era Simon. Venise foarte repede. Părea foarte încordat.

– Sunt toate vitele în siguranță ? strigă el la Peta, deoarece nu știa dacă e auzit din pricina focului care vuia.

– John e înăuntru, îi răspunse Peta.

Simon dispăru în perdeaua de fum.

La Glanfrewan, Simon auzise mașina oprindu-se în garaj. Se dusese să vadă dacă e totul în ordine. Irene avea un aer nepăsător. Ca și altă dată, lăsase semafoarele aprinse. Până a doua zi dimineață, bateria ar fi fost probabil consumată.

– Hei ! strigase el.

Irene stătea nemișcată în fața volanului. Simon se grăbise să deschidă cealaltă ușă din față a mașinii și o privi întrebător.

– Am văzut că ai dus-o pe Vonnie la Combe Acres și că ai intrat în casă, dar... O, Doamne ! Ce miros de benzină ! S-a spart vreo canistră ?

Se duse și examină cele două canistre pe care le purtau în portbagaj.

– Irene, sunt goale ! Nu trebuia să le verși în rezervor, deoarece chiar ieri am făcut plinul.

Aceasta se ridicase ușor de pe scaun și coborîse din mașină. Tăcerea ei i se păruse ciudată, suspectă. Trecuse pe lângă el fără să-i vorbească. Simon o urmase spre ieșire.

– Ce s-a întâmplat, Irene? o întrebase el. O, Doamne! Ce se petrece acolo? exclamase el, arătând în depărtare la lumina incandescentă care se profila tot mai amenințătoare.

Irene privea în aceeași direcție ca și el.

– Se pare că e vorba de un foc, iar acesta vine dinspre Combe Acres. După câte văd, au dat de bucluc.

– Da, cei de la Combe Acres au dat de bucluc, întări ea.

Simon o privise din nou.

– O, Doamne ! Irene, ce-ai făcut ?

Groaza și șocul i se întipăriseră pe față. Porni imediat mașina și o luă în direcția Combe Acres.

Acum, după ce intrase și Simon înăuntru, Peta era cuprinsă de spaimă. I se părea că trăiește un coșmar. John era înăuntru de foarte mult timp. Oare mai era teafăr ? Aproape că-i venea să se ducă înăuntru să vadă ce se întâmplă, dar se abținu, deoarece își dădu seama că n-ar fi făcut decât să le îngreuneze munca, să-i încurce. Mai ales că John fusese foarte ferm, interzicându-le tuturor să se apropie de foc.

Acoperișul stătea să se prăbușească. Îngrozită, Peta îndreptă furtunul spre hambar, dar având privirea ațintită asupra ușii. Câteva animale mai fuseseră scoase afară.

La un moment dat, i se păru că vede o siluetă profilându-se în ușă. Cine era oare ? John sau Simon? Era John, iar ea simți că inima mai are puțin și-i iese din piept. Dar acesta dispăru din nou. Probabil că mai rămăseseră animale de salvat.

Peta își dirijă din nou furtunul asupra flăcărilor celor mai mari.

Oare ce făcea John ? De ce nu ieșea odată afară ?

Într-o parte, acoperișul se înclinase foarte mult, iar căderea era inevitabilă. Dacă cei doi nu ieșeau imediat afară, vor fi prinși înăuntru.

Oameni de prin vecinătate se strânseseră văzând focul, dar nu puteau face nimic. Totul era așteptare.

Peta nu mai putea să dirijeze furtunul spre flăcări, deoarece degetele îi înțepeniseră și nu mai avea judecata limpede. Văzând-o cum stă nemișcată, un bărbat îi luă furtunul din mână.

– De ce nu mai ies odată ? Ce se petrece acolo ? zise ea cu o voce răgușită, înecându-se din pricina fumului.

Nimeni nu-i răspunse. Răsuflă ușurată în clipa când văzu siluetele celor doi profilându-se în întuneric.

Recunoscu mai întâi silueta mai înaltă a lui John, care-l ținea de umăr pe Simon. Nici nu apucară bine să iasă din grajduri că acoperișul se și prăbuși. Câteva secunde de-ar mai fi întârziat, nici unul n-ar mai fi scăpat cu viață.

Câțiva oameni se repeziră să-l ajute pe John. Îl luară pe Simon și-l întinseră pe iarbă. Peta îl auzi pe John spunând că Simon fusese prins între flăcări și că nu mai putea ieși. Așadar, de aceea se întorsese.

– Să dea repede cineva telefon la spital, strigă John. E grav rănit.

Nan se duse și telefonă, iar Peta încercă să se adune și să se ducă după apă de băut. La un moment dat, își auzi numele strigat.

– Peta ! spuse Simon cu voce șoptită. Peta, draga mea, nu mă părăsi !

Ridică una din mâini spre ea, însă aceasta îi căzu moale aproape imediat.

– Sunt aici, zise Peta, așezându-se în genunchi, pe iarbă. Totul e în regulă, Simon. N-o să te părăsesc.

– Draga mea! șopti el din nou, după care ochii i se închiseră.

Mai întâi sosi medicul. Nan îl sunase pe el primul, deoarece prevăzuse că va ajunge înaintea ambulanței. Îl duseră pe Simon în casă.

Doctorul Pendennis bănuia că are leziuni interne și hemoragie. Cu cât era mai repede transportat la spital, cu atât era mai bine. Dar parcă trecu o veșnicie până ce apăru ambulanța. Între timp, cum pentru Simon nu puteau fi făcute prea multe, doctorul se ocupă de arsurile lui John. Având în vedere prin ce trecuse, se putea spune că avusese destul de mult noroc.

Peta era la căpătâiul bolnavului. Acesta părea foarte bucuros că se află lângă el.

Faptul că o chemase o emoționase peste măsură. Nu crezuse niciodată că acesta simțea pentru ea mai mult decât simpatie. Dar, suferind fiind, îi spusese :

" Draga mea " într-un fel care nu mai lăsa loc la nici o îndoială cu privire la ce simțea cu adevărat. Simon o iubea. Ochii i se umeziseră puțin și i se puse un nod în gât, așa de tulburată era de această descoperire.

În cele din urmă ajunse și ambulanța, iar Simon fu pus pe targă și urcat în mașină pentru a fi dus la spital. Atunci își făcu apariția și Irene.

– Simon! Mi s-a spus că a fost rănit, strigă ea din depărtare. Simon! O, Simon! zise, apropiindu-se.

Strigătul ei venea parcă din adâncul ființei. Ți se rupea inima auzind-o. Spaima, remușcarea, disperarea, toate răzbăteau din acest strigăt.

Capitolul 10

Irene se urcă în ambulanță, pentru a fi alături de fratele ei. În vreme ce ei așteptau înăuntru sosirea ambulanței, afară o mulțime de oameni săritori reușiseră să strângă vitele speriate. John nu zăbovi prea mult înăuntru, grăbindu-se să iasă afară pentru a adăposti animalele în altă parte.

Nan se duse în camera copiilor pentru a-i liniști. Încetul cu încetul, situația intră sub control.

Flăcările se stinseseră, iar ceea ce mai rămăsese fumega. Aerul era în continuare înecăcios.

Trecuse ceva vreme de când Peta stătea pe verandă și-l privea pe John, tot încercând să-și ia inima-n dinți și să-i vorbească. Dar probabil că incendiul îi scosese din minte descoperirea referitoare la testamentul mătușii sale. Situația se schimbase acum. Banii nu mai constituiau o barieră între ei. Oricare ar fi fost sentimentele pe care le nutrea pentru ea, până acum John n-ar fi cerut-o în căsătorie tocmai pentru că nu dorea să ajungă la banii mătușii sale în acest fel. Acum, situația era complet diferită.

– Ce noapte de pomină, zise el când Peta se apropie.

– Într-adevăr, o noapte de groază. Mă întreb în ce stare e Simon. Presupun că e prea devreme să sunăm la spital pentru a afla vești despre el, nu ? O să telefonăm înainte de a ne culca, zise Peta.

– Încearcă să nu te îngrijorezi peste măsură, zise John cu blândețe. Poate că nu e chiar atât de serios.

– Bietul Simon ! șopti Peta, înfiorându-se.

– Dincolo de ce i s-a întâmplat lui Simon, spaima bietelor animale mi s-a părut aproape de nesuportat.

– Cum crezi că a izbucnit focul ?

– Nu pot spune cu exactitate. Cel puțin deocamdată.

– Desigur, aerul era uscat. Toată ziua a fost zăpușeală.

John încuviință și din nou se așternu tăcerea între ei. Peta simți că se îndepărtase din nou de ea, că era distant, așa cum numai el putea să fie.

– Tot ce s-a petrecut în seara asta a fost straniu. Mai întâi, scrisoarea descoperită în caseta domnișoarei Moreton, apoi apariția Irenei și felul în care a reacționat. Parcă era un vulcan în erupție. Iar acum, focul și ce-a adus el. O adevărată dezlănțuire, o descărcare de energii nemaivăzute. Ca și cum s-ar fi rupt niște noduri, niște bariere. Vârtejuri-vârtejuri care au luat pleava. Acum, e din nou liniște. Furtuna s-a potolit. Nu-i așa, John? reluă ea, văzându-l că tace. Nu ți se pare că ai o altă perspectivă asupra lucrurilor acum? Că s-au limpezit apele? Nu mai e nici o îndoială asupra faptului că mătușa Jane ți-ar fi lăsat ție banii, dacă ar fi cunoscut adevărul.

John era în continuare tăcut, iar când deschise gura într-un târziu, tot ce găsi de cuviință să spună fu :

– S-a făcut târziu, Peta. Du-te la culcare! Mă duc să verific încă o dată care e starea animalelor, după care mă culc și eu.

– Dar cu telefonul la spital cum rămâne ? îl întrebă ea, încercând cu disperare să-și rețină lacrimile.

– E ultimul lucru pe care am să-l fac, zise el fără a se opri din mers. Am să te pun la curent când vin sus.

Când ajunse la ea în cameră, Peta nu se culcă, ci deschise fereastra și privi cerul.

Se întrebă ce va face în continuare.

Ce mai voia ? Probabil că șocurile pe care trebuise să le suporte într-o singură zi lăsaseră urme asupra lui. Nu mai putea judeca așa cum se cuvine.

Într-o asemenea stare, numai la dragoste nu se putea gândi.

***

Peta avu un somn zbuciumat. John bătuse la ea la ușă foarte târziu pentru a-i spune că sunase la spital și că nu avea vești foarte bune. Lui Simon i se făceau analize complete pentru a stabili cu exactitate cât de gravă era starea în care se afla.

A doua zi dimneață, tot John fu cel care le aduse știrea că Simon fusese operat. Peta își reținu cu mare greutate o senzație de rău, de greață. Ținea foarte mult la Simon, iar faptul că aflase într-un asemenea mod cât însemna pentru el, o făcea să se simtă și mai legată de el. Simți privirea lui John pironită cu insistență asupra ei și se întrebă dacă se înroșise.

Vonnie era singura persoană plină de viață la ora aceea. Nimic nu-i putea strica buna dispoziție.

Nan și John fuseseră în cele din urmă de acord să-și încerce norocul în meseria de actriță. Urma să i se alăture lui Mary Page, actrița care-i promisese s-o ia sub aripa ei și s-o găzduiască pe durata studiilor de artă dramatică. Cine știe?

Poate va ajunge să lucreze și la studio, de vreme ce însuși directorul Szabo părea interesat de ea.

După ce strânseră masa, Peta îi vorbi lui Nan despre subiectul care-i frământa mintea.

– Nan, ce crezi c-o să facă John acum ?

O să accepte banii mătușii sale, dat fiind că s-au schimbat datele problemei ?

– Păi, ce să-ți zic, draga mea ? zise ea după câteva momente de cumpănă. Trebuie să fii de-a dreptul nebun ca să nu-ți schimbi perspectiva asupra situației, nu?

Dar nu mi-aș face griji în privința asta, dacă aș fi în locul tău. John se gândește foarte mult înainte de a lua vreo decizie.

Peta găsi că vorbele lui Nan erau de bun-simț, deși din punctul ei de vedere, totul era cum nu se poate mai clar. Ar fi vrut să-i dea banii pe loc.

– Nu m-aș gândi la asta câteva zile, reluă Nan. John cred că suferă foarte mult din pricina arsurilor. Nu arată tocmai bine și ar trebui să se odihnească. Evident, n-o va face.

Peta fu foarte ocupată în ziua aceea. Vonnie o tot întreba ce anume să ia cu ea la Londra. Dintr-o dată, se petreceau o mulțime de lucruri în familie.

Peta era îngrijorată în privința raporturilor dintre Nan și Kim. Nu știa când anume Nan îi va comunica decizia ei. Cum aceasta nu era genul de persoană care să-și deschidă sufletul atât de ușor, Peta se tot gândea că John o va influența. El era convins că nu te puteai baza pe un asemenea bărbat.

***

Veni seara. Peta telefonase la spital pe la amiază, dar Simon de-abia fusese scos din operație. Între timp, sosise și John de pe câmp și se duse direct în birou. La un moment dat, telefonul sună și cel care răspunse fu John.

– O, Peta ! exclamă el, ieșind pe hol. Se pare că se află într-o stare gravă. Irene a sunat mai devreme. Simon tot strigă numele tău. Toată lumea crede că ar trebui să te duci la el. Irene te imploră s-o faci.

– O ! fu tot ce reuși ea să articuleze.

– Te rog, nu te gândi la ce e mai rău, zise John cu blândeţe. Poate că faptul că îţi tot pronunţă numele nu e un semn rău. Stai câteva minute jos şi adună-te.

Peta era pe deplin încredinţată că situaţia lui era cu adevărat gravă.

– Dacă aş putea, aş merge cu tine, zise el, uitându-se la mâinile bandajate. Dar ia maşina, dacă te simţi în stare să conduci.

– O, Doamne, da. Mulţumesc, John.

Peta fu cu adevărat şocată de schimbarea de atitudine a Irenei. Aceasta o aştepta pe treptele spitalului. Părea foarte tristă, foarte abătută, ceea ce nu-i stătea în fire. Îşi arătă recunoştinţa într-un mod foarte umil.

– Îţi tot pronunţă numele de când a ieşit de sub anestezie, zise ea în timp ce se îndreptau spre salon.

O să încerci să-i alini suferinţa, nu-i aşa ? O să încerci să faci tot ce te roagă, da?

Peta se simţi cuprinsă de fiori. Irene n-ar fi vorbit aşa, dacă ar fi existat vreo şansă de salvare pentru Simon. O asigură că se va strădui să îndeplinească tot ce o rugase.

Simon o striga în continuare, deşi la început n-o recunoscuse. Chiar şi când se apropie de el şi şopti : " Da, dragule, sunt aici ", el tot îi rostea numele. Infirmiera era lângă ea şi-i spuse :

– Aşteptaţi, vă rog, până va avea din nou un moment de luciditate. Mai devreme şi-a recunoscut sora.

– Mai există vreo speranţă ? întrebă Peta.

– Nici chirurgul nu v-ar putea da un răspuns clar. Dar nu se ştie niciodată. E tânăr şi bine făcut.

– Are dureri insuportabile?

– Avem grijă să nu se petreacă lucrul acesta.

După ceva vreme, Simon avu într-adevăr câteva momente de luciditate. Când o recunoscu, ochii îi sclipiră şi zâmbi.

– Bună! Unde ai fost?

Mi-ai promis că n-o să pleci.

Îi căuta mâna, iar ea se grăbi să i-o întindă.

– Acum, sunt lângă tine. Cum te simți, dragă Simon?

– Bine. Mă simt bine acum, că ești alături de mine, spuse el, închizând din nou ochii.

Peta își ținu mâna într-a lui în continuare, iar de fiecare dată când se trezea îi zâmbea, bucuros că e tot lângă el. O durere imensă puse stăpânire pe ea.

Era sfâșietor să vezi că tânărul spiritual și plin de viață pe care-l cunoscuse devenise o legumă.

– Au fost salvate vitele ? întrebă Simon.

– Da, totul e în regulă. N-ai de ce să te îngrijorezi.

– Tu mă îngrijorezi, Peta. Habar n-ai câte griji îmi fac pentru tine. Dar mă placi, nu-i așa ?

– Foarte mult, dragule, zise ea, de-abia reușind să-și stăpânească lacrimile.

Într-un târziu, infirmiera o anunță cu satisfacție că Simon adormise.

– Cred că e bine, nu ?

– Da, așa e, întări infirmiera. O să mai veniți și mâine dimineață, nu-i așa? O să înceapă din nou să vă strige numele.

Peta îi promise că așa va proceda.

Irene era tot pe hol, așezată pe un scaun. O altă soră medicală încerca s-o convingă să plece acasă pentru a se odihni.

– A adormit, zise Peta. N-ai de ce să mai stai, Irene. Am să te duc eu acasă.

Infirmiera o aprobă, așa încât cele două plecară împreună. Pe drum, aproape că nu vorbiră. Peta o conduse până în casă, deoarece aceasta de-abia se mai ținea pe picioare. Probabil că nu dormise noaptea trecută.

– Sunt bine, zise Irene. Cred că te așteaptă cu toții. O să mai vii pe la el, nu-i așa? O, Doamne !

E cumplit să-l auzi tot strigând. Nu mai suport. Dacă moare, e numai și numai vina mea.

Înainte ca Peta să-și revină din surpriza acestei mărturisiri, Irene închise ușa în urma ei.

Când ajunse cu mașina în garaj, mai zăbovi înăuntru pentru a încerca să se adune. Nu se cădea să intre în casă într-o asemenea stare. După o bună bucată de timp, se hotărî să se urnească din loc, dar nici nu apucă bine să schițeze câțiva pași, că John își făcu apariția cu o lumânare în mână.

– Te-am auzit cum plângi, dar am considerat că e mai potrivit să aștept. Haide, vino să bei niște cafea fierbinte.

În bucătărie, îi vorbi despre mărturisirea Irenei și când terminară discuția, conchise :

– Ce greu trebuie să-i fie !

Se gândi la ea chiar și când era așezată confortabil în pat. Își iubea fratele mai mult decât pe oricine altcineva. Iar gândul că actul ei nesăbuit ar putea să-i provoace moartea o adusese în starea în care se afla.

Sosi și ziua cea mare a plecării lui Vonnie la Londra. Își dorise dintodeauna să se petreacă acest eveniment, iar acum, la ceas de despărțire, avea ochii plini de lacrimi. Nan și Peta o conduseră cu mașina până la gară.

– O, Nan ! Aceasta e o zi foarte importantă din viața mea, iar eu sunt atât de emoționată.

O să-mi fie tare dor de voi toți.

Peta se îndepărtă puțin pentru a le lăsa pe cele două surori să discute în liniște. La un moment dat, îi fu atrasă atenția de apariția unei persoane. Cel care se apropia de ele era Kim Barratt. Peta îi atrase atenția lui Nan care se arătă peste măsură de surprinsă de apariția acestuia.

– Bună ! Mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp. Dolly tocmai a aflat că Vonnie pleacă azi la Londra, iar eu m-am grăbit să vin să-mi iau rămas-bun.

– O, nu mai vorbi așa, zise Vonnie.

– E foarte frumos din partea ta că ai venit, spuse și Nan, dar credeam că ești plecat.

– Am fost și m-am întors, zise el râzând. Așadar, ai reușit până la urmă să-i convingi să te lase să pleci? Deși, dacă stau bine și mă gândesc, cred că răsuflă cu toții ușurați că au scăpat de o pacoste ca tine.

Se dădu semnalul de plecare.

– Urcă în tren, sufletel, o îndemnă Nan, altfel o să alergi după el.

Vonnie deschise fereastra de la compartiment și-i privi. Lacrimile o podidiră în sfârșit.

– Haide, lasă! Doar nu vrei să ne lăsăm înduioșați de lacrimile astea de crocodil, nu? zise Kim.

Apoi, îi întinse un pachețel la vederea căruia lui Vonnie îi sclipiră ochii.

– Ce e înăuntru, Kim ? Ciocolățele ? O, ești un dulce ! Trenul se puse în mișcare, iar ea de-abia mai apucă să-și ia rămas-bun.

– La revedere, dragilor ! La revedere !

Nan se întoarse cu spatele, zicând :

– Nu trebuie să ne uităm după ea până nu se mai zărește. Poartă ghinion. Tot un copil e, spuse ea printre suspine.

– Cred că ar cam trebui să mă duc la spital, zise Peta. Kim, o duci tu pe Nan acasă ? M-ai scuti și pe mine de un drum în plus.

Înainte de a-i părăsi, Nan o privi lung. Poate că voia să-și arate reproșul, însă ochii ei erau strălucitori.

Peta se duse la spital și rămase întreaga zi alături de Simon. Era evident că prezența ei îi aducea alinare și-i făcea plăcere. Nu trecuse de faza critică, iar starea lui de sănătate nu părea că va evolua.

Pe drum, Kim spuse :

– În afară de tine, mi se pare că Peta e cea mai grozavă fată din lume.

Opri mașina pe vârful unui deal, pentru a putea vorbi în liniște.

– După cum vezi, reluă el, n-am putut aștepta și am venit să-mi comunici decizia ta.

– Dar stabilisem că abia după o lună se va petrece această întâlnire.

M-ai luat pe nepregătite, deoarece n-am luat nici o decizie, așa încât n-am ce să-ți comunic.

– Chiar ai nevoie de o lună?

– Știu și eu ?

Trebuie luate în considerație foarte multe lucruri.

– O dată în viață, lasă orice altceva în plata Domnului și gândește-te la tine. Ce-ți spune inima ? Mai ții la mine ?

– Întotdeauna am ținut la tine. O știi prea bine. Dar nu cred că asta e tot ce contează.

– Ba bine că nu! Numai asta contează.

Spunând acestea, o cuprinse de umeri și o sărută cu patimă.

– Hai să nu mai pierdem timpul, draga mea. Nu ți se pare că ne-am irosit deja suficienți ani din viață ? Am pus deja ochii pe o casă pentru noi și pentru copii.

– Kim, ți-am spus că trebuie să mă mai gândesc și la alte lucruri. Nu-l pot lăsa pe John singur. Cel puțin, nu acum.

– Parcă trebuia să plece în străinătate ?

– A intervenit ceva și s-ar putea să rămână. O scrisoare trimisă de Irene mătușii Jane a schimbat datele problemei. Dacă va accepta banii din moștenire, va investi la Combe Acres. Iar eu trebuie să-i fiu alături.

– N-are de gând să se căsătorească ? Dolly crede că el și Peta se potrivesc de minune.

Singurul obstacol părea a fi moștenirea.

– De fapt, aici încep problemele. Sunt sigură că John ține la Peta, iar ea părea de-a dreptul îndrăgostită de el. Dar acum nu mai sunt la fel de sigură.

Cred că e îndrăgostită de Simon. S-a dus în fiecare zi la el la spital. N-ai văzut ce mult își dorea și acum să plece ?

– Ei! Cred că a fost mai degrabă un truc pentru a ne lăsa singuri.

– Nu cred că asta schimbă prea mult realitatea, insistă Nan. Tare mă tem că e îndrăgostită de Simon. Cred că de aceeași părere e și John, adăugă ea oftând. De la accident, tace mâlc.

Mai trecură câteva zile, timp în care simțeau cu toții abesența tonică, plină de viață a lui Vonnie.

În ciuda eforturilor de a-l face pe John să accepte banii, Peta nu avu nici acum succes.

Stăteau cu toții în sufragerie, adăpostindu-se de ploaie, când o mașină opri brusc în fața casei.

Era Irene Darwin. Aceasta avea aceeași privire ca în ziua când venise să le dezvăluie identitatea Petei.

Toată lumea fu atât de surprinsă de sosirea ei, încât nimeni nu găsi nimic de spus. În cele din urmă, Peta fu cea care întrerupse tăcerea.

– I s-a întâmplat ceva lui Simon?

– A avut o recidivă, spuse Irene. Am venit pentru a vă spune că eu am dat foc la grajduri. Poate, dacă îmi primesc pedeapsa, Simon va fi salvat, adăugă ea, frângându-și mâinile.

Nan fu singura surprinsă la aflarea veștii că focul a fost provocat de ea. În rest, ceilalți își dăduseră seama, într-un fel sau altul.

– Așadar, începu ea uitându-se la John, vreau să-mi primesc pedeapsa. Ce ai de gând să faci în această privință ?

John stătu ceva timp în cumpănă înainte de a răspunde. Era evident pentru toată lumea că situația scăpase de sub control, iar el n-ar putea-o schimba în vreun fel.

– Nimic, zise el în cele din urmă.

– Cum adică, nimic ?

Nu înțelegi? E pentru Simon.

– Nu poți face nimic pentru a schimba situația. Cum ar putea pedeapsa ta să-l readucă pe Simon cel de dinainte de accident ?

Irene era într-un hal de nedescris. Nimeni nu putea face nimic. Irene trebuia să trăiască de-acum înainte având mereu în minte gravitatea actului comis.

Vinovăția o va însoți toată viața. Peta și Nan încercară s-o facă să se așeze pe un scaun, însă aceasta refuză.

– Nu, trebuie să mă întorc la spital.

– Cred că ar fi mai bine ca Peta să te ducă acasă, zise John.

– Nu te înțeleg, șopti Irene. Am vrut să-ți fac rău cu orice preț când am aflat că ești îndrăgostit de Peta, dar tu nu vrei să-mi plătești cu aceeași monedă.

– Hai să mergem, Irene, zise Peta încă o dată, văzând că John roșește, iar situația n-o făcea nici pe ea să se simtă foarte confortabil.

O ajută să urce în mașină, iar ea se așeză la volan.

În timpul drumului nu vorbiră.

Oricum, n-ar fi avut despre ce.

Când ajunseră la spital, se întâlniră cu infirmiera pe coridor. Peta își dădu imediat seama de adevăr. La fel, și Irene.

– Am ajuns prea târziu ? strigă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Nu și-a mai recăpătat cunoștința de atunci, draga mea. Prezența ta n-ar fi schimbat nimic. A dormit în continuare. Era liniștit.

Nan își propusese să aducă vorba despre John când Peta se va întoarce. Din păcate, în seara aceea nu fu cu putință, deoarece aceasta era foarte abătută din pricina morții lui Simon.

A doua zi însă, când ajunseră pe plajă, discutară despre viitor. Dar, după câte se părea, atât Nan, cât și John așteptau ca celălalt să facă prima mișcare.

– Știi, am discutat cu John despre căsătoria mea cu Kim și despre planurile noastre. Mi-a spus să-mi văd de viață, fără a-i purta de grijă. Evident că nu e posibil așa ceva. Nu pot face nimic până nu ia o decizie cu privire la propria viață.

Peste alte câteva zile, Peta consideră că sosise momentul să plece. Pentru totdeauna. Se simțea legată de Combe Acres, aproape că devenise căminul ei, dar nu mai putea rămâne acolo. Totul devenise foarte dureros pentru ea.

John își luă rămas-bun de la ea pe un ton cât se poate de obișnuit.

– Călătorie plăcută, Peta, și bucură-te de viața de la oraș. Sunt convins că te vei duce la câteva spectacole minunate.

Probabil își închipuia că se va întoarce la sfârșitul săptămânii.

Întoarcerea la Londra nu o ajută deloc să-și limpezească gândurile. Joyce, prietena ei, remarcă imediat că se schimbase.

– Ce se întâmplă cu tine, Peta ? Nu mai ești fata care a plecat în Cornwall. Un singur lucru o poate face pe o fată care are tot ce-și dorește să nu mai vrea nimic.

Joyce avea mare dreptate, iar cuvintele pe care le rostea îi răsuceau cuțitul în rană.

Încercă să le scrie celor de la Combe Acres, dar nu reuși. Cuvintele refuzau să se aștearnă pe hârtie.

La sfârșitul săptămânii, primi un bilețel de la Nan, în care aceasta își exprima regretul și surprinderea, în numele întregii familii, că nu se întorsese " acasă ".

Acest " acasă " o emoționă peste măsură.

După ce reciti bilețelul, începu să viseze cu ochii deschiși. Parcă vedea cu ochii minții viața de zi cu zi de la Combe Acres. John mereu pe câmp, iar Nan rezolvând diverse treburi casnice.

De fapt, numai despre rutină nu se putea vorbi la Combe Acres. Irene Darwin venise să-și ia rămas-bun, deoarece urma să plece din zonă cu tatăl ei. Scosese Glanfrewan la vânzare.

– Plecăm pe mare. Asta i-a recomandat doctorul tatălui meu, le spunea ea. Ne ducem mai întâi în Jamaica. După aceea, vom vedea. N-am nici un plan. Oricum, n-ar conta locul. Totul e să stăm cât mai departe, pentru a uita grozăviile trecutului. Nu cred că ne vom mai întoarce aici.

O detașare ciudată pusese stăpânire pe ea. De parcă nimic n-ar mai fi contat. Părea o floare ofilită.

Dar Irene era tânără. Probabil că-și va reveni după moartea fratelui ei și, prin prisma celor întâmplate, își va reclădi viața în alt fel.

– Sper că această călătorie va fi de bun augur pentru amândoi, le ură Nan.

Irene privi iscoditoare prin încăpere.

– Nu s-a întors Peta de la Londra ?

Auzisem că a plecat pentru a rezolva unele chestiuni de ordin legal.

– Da, așa e. S-a dus să se consulte cu avocatul.

– Dar ce nevoie mai e de toate astea ? Peta și John se vor căsători, nu ? Bietul Simon!

Știa că nu-l iubește, chiar dacă a venit de atâtea ori și a stat cu el la spital. Știa că inima ei era deja dăruită lui John. Dar el o iubea cu adevărat.

Am urât-o din tot sufletul. Dar am să-i fiu pe veci recunoscătoare pentru că a încercat să-i aducă alinare lui Simon.

– Irene, vrei să spui că Peta nu era îndrăgostită de Simon?

Aceasta păru a nu înțelege întrebarea la început.

– Bineînțeles că nu.

Probabil că îl plăcea puțin. El a fost cel care a vrut ca prietenia lor să continue. De aceea, mi s-a părut admirabil că și-a petrecut atât de mult timp alături de el, încercând să-l ajute să suporte mai ușor ultimele clipe de viață.

John nu știa ce să zică. Era ca paralizat.

– Când se întoarce? întrebă Irene din nou.

– Nu știu, spuse Nan, puțin îngrijorată.

Nu ne-a scris. Trebuia să se întoarcă, dar n-am primit nici o veste de la ea.

– Atunci, spuneți-i " la revedere " din partea mea, când se întoarce, spuse Irene în timp ce se urca în mașină.

John și Nan o priviră cum se îndepărtează și cum iese pentru totdeauna din viața lor.

Nan se întoarse cu fața spre fratele ei și-l întrebă:

– John, crezi că Peta se va mai întoarce?

Peta știa foarte bine că trebuie neapărat să scrie o scrisoare de adio, dar nu găsea cuvintele potrivite. Se așezase de nenumărate ori la masa de scris, dar nu reușise să găsească tonul just.

În timp ce se frământa cum anume să procedeze, Joyce își făcu apariția în pragul ușii și spuse :

– Ai un vizitator.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc lui John.

– John ! șopti ea, podidind-o lacrimile.

– Așadar, e adevărat că mă iubești! zise el, sărutând-o. Irene a fost cea care mi-a spus-o. Că n-ai fost niciodată îndrăgostită de Simon.

– De Simon ? Niciodată. Numai pe tine te-am iubit. Doar n-ai crezut că eram îndrăgostită de bietul Simon.

– Ba da !

– O ! exclamă Peta, printre suspine.

– De ce plângeai când am venit ?

– Nu reușeam să scriu un bilet de adio, zise ea.

– Ironia sorții a vrut să aflu că mă iubești tocmai de la Irene. Ea mi-a deschis ochii asupra faptului că mă comportasem prostește.

– Biata Irene ! oftă Peta.

– Într-adevăr! îi întări John spusele.

Pentru prima dată, John o compătimea pe Irene, cea care îi provocase atât de mult rău.

– Nu-i așa că o să te întorci mâine cu mine la Combe Acres?

Peta de-abia reuși să dea din cap a încuviințare.

Iubirea era un sentiment copleșitor, iar cuvintele nu-și mai aflau rostul.

Sfârșit